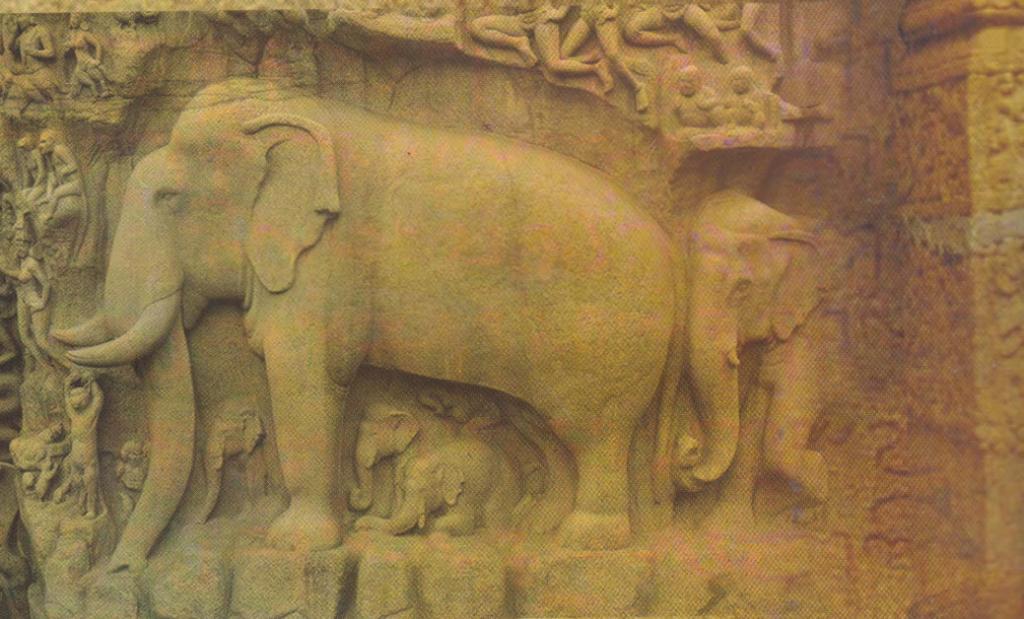

தமிழ் லெக்கீய வரலாறு

தமிழகம் - இலங்கை
கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டுவரை

பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

தமிழ் சிவாலை முறை
கோபந் - சென்னை தமிழ்நாட்டிலேயுள்ள

உதவியால் அமைக்கப்பட்ட
R.A.லூ. M.A.லூ.லூ. - 26, D.P.D. தமிழ்நாட்டிலேயுள்ள முறை
கோபந் - சென்னை
முறையை பொறுத்து வருகிறீர்கள்

துமிழ் திலக்கிய வரலாறு

(தமிழகம் - ஒலங்கை கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டுவரை)

பாலசிங்கம் பாலகணேசன்

B.A (Hon's) ,M.A (in tamil)Distinction,P.G.D.Edu Distinction M.A teacher Education (inter national)

விரிவுரையாளர்,

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியிற் கல்லூரி

தலைப்பு	:	"தமிழ் இலக்கிய வரலாறு"
ஆசிரியர்	:	பாலசிங்கம் பாலகணேசன்
முதற்பதிப்பு	:	2012
பதிப்புரிமை	:	பா. பாலகணேசன்
பக்கங்கள்	:	X + 126
பிரதிகள்	:	1000
அச்சமைப்பு		கக்ஸ்ரொன் பிரின்றரேஸ் 1/1 பருத்தித்துறை வீதி நல்லூர் சந்தை கட்டிடம் (மேல்மாடு) கல்வியங்காடு
கணினி வடிவமைப்பு:		கரிகணன் பிரின்றன்டோர்ஸ், இல. 424, கே.கே.எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
விலை	:	350/=
Title	:	"Tamil Lituaratury History"
Author	:	Mr. Balasingam Balaganesan
First Edition	:	2012
Copy rights	:	B. Balaganesan
Pages	:	X + 126
Copies	:	1000
Printed and		
Publisher	:	Caxton Printers Point Pedro Road Nallur Market Upstair Kalvijankadu
Price	:	350/=

அண்ணதுரை

தமிழ் இலக்கியங்களைக் கால்ப்பகுப்பூடாக நோக்க வேண்டுமென்ற முயற்சியினை முதலிலே கோட்டுக் காட்டியவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஆவார். ஆனால், சுருக்கமெனினும் ஒரளவு கட்டுக்கோப்பான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினைத் தமிழ் உலகுக்கு எழுதிக்காட்டியவர் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் ஆவார். இலக்கியங்களின் வரலாற்றை எழுத முயன்றபோதுதான் அவற்றின் காலம் பற்றிய சிக்கல் தெரியவந்தது. பல தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களின் கால ஆராய்ச்சியிலேயே தம்வாழ் நாளைச் செலவிட்டனர். எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, மா.இராசமாணிக்கனார், மனோன்மணியம் சுந்தரனார் போன்றோர் இவற்றிலே ஈடுபட்டனர். இன்று இலக்கியங்களின் காலங்களை, இலக்கியங்களினாடான வரலாற்றால் மட்டுமன்றி, தொல் பொருளாய்வு, மொழியியல் போன்ற துறைச் சான்றுகளினாலேயே நிறுவவேண்டியுள்ளது. இதனால் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை முழுமையாக எழுத முற்படும் அறிஞர்களுக்கு இது பெரும் அறைக்கவலாக உள்ளது. இந்நிலையில் திரு. பாலசிங்கம் பாலகணேசன் ஒரு சுருக்கமான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதியுள்ளார். ஒரு வகையில் வெளிவாரியாகப் பட்டப்படிப்புப் படிக்கும் மாணவர்களையும், க.பொ.த. உயர்தர மாணவர்களையும் மனதிற் கொண்டே இந்துால் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது என்று கூறலாம்.

இன்று உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதப்படுகிற காலம். தமிழகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறே நம்முடைய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்ற நிலைமாறி, மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, கனடாத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, அவஸ்ரேலியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்று பார்க்கக்கூடியநிலை உருவாகிவிட்டது. இந்நிலையில் இலங்கை தான் முதல் வழிகாட்டியது. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் “இலக்கிய வழி” இதனைத்தான் உணர்த்தியது. இதற்கு முன்னர்

நாவலர் “நல்லறிவுச்சுடர் கொழுத்தல்” எழுதியபோது, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியங்களைத் தனியாக நிரைப்படுத்தி நோக்க வேண்டுமென்பதை உணர்த்தியது. பல தமிழ் அறிஞர்கள் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதித் தந்துள்ளனர். தமிழகத்துக்கு அடுத்தாக இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறே நீண்டதாக அமையவல்லது. இந்த உண்மையை நன்குணர்ந்தே திரு.பாலகணேசன் தன்னுடைய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூலின் நிறைவுப் பகுதியாக ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றினை அமைத்துள்ளார்.

பலநாறு பக்கங்களிலே எழுதப்படவேண்டிய ஒருநூலினை, ஒரு நூறு பக்கங்களிலே திரு. பாலகணேசன் எழுதியிருப்பது மாணவர்களுடைய தேவையை எண்ணியே என்பதை முதலிற் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இவ்விடத்தில் ஒரு விடயத்தைக் கூறவேண்டியுள்ளது. விரிவான முறையிலே எழுதுவது இலகுவாயிருக்கும். ஆனால், அவ்விடயத்தைப் பறவைப் பார்வையாகப் பார்த்து எழுதுவது என்பது கடினமானதாகும். ஆசிரியர் மிகுந்த கவனத்துடன் சுருக்கமாகக் கூறுவதாயினும் எல்லா விடயங்களையும் உள்ளடக்கிவிடவேண்டும் என்பதிலே மிகுந்த கவனம் செலுத்தி யுள்ளார்.

மாணவர்கள் இக்கையடக்கமான நூலைப் பயன்படுத்திப் பயன் பெறுவார் களை நம் புகிறேன். தான் படித் ததை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவலுடன் இந்நால் எழுதப்பட்டுள்ளது. திரு. பாலகணேசனுக்கு என்னுடைய பாராட்டுக்களையும், வாழ்த்துக்களையும்கூறி இவ்வணிந்துரையை நிறைவு செய்கின்றேன்.

ஓப்ராசிரியர், கலைஞர் அ. சண்முகதாஸ்
வாழ்நாட் பேராசிரியர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

வாழ்த்துரை

யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியிலே தமிழ்ப்பாட விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றும் பா.பாலகணேசன் எமது தமிழ் விரிவுரையாளர். தமிழ் மாணவருக்கு இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்பிப்பதில் துறைபோனவர். அவரது இலக்கிய வகுப்புகளிற் கற்கும் கல்விமாணிப்பட்ட நெறிமாணவர்களும், கல்வியியற் கல்லூரி மாணவர்களும் உற்சாகத்தோடும், இலக்கிய இரசனை யோடும் கல்விபயிலுவதை நேரடியாகவே அவதானித்திருக்கின்றேன். அவரது வகுப்புக்களில் மாணவர் ஈடுபாட்டுடன் கலந்துரையாடிக் கற்றல்-கற்பித்தலில் ஈடுபடுவார்கள். தமிழில் பாண்டித் தியமும், தமிழ் கற்றலையும் தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டுவரும் அவர் மாணாக்கருக்குரிய பண்புகள் நிரம்பப் பெற்றவர். கல்வியிற் கரிசனையுடையவர். துடிப்புமிக்க இளைஞரான இவர் எதையாவது சாதித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவல் உடையவர்.

தமிழ் இலக்கியம் மிகத் தொன்மையானது. இத்தகைய தொன்மை சான்ற தமிழ் இலக்கியத்தைத் தமிழர்களாகிய அனைவரும் கற்று இன்புறவேண்டும். அதற்கு முதற்படி அவ்விலக்கியங்களின் வரலாறு ஊடாகவரும் தமிழர்களின் அரசியல், பொருளாதாரம், கலை, கலாசார, பண்பாடுகளைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள வேண்டும். எனவே தமிழ் மக்களின் இத்தகைய தேவை கருதியும், தமிழைப் பிரதான பாடமாகப் பயிலும் மாணவர்கள் உயர்கல்வியில் அருகிக்கொண்டு போகின்றவேளை அம்மாணவர்களைத் தமிழப்பாடதெறியின்பால் ஈர்ப்பதாகவும் பா.பாலகணேசனின் “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” நூல் அமைகின்றது.

கல்விமாணிப் பட்டதெறி மாணவர்கள், வெளிவாரிப் பட்டதாளி மாணவர்கள், தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி மாணவர்கள், கல்விப் பொதுத் தராதரப்பத்திற் உயர்தர மாணவர்களுக்கும், தமிழ்மொழி மீது ஆர்வங்கொண்டவர்களுக்கும் இது பயன்படும் என்பதில் ஜயம் இல்லை.

மலினமான சினிமாக்களினாலும், சின்னத்திரை நாடகங்களின் வளர்ச்சியாலும் இன்றைய தலைமுறையினர் இலக்கியங்களை விரும்பிப்படிப்பது குறைவு. இந்தக்குறை நிரப்பப்பட வேண்டுமாயின் இலக்கியத்தைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் தெளிவுடையவராகவும், புலமையுடையவராகவும் இருப்பதுடன், திறனாய்வுப் பார்வை மிகுந்தவராகவும் இருக்கவேண்டும். அந்தவகையில் தனது சிறப்பான ஆளுகையால் மேற்படி தேர்ச்சிகளை நிறையவே பெற்றிருக்கும் திரு. பா. பாலகணேசன் இலக்கியத்துறையில் மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டும் பல கனதியான ஆய்வுகளை வெளிக் கொண்டுவரவேண்டும். அவரின் இத்தகைய முயற்சி மென்மேலும் தொடரவாழ்த்துகின்றேன்.

ச. அமிர்தவிங்கம்
மேலதிக பீடாதிபதி,
யாழ்ப்பாணம் தேசியகல்வியியற் கல்லூரி,
கோப்பாய்.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியவரலாறு என்பது இன்றுள்ள ஏனென்ற தமிழ்த்துறை ஆய்வுகளுடன் ஒப்பிடும்போது அதிகம் சான்றா தாரங்களுடன் ஆராயப்படாத துறையாக இன்றுவரையும் நின்று நிலவுகின்றது. இக்குருத்தை இலக்கியம் கற்கும் எவரும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். அந்த வகையில் இளநிலைப்பட்டப் பாடதெறி யிலும், முதுகலைமாணிப்பட்டப் பாடதெறியிலும் தமிழைப் பிரதான பாடமாகக் கற்றபோது எண்ணற்ற வினாக்கள் என் மனதிலே தோன்றின. அவ்வாறு ஜயங்கள் தோன்றியபோது மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர்களிடம் அவ்வப்போது வினாக்களை எழுப்பிச் சந்தேகங்களை கேட்டுவிடுவதுண்டு. தவிர, மனதிலே எழும், முழுவினாக்களையும் வகுப்பிலேயே கேட்டுவிடமுடியாது. அந்நிலையில் பெருமதிப்பிற்குரிய யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தின் வாழ்நாள் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களிடமும், அவர்தம் பாரியார் கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்களிடமும் சந்தேகங்களைக்கேட்டுத் தெளிவதுண்டு. தமிழ்ப்பாடதெறியைப் பிரதான பாடமாகக் கற்பிக்கும் நான், தேசியக் கல்வி நிறுவகத்தின் கலைமாணிப்பட்ட விரிவரையாளராகவும், யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி விரிவரையாளராகக் கடமையாற்று கின்றபோதும் மாணவர் மத்தியில் எழும் பல வினாக்களுக்கு விடையளிக்கவேண்டிய தேவைகள் ஏற்படும். இவ்வாறு பல கேள்விகளுக்கு ஆய்வுப் போக்கான விடைகளை அளிக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொடர்பான பல ஆய்வுகளை வாசிக்கவேண்டியதேவை ஏற்படும். அவற்றை வாய்மொழி மூலமாகவும், கையேடுகளாகவும் தயாரித்து மாணவருக்கு வழங்கிவிடுவது முன்டு.

இந்த நிலையில் என் மாணவர்கள் போன்ற பல மாணவருக்கு ஏற்படும் தமிழ் இலக்கியவரலாறு தொடர்பான சந்தேகங்களுக்கு ஓரளவாவது விடை அளிக்கவேண்டும் எனும் நோக்குடனே, “இந்தத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” எனும் புத்தகத்தை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். எனினும் நூல் ஒன்றை உருவாக்குதல் சாதாரண முயற்சியல்ல என்பதை அனைவரும் அறிவார்கள், அதுவும் பல தமிழ் விற்பனீர்கள் தீர்வுகள்டுவிடாத முயற்சிக்கும், பலர் அவ்ஆய்வின்முடிவைக் கண்டுவிடாமல் இடைநடுவே

நிறுத்திவிட்டும் போனவற்றிற்கும் நாமா விடை காணப் போகிறோம்? இவை தவிரப் பல ஆய்வாளர்கள் தமது ஆய்வின் மூலம் பெரும் விமர்சனத்துக்கு உள்ளானதும், அவ்வப்போது நான் வாசித்தறிந்துள்ளேன்.

இந்திலையில் தமிழ் அன்னை மீது இருந்த பற்றாலும், தமிழ் மாணவர்கள்மீது இருந்த நம்பிக்கையாலும், தற்றுணிவின் நிமிர்த்தம் வாழ்நாட்ட பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களிடம் விடப்பத்தைக்கூறி ஆலோசனை கேட்டேன். தமிழ்த்தொண்டே தனது முச்சாகக் கொண்ட அவர் பெருமனதோடு ஆலோசனை தந்து அதற்கு ஊக்குவித்தார். மற்றும் மதிப்பிற்குரிய யாழ்ப்பாணம் தேசியகல்வியியற் கல்லூரிப் பீடாதிபதி திரு. எஸ். கே. யோகநாதன் அவர்கள் காலமறிந்து ஊக்குவிப்பதில் என்றும் தலைசிறந்த மனிதப் பண்பு நிறைந்தவர். அவரின் ஆலோசனையுடனும் இதை நூலுருவிற் கொண்டுவர முயற்சித்தேன். அத்துடன் நூல் ஒன்று எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்பதற்குத் தொல்காப்பியம் விண்வருமாறு சான்றுக்கறும்.

அவற்றுள்

நூலெனப்படுவது நுவலுங் காலை
முதலும் முடிவும் மாறுகோ ரின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
உண்ணின் றகன்ற உரையோடு புணர்ந்து
நுண்ணிதின் விளக்கல் அதுவதன் பண்பே
(தொல். - செய் 159)

இந்தவகையில் ஒரு நூலானது எடுத்துக்கொண்ட பொருளை, முடிக்கும் பொருளோடு எவ்விதமான மாறுபாடும் இல்லாமற் கருதிய பொருளைத் தொகையானும், வரையானும் கூட்டி, அதன் அகத்தே நின்ற விரிந்த உரையோடு பொருத்தமுடையதாக்கி, நுட்பமாக விளக்கவேண்டும். இவை எல்லாவற்றையும் முழுமையாக எனது நூல் டூர்த்தி செய்யாதுவிடினும் ஓரளவிற்காவது பூர்த்தி செய்யும் எனக்கருதி இந்நூலை உருவாக்கினேன்.

இலக்கிய வரலாறு என்பது பெரியகடல். அதை முழுமையாகத் தரிசிப்பது கடினமான காரியம். அதனால், பலர் அதை தரிசிப்பதில் தயக்கம் காட்டுவதும் உண்டு. ஆனால், தமிழ் மக்கள் எல்லோரும் கட்டாயம் தமிழ் மொழியினதும், இலக்கியங்

களினதும், மக்களினதும் வரலாற்றை அறிந்திருக்கவேண்டும். அவ்வாறு கற்க முயற்சிக்கும் ஆர்வலர்கள் பெரிய ஆய்வேடு ஒன்றைக் கண்டவுடனேயே அவ்வாய் வேட்டை ஒதுக்கிவைத்ததை நான் நேரே கண்டுள்ளேன். இதனால் எனது ஆய்வை மிகவும் சுருக்கமாக அமைத்ததுடன், இந்நாலில் விரிவஞ்சி முழுமையான இலக்கிய வரலாறாக அமைக்காமல் தொன்மைமுதல் கி.பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையான இலக்கியங்களைமட்டுமே இக்காலத்தைத் தரிசிப்பதற்குத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன்.

மேலும், இந்த நூலானது கலைமாணிப் பட்டதெந்தி மாணவர்கள், கல்விமாணிப் பட்டதெந்தி மாணவர்கள், கல்வியியற் கல்லூரியில் தமிழைத் தெரிவுப்பாடமாகக் கொண்டவர்கள், கல்விப் பொதுத் தராதர உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள், தமிழ்மொழியை ஆய்வுநோக்கோடு வாசிப்பவர்களின் தேவையைக் கணிசமான அளவிற்குப் பூர்த்திசெய்யுமென்றிணக்கின்றேன். இந்த நூலுருவாக்கத்தில் என்ன வழிப்படுத்தியவர் யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரை இணைப்பாளரான திரு.பாலசுப்பிரமணியம் தனபாலன் அவர்கள். அத் தோடு எப்பொழுதும் எனக்குச் சளைக்காது நூல் வெளியீட்டுத்துறையில் ஊக்கமும் உற்சாகமும் தருபவர் அவர். மேலும், யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரை இணைப்பாளரான திரு. இராமநாதர் சத்தியேந்திரம்பிள்ளை அவர்கள் இருவருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிப்பதோடு இந்நாலுக்கு அணிந்துரை நல்கிய பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கும் இதயம் கனிந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். கல்வித்துறையில் புதியது புகுத்த வேண்டும், கற்பித்தல்முறையிலும் புதியது புகுத்தவேண்டும் என்பதற்காக, கல்வியில் நவீனத்துவம் சார்ந்த கருத்துகளால் எனக்கு வழிகாட்டிய வைத்திய கலாநிதி டான். முத்துவேலு மற்றும் வைத்திய கலாநிதி லீலா முத்துவேலு அவர்களுக்கும் எனது சிரம் தாழ்ந்த நன்றியறிதலை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். மற்றும் எனது இவ்வாய்வு முயற்சியை அச்சிட்டு நூலுருவில் அளித்த கரிகணன் பிறின்டேஸ் உரிமையாளர் திரு.ராஜ்ஞமார் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

பா.பாகரைசான்

விரிவுரையாளர்,
யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி.

பொருளாட்க்கம்

அணிந்துரை

வாழ்த்துரை

முன்னுரை

01. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு அறிமுகம்	01-04
02. சங்ககாலம் (தொன்மை முதல் கி.பி 250 ஆண்டுகள் வரை)	05-26
03. சங்கமருவிய காலம்	27-39
04. பல்லவர் காலம்	40-53
05. சோழர் காலம்	54-63
06. நாயக்கர் கால இலக்கியங்களும் அவற்றின் போக்குகளும்	64-69
07. ஜேரோப்பியர் காலம்	70-88

ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு

08. யாழ்ப்பாண ஆரியச்சக்கர வர்த்திகளுக்கு முற்பட்ட காலம்	91-98
09. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் அல்லது யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலம் (கி.பி. 1216-1621)	99-105
10. போர்த்துக்கேயர் காலம்	106-109
11. ஒல்லாந்தர் காலம்	110-115
12. ஆங்கிலேயர் காலம்	116-122
உசாத்துணை நூற்பட்டியல்	123-126

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

அறிமுகம்

உலகிலே வரலாற்றுக் காலந்தொடங்கி இன்றைய காலம் வரை தோன்றிய பல்வேறு மொழி இலக்கியங்கள் யாவற்றிலும் தனித்துவமும் சிறப்பும் நிறையவே பெற்றுத் திகழ்வது தமிழ் இலக்கியம் என்ற கூற்றிற் பொய்மைகள் கலந்துள்ளன என்பதை இலக்கியம் கற்ற எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். இத்தகைய தமிழ் இலக்கியங்கள் எப்போது தோன்றின? அவற்றின் ஆரம்பங்கள் எவை? அவற்றின் தொன்மங்கள் பற்றிய கருத்து நிலைகள் எவை? ஆகியவற்றின் கால வரையறைகள் எவை? அவ்விலக்கியங்களிற் பேசப்பட்ட மன்னர்கள், மக்கள் வாழ்வியல், புலவர்கள் வாழ்வியல் தொடர்பான செய்திகளின் உண்மைத் தன்மை பற்றிய கருத்து நிலைகள் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன? ஆகியனவற்றை எல்லாம் நாம் ஆரம்பகாலத் தமிழ் இலக்கியங்களின் ஒன்று பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. இது தமிழியல் ஆய்வாளருக்கு நற்செய்தி யாகவும் அமைகின்றன.

இந்தவகையில் ஒரு மொழி இலக்கியம்பற்றிப் பேசமுற்படும் போது அவ்விலக்கியம் தோன்றுவதற்கு ஏதுவாக அமைந்த நிலப்பரப்பையும், அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறை களையும் ஆராயவேண்டியது அவசியமாகும். அந்த அடிப்படையில் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்களால் இன்றும் ஆராயப்பட்டு முடிவு காணப்படாமல் இருக்கும் தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றம் பற்றிய ஆய்வும், ஆரம்பகால இலக்கியங்களின் செய்திகளை, கதைகளை, இதிகாச புராணங்களுடன் தொடர்பு படுத்திப் பார்க்கின்ற ஒரு பார்வையும், எவரையும் காய்தல் உவத்துல் இன்றித் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் தொன்மையை நோக்க வைக்கும்.

இத்தகைய காரணங்களால் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர் களால் இன்றும் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாத அளவிற்குத் தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்தது தமிழ் இலக்கியம். எனினும் கிடைத்த

ஒரு சிலபகுதி இலக்கியங்களைத் துணையாகக் கொண்டு பி.டி.சீனிவாச ஜயங்கார் “தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றும் கி.மு. ஆயிரம் ஆண்டினை ஓட்டிய கால எல்லையினை உடையது” என்பார். மேலும் அவர் “மரபுவழிப்பாடல்களுக்கு முற்பட்டது பாணர்கள் பாடிய இயற்கை நெறிப்பாடல்கள். இவ்வியற்கை நெறிப்பாடல்கள் வளர்ந்து புலவர்களின் மரபு வழிப்பாடலாக திருந்திய வடிவில் உருப்பெறுவதற்கு ஆகக்குறைந்தது ஐந்து நூற்றாண்டுகளாவது ஆகியிருக்கும். இத்தகைய பண்பட்ட இலக்கியத்தைத் தோற்றுவிக்குமாறு வளர்ந்த தமிழ் இலக்கியத்தின் கூர்தலுறு வளர்ச்சியும், அப்பாணாம வளர்ச்சியைக்காட்டி வெளிப்படுத்தும் இலக்கிய வளர்ச்சியும், ஏற்பட பல காலப் பகுதிகள் கடந்திருக்கும். இந்த வகையில் நோக்கும் போது தமிழர்களின் நாகரிகத் தொன்மை கிறிஸ்துவிற்குச் சில ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன்னதாக இருத்தல்வேண்டும் என நாம் முடிவு செய்யலாம்” எனவும் கூறினார்.

“தமிழ், வா—மொழி இரண்டிலும் முழு ஆஞ்சௌயுள்ள புலமை உடையவர் தொல்காப்பியர். இடைச் சங்கத்தார்க்கும் கடைச் சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்று தொல்காப்பியம்” எனத் தமிழ் வள்ளலாகிய நக்கீரனர் அருள்வாக்கு இயம்புகிறது என்பதை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மறுதலிக்கமாட்டார்கள். இலக்கியங்கள் தொன்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பும் வழக்கத்தினர் தமிழர். மேலும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களில் மொழிவார், கூறுவார், என்மனார் புலவர் போன்ற கூற்றுக்கள் அடிக்கடி வரும் சொற்களால் அதன் தொன்மை பி.டி. சீனிவாச ஜயங்கார் கூறிய கால எல்லைக்கு முந்தியதாகத் தமிழ் இலக்கியங்களின் தோற்றும் அமைந்து விடமுடியாது என்பதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. எனினும் துரத்திரஷ்டவசமாக ஆரம்பகால இலக்கியங்கள் அழிந்துபோயின என்பதையும் தமிழ் இலக்கிய அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

மேலும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் சில இலக்கண, இலக்கியவிதிகளுக்குச் சங்க நூல்களில் இருந்து எடுத்துக்காட்டுகள் தரமுடியாமல் உரையாசிரியர்கள் “வந்தவழிகளின்டு கொள்க” என விட்டுவிடுவதையும் எடுத்துக்காட்டி, தமிழ் இலக்கியம் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முற்பட்டது எனக் கூறுவார். மேலும் பாணர்,

பொருணர் போன்றவராற் சங்கச் செய்யுள்கள் நாட்டுப் பாடல் களாகவும், இயற்கையாகவும், மிக இயல்பாகவும், உள்ளதை உள்ளவாறு பாடப்பெற்றிருக்கவேண்டும் எனவும் கூறுவார். பின்வந்த புலவர்கள் அவ்வியற்கை நெறிப்பாடல்களின் வழியைப் பின்பற்றி அதனையே மரபாகக்கொண்டு பாடியுள்ளமையாற் சங்கப்பாடல்களிற் புனைவுகளைவிட நடப்பியல் மிகுந்து இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவார்கள் இலக்கிய ஆர்வலர்கள்.

இவர்களது கருத்தை மேலும் வலுவுட்ட பரிதிமாற் கலைஞர் தனது “தமிழ் மொழியின் வரலாறு” என்னும் நூலிற் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். வடமொழி தமிழ் நாட்டில் நெடுநாளாக இயங்கி யும் அதற்குத் தமிழ் மொழியைத் தன் வழியிலே திருப்பிக் கொள்வதற்கு உற்ற ஆற்றல் இல்லாது போயிற்று. வடமொழி யாளர்கள் தமிழர்களது ஒழுக்கவழக்கங்களை உணர்ந்து அவற்றிற்கு ஏற்ப வடமொழியில் நூல்கள் வகுத்தனர். நால்வகைச் சாதி முறைமையை மெல்ல மெல்லத் தமிழ்நாட்டில் நாட்டிலிட்டனர். இன்னும் அவர்கள் புத்தி நலங்காட்டித் தமிழ் அரசர்களிடம் அமைச்சர்களாகவும், மேலதிக பிரபுக்களாகவும் அமர்ந்து கொண்டனர். தமிழர்களிடத்தில் இருந்த பல அரியவிடயங்களையும் மொழிபெயர்த்து தமிழர்கள் அறியுமுன்னரே அவற்றைத் தாமறிந்ததுபோலவும், வடமொழியில் இருந்து அவை தமிழிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன போலவும் செயற்பட்டனர்” எனவும் கூறுவார்.

பரிதிமாற்கலைஞரின் கூற்றை உறுதிப்படுத்துவதுபோல பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை தனது “தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்” என்ற நூலிலும், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி தனது “ஓப்பியல் இலக்கியம்”, “பண்ணைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்” ஆகிய நூல்களிலும் தற்பொழுது சங்ககாலம் எனக் கருதப்படும் காலத்திற்கு முற்பட்ட பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கிரேக்கர்கள் வணிகம் செய்வதை நோக்காகக்கொண்டு தொண்டி, முகிறி, கொற்கை ஆகிய துறைமுகங்கள் ஊடாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள் எனவும், அவர்களைத் தமிழர்கள் யவனர்கள் என அழைத்தார்கள் எனவும் கூறினார்கள். மேலும் அவர்கள் தமிழ் அரசர்களுக்கு மெய்ப்பாதுகாவலர்களாக இருந்தனர் எனவும் மேற்கூறிய நூலாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தனர். யவனர்களின்

மதுவை, மெல்லிய ஆடைகளை, சூதிரைகளைத் தமிழர்களும், தமிழ் மன்னர்களும் பயன்படுத்தினார் என்பதை அக்கால இலக்கியங்கள் எடுத்துக்கூறுகின்றன. இவை தொடர்பான இலக்கியச் சான்றாத தாரங்கள் இக்கட்டுரையிற் கீழே இணைக்கப்படுகின்றன.

இவைதவிர, தொன்மைக்காலந்தொட்டே ஆரியர்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்திருந்தனர், அவர்கள் தமது மனவினைக் காரணங்களையும், வாழ்வியல் முறைகளையும், அந்தனர் ஒழுக்க முறைகளையும், தமது புராண இதிகாச மரபையும், தமது மொழியையும் தமிழ் மக்களுடனும், தமிழ் இலக்கியங்களுடனும் உறவாடவிட்டனர் என்பதையும் அக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சான்றுபடுத்துகின்றன.

மேலும் கிரேக்க வணிகத்தால் அவர்களின் வாழ்க்கை போன்ற செழிப்பான வாழ்க்கை முறையையும், பெரும் செல்வத்தையும் பெற்ற தமிழ் நாடும், தமிழ் மக்களும் மிகவும் சிறப்பாக வாழ்ந்தனர் எனவும் அறியக்கிடக்கின்றது. அந்தவகையிற் சிறப்பான வாழ்க்கை முறையைக் கொண்ட மக்கள் மத்தியில் இருந்து, சிறந்த பண்டுகளைக் கொண்ட மக்கள் மத்தியில் இருந்து, சிறந்த பண்புகளைக் கொண்டதும், இயற்கை, புகழ் ஆகிய உணர்வுகளை முதன்மைப்படுத்தும் இலக்கியங்கள் எழுவது இயற்கையே. இந்த வகையில் தமிழ் இலக்கியவரலாறு தொடர்பான கருத்து நிலைகள் இவைபோன்ற பல்வேறு கோணங்களில் இருந்து ஆராயப்பட வேண்டியதொன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு அமைகின்ற தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலை இலக்கியங்களின் ஊடாக ஆராய்கின்றபோது கற்கும் வசதிகருதி பின்வரும் காலங்களாக பிரிக்கலாம்.

01. சங்க காலம்
02. சங்க மருவிய காலம்
03. பல்லவர் காலம்
04. சோழர் காலம்
05. விஜயநகர நாயக்க மன்னர் காலம்
06. ஜோராப்பியர் காலம்
07. தற்காலம்

சங்ககாலம் (தொன்மை முதல் கி.பி 250 ஆண்டுகள் வரை)

தொன்மை முதல் கி.பி. 250 ஆண்டுகள் வரையான காலப் பகுதி தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் சங்ககாலம் என அழைக்கப் படுகின்றது. முவேந்தர்களாகிய சோழர், சேரர், பாண்டியர் தென்மதுரை, மதுரை, கபாடபுரம் ஆகிய இடங்களில் தமிழ்ச் சங்கங்களை நிறுவி, தமிழ் வளர்த்ததால் இக்காலப் பகுதி சங்ககாலம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இயற்கை உணர்வுகளான காதல், வீரம் ஆகியவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் இக்காலப் பகுதியிற் பெருமளவு தோற்றம்பெற்றதன் காரணத்தால் அவற்றை முதன்மைப்படுத்தியே மக்களும் வாழ்ந்திருப்பார்கள். ஆதலால் இக்காலப் பகுதி “இயற்கை நெறிக்காலம்” எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

இக்காலப்பகுதியில் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் இன்பம் துய்ததலும், புகழ் பெறுதலுமாகிய இருவிடயங்களையும் தமது வாழ்வில் முதன்மைப்படுத்தியதன் காரணமாக, இக்காலப் பகுதியில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் பெரும்பாலானவை அகத்திணையாகிய காதலையும், புறத்திணையில் ஒன்றாகிய வீரத்தையும், தமது வாழ்வில் முதன்மைப்படுத்தியதோடு நின்று விடாது, கொடை, நிலையாமை, செல்வம், கல்வி, ஒழுக்கம் போன்ற வற்றையும், இதர புறத்திணை ஒழுக்கங்களையும் தமது வாழ்வின் ஏற்றப்பொருளாகக் கொண்டன என்பது அக்கால இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியக்கூடிக்கும் செய்திகளாகும். ஏனெனில், பெரும் பாலான இலக்கியங்களை காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாகப் பார்க்கும் மரபு இலக்கிய ஆர்வலர்களிடையே இன்றும் காணப்படுகின்றது. ஆட்சி அதிகாரத்தினாலேதான் இலக்கியங்கள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன என்ற விடயம் ஓரளவிற்கு உண்மையா யினும், ஒப்பீட்டளவிற் சங்க இலக்கியங்களில் அவற்றின் தாக்கம் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. தவிர, கிடைக்கப்பெற்ற சிறிய அளவினதான் இலக்கியங்களை ஆதாரமாகக் கொள்வதைத் தவிர வேறுவழியும் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆரம்பகால இலக்கிய வரலாற்றுக்கில்லை என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

சங்ககால மக்கள், அவர்களின் பொருளாதாரம், அவர்களின் அரசியல், மன்னரின் ஆட்சிமுறைமை, அவர்களின் தொழில் முறைமைகள்பற்றி அறிந்துகொள்ள அக்காலத்திற் தோன்றிய பதினெண் மேற்கணக்கு இலக்கியங்களைத் துணையாகக் கொள்ளலாம். இந்த வகையிற் பதினெண் மேற்கணக்கு இலக்கியங்கள், அவற்றின் பாடல்களின் அடிகளின் எண்ணிக்கையை அடிப்படையாக வைத்துப் பாட்டுக்கள் எனவும், தொகைகள் எனவும் வகைப்படுத்துவர். சிறிய எண்ணிக்கையில் அடிகளைக் கொண்ட இலக்கியங்களைத் தொகை நூல் கள் எனவும் (எட்டுத்தொகை), பெரிய எண்ணிக்கையில் அடிகளைக் கொண்ட இலக்கியங்களைப் பாட்டுக்கள் எனவும் அழக்கப்படுகின்றன (பத்துப்பாட்டு). இவை பல்வேறு காலங்களிற் பாடப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பாக அமைந்து காணப்படுவது, வரலாற்று அம்சங்களை அறிந்துகொள்வதற்குப் பேருதவியாக அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தவகையிற் கீழ்வரும் பாடலடிகள் மூலம் அக்கால இலக்கியங்களை நோக்குவது பொருந்தும்.

நற்றினை நல்லகுறுந்தொகை ஜங்குறு நூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஒங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கவியோடு அகம் புறம் என்று
இத்திறத்தால் எட்டுத்தொகை

எட்டுத் தொகையினுள் நற்றினை, குறுந் தொகை,
ஜங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், அகநானூறு, புறநானூறு,
கவித்தொகை என்பனவற்றை அடக்குவார். பத்துப் பாட்டு
இலக்கியங்களை இனங்காணப் பின்வரும் செய்யுள்களைச் சிறப்பாக
நோக்க முடியும்.

முருகு பொருநாறு பாண் இரண்டு மூல்லை
பெருகு வளம் துரைக் காஞ்சி மருவிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல் குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத் தொடும் பத்து

பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்
படை, சிறுபாணாற் றுப்படை, பொருணராற் றுப்படை,

கூத்தராற்றுப்படை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, மூல்லைப்பாட்டு, பட்டினப் பாலை, நெடுநல்வாடை, மதுரைக்காஞ்சி என்பன பத்துப்பாட்டினுள் அடங்கும்.

பத்துப்பாட்டில்வரும் ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்களின் தனித்தன்மைக்குச் சான்றாக அமைவன. அந்த வகையில் ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களைத் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருணராற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை என பெயரிடுவர். இவ்லிலக்கியங்கள் பாணர்களும் விறலியரும் தாம் பொருள்பெற்ற புரவலனிடம் ஏனையோரை வழிகாட்டுவதாக அமைந்த பாடல்களின், தொகுப்பாக காணப்படுகின்றன.

“பாணரும் கூத்தரும் விறலியும்.....

பெற்ற பெருவளம் பெறார்க்கு அறிவுறுத்தி
சென்று பறேதிர் சொன்ன பக்கமும்.....”

மேலும் சில இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்களில், எட்டுத் தொகையில் வரும் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநாறு, அகநானாறு, கலித்தொகை ஆகியவற்றையும், பத்துப்பாட்டில்வரும் குறிஞ்சிப்பாட்டு, மூல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை அகத்திணை இலக்கியங்கள் எனக்கூறுவர். ஏனையவற்றைப் புறத்திணையினுள் அடக்குவார். இவ்விலக்கியங்களைச் சிறப்பாக ஆராயிமிடத்து இவற்றினாடே அக்கால வரலாற்றைத் தரிசிப்பதாய் அமைவது இவ்விலக்கியங்களின் தனித்தன்மையாகும்.

இலக்கியங்கள் ஊடான வரலாற்றுச் செய்தி பற்றிய பார்வையில் அகநானாற்றில் அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்தில் மோரியர் படையெடுப்பு, அவர்கள் வரும்வழியில் மலையைக் குடைந்து வந்தமை, தென்மதுரை, கபாடபுரம், மதுரைப் பகுதியில் ஆட்சிசெய்த மூவேந்தர்கள், பாரதப் போரில் வீரர்களுக்கு உணவளித்தமை, போன்ற வரலாற்று மூலகங்களைக்கொண்டு நோக்குகின்றபோது அவ்விலக்கியத்தின் வரலாற்றுச் செய்தியுடன் உண்மைத்தன்மையாகவும் தொன்மை இலக்கியமாகவும் விளங்கு

கின்றது. மேலும் இது சங்க இலக்கியங்களை மாத்திரமல்லாமல் அகநானுரற்றின் சிறப்பையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களின் துணைகொண்டு அக்காலம் பற்றிய விரிவான பார்வை ஒன்றை நாம் பார்க்கமுடியும். அக்கால மக்கள் வாழ்வை ஆக்கிரமித்திருந்த காதல், வீரம் என்ற உணர்வுகளே அக்கால இலக்கியங்களில் விஞ்சியிருக்கின்றன. அந்த வகையில் தம்முள் ஒத்த இருவர்களிடையே நிகழ்ந்த கூடலை நினைத்து இன்பறுவதாக அமைந்த பாடல்கள் அகத்திணையிலும், அவை அல்லாத போர், வீரம், கொடை, கல்வி, நிலையாமை, ஒழுக்கவியற் கருத்துக்கள் கொண்ட பாடல்களைப் பறத்திணையிலும் அடக்கினர். சங்க இலக்கியங்களின் தனிச்சிறப்பாக அமைந்து காணப்படுவது உள்ளதை உள்ளவாறே கூறுதல் ஆகும். அத்துடன் அவற்றில் உள்ள பாடல்களில் இயற்கையை நன்றாகக் கூர்ந்து அவதானித்துப் புலவர்கள் பாடினார்கள் என்பதும் இவ்விலக்கியங்கள் ஊடாகக் காணக்கிடைக்கும் மற்றொரு செய்தியாகும். இத்தகைய பாடல்களில் மற்றொரு சிறப்பம்சம் என்னவெனில், சிறந்த உவமைகள், உள்ளுறை உவமைகள், இறைச்சி உவமங்கள் மூலம் மக்கள் வாழ்வியலைப் புலவர்கள் படம்பிடித்துக் காட்டினார்கள்.

மேலும், இறையனார் களவியலுரை, முதற் சங்க நூல்களாகப் பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை, அகத்தியம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது. இடைச்சங்கரூல்களாகக் கலித்தொகை, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை, அகவல் என்பனவும் கூறப்படுகின்றது. மேலும் இடைச்சங்க இலக்கணங்களாக அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாடுராணம், இசைநுணுக்கம், பூதபுராணம் என்பன குறிக்கப்படுகின்றன. கடைச்சங்க நூல்களாக நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறநானூறும், பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் கூறப்பட்டுள்ளன. அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் இவர்களுக்கும் இலக்கண நூல்களாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதைச் சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்க்கு நல்லாரும் உறுதிப்படுத்துகின்றார்.

முதற் சங்ககாலத்தது எனக்குறிப்பிடப்படும் எண்ணிறைந்த பரிபாடலும், இடைச்சங்ககாலத்தது எனக்குறிப்பிடப்படும் கலியும் மறைந்தொழிந்தன. இப்போது கிடைக்கப்பெறும் பரிபாடல், கலித்தொகை என்பன மதுரையிற் பல புலவர்களால் திட்டமிட்டுப் படைக்கப்பட்டவை எனவும் கூறப்படுகின்றது. ஏனெனில் அவை மரபைக் காக்கப் பலர் ஒன்றுகூடி ஆளுக்கொருதினை, அல்லது தெய்வத்தைப்பற்றிப் பாடும் பாங்கும், மதுரையை ஆண்ட மன்னரைப்பாடிய பாங்கும் காணப்படுகின்றது. அழிந்த இலக்கியச் செல்வும் முழுவதும் இன்று முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெற்றால் மேலும்பல வரலாற்றுச் செய்தியை அறியக் கூடியதாக இருக்கும்.

இவ்வாறான சிறப்புக்கள் நிறைந்த சங்க இலக்கியத்தில் முதற் சங்ககாலத்தில் தோன்றிய, இடைச் சங்ககாலத்து நால்கள் கால வெள்ளத்தாலும், கடல்கோளாலும், கறையான்களுக்கும், ஏனைய பிற காரணங்களாலும் அழிந்தவை போக ஏனையவற்றை மதக்காழ்ப்பினாலும், அரசியற் காழ்ப்பினாலும் அழிக்கப்பட்டன. மரடுகள், சம்பிரதாயங்களாலும் எம்மக்களாலேயே அழித்தொழிக் கப்பட்டன. இவ்வாறு அழிந்தவை அழிந்துபோக நமக்குக் கிடைத் திருப்பது பெரிய கருவுலத்தின் மிகச்சிறிய பகுதி இவற்றைக் கொண்டே இக்காலம் பற்றிய சிறப்புக்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்நிலையில் “கிரேக்க இலக்கியம்” பற்றி நோக்கும்போது சி.எம். பெளரா அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார். “இவ்விலக்கியத்தில் இத்துணை செல்வமும் ஈர்ப்பும் உள்ளதில் நாம் பெற்றிருப்பதோ அன்று இருந்ததில் மிகச்சிறியது உதிரியாகும்” இத்தகைய கிரேக்க இலக்கியம் பற்றிய அவரின் கூற்று “எமது சங்க இலக்கியங்களுக்கும் பொருந்தும்” எனக்கூறுவார் தமிழன்னல் (உலகத்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு)

இவ்வீரான இலக்கிய மரபைக்கொண்ட எமது சங்க இலக்கியம் உலகிற் சிறந்திருந்த படைப்புக்களாகும். அவற்றின் செறிவான நடையும், மாறுபட்ட விழுமியங்களின் பொருள் மைவும், அவற்றை மாந்தர் படைத்த மிகச்சிறந்த படைப்புக்களுடன் வைத்து எண்ணுமாறு உள்ளன. “கிரேக்க இலக்கியத்தை இக்கால இலக்கணங்களுடன் ஒப்பிடும்போது அவை வியக்கும் வகையில் அலங்காரம் அற்றதாயும், எனிமையானதாகவும் உள்ளதுடன்,

அவை மேன்மைப்படுத்தப்படாததுமான நாட்டுப்புறப்பாடலுடன் ஒப்பிடுதற்கு உரியதன்று. அத்துடன் அவை மிகவும் நாகரிகமான, பண்பட்ட மக்களின் இலக்கியங்களிற் காணப்படும் தற்கட்டுப் பாடும் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுக்கும் இன்றியமையாததில் வைத்து அளந்ததில் வெளிப்பட்டது “அது” எனக் கூறுவார் முனைவர் தமிழன்னைல்.

இதன் மற்றுமொரு சிறப்பு அவ்விலக்கியங்கள் பொதுவான மானிட அனுபவத்தில் வருவது. புற இயற்கை வருணனைகள் மிக இயல் பானவை, அத்துடன் காலவழு, இடவழுவற்றவை, நிலப்பட்டனவை ஆயினும், பருவ வர்ணனைகள் ஆயினும், சிற்றுயிர்கள் பற்றிய செய்தி ஆயினும் யாவும் மெய்ம்மையானவை ஆகும். நேரே கண்டு அனுபவித்து அதன் வெளிப்பாடாகப் பாடப்பெற்றவை. இன்ன பூ இந்தப்பருவத்தில், இந்தப்பொழுதில் பூக்குமெனில் அது இன்றும் அவ்வாறே நடைபெறுவதாக அமைந்து காணப்படுவது ஆகும். பறத்தே காணும் பின்னணிக்கு ஏற்ப அகத்தே தோன்றும் மன உணர்வுநிலைகள் படம்பிடித்துப் பாடப்பட்டுள்ளன. சங்கப் பாடல் ஓவ்வொன்றும் மாந்தர் தம் மன உணர்வைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதாகவே அமைந்துள்ளது. இதுவே இச்சங்க இலக்கியம் நிலைபேறாக இருப்பதற்கு காரணம் ஆகும்.

இவ்வாறு அமைகின்ற சங்க இலக்கியங்கள் உள்ளதை உள்ள வாறே செழித்த செய்யுளாகத் தந்திருப்பதும் அச்சங்க இலக்கியங்களின் தனித்தன்மையாகும். (“உலகத் தமிழ் இலக்கியவரலாறு” தொன்மைமுதல் கி.பி 500 வரை) அவ்வாறான சங்க இலக்கியங்கள் நிலைபேறானவையாகக் காணப்பட வேண்டும் என்கின்ற காக்கும் உணர்ச்சி பாண்டிய மன்னனிடம் ஏற்பட்டதன் காரணமாக அவ்விலக்கியங்களை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினாடாக அவற்றைக் காத்துவந்தான். கடல் கோளினாற் பாதிக்கப்பட்ட அவன் தன் வரலாற்றினையும், தமிழையும் அழியாமற் காத்தான். தொல் காப்பியம் நிலந்தரு பாண்டியன் அவையத்தில் அரங்கேற்றப் பட்டபோது முதலில் எழுத்தத்திகாரமும், சொல்லத்திகாரமும் மட்டுமே பெற்றனர். இதைக் கண்ணுற்ற பாண்டியன் “எழுத்தும் சொல்லும் பொருளுணர்வதற் கென்றோ...” எனும் கூற்று தொல்காப்பியத்தின் பொருளத்திகாரம் கண்டறியப்பட வேண்டிய

தன் அவசியத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இது பாண்டியமன்னனின் காப்புணர்ச்சியைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இதன் இலக்கிய ஆதாரம் பின்வருமாறு:

நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
அதங்கோட்டாசாற்கு அரில்தபத் தெரிந்து
(பனம்பாரணாரின் தொல்காப்பியப் பாயிரம்)

தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
புணர்கூட்டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்
நிலந்தருதிருவின் நெடி யோன் போல
(மாங்குடி மருதனார்- மதுரைக்காஞ்சி)

அத்துடன் அகநானாற்றுத் தொகுப்பிற் பாண்டியனின் கட்டளைக்கேற்ப உக்கிரப் பெருவழுதி தொடர்புபட்டதும் இதன் மற்றொரு சான்றாகும். சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் ஒன்றில் “மாபாரதம் தமிழப்படுத்தும் மதுராபுரிச்சங்கம் வைத்தும்” எனும் கூற்றுப் பாண்டிய மன்னனின் தமிழ் மொழிச் சேவையை எடுத்துக் காட்டும். இத்தகைய சங்க இலக்கியங்கள் பாண்டிய மன்னன் போன்று பலவேறு தமிழ்ப் பற்றாளர்களாலும் மன்னர் பெருமக்களாலும் சிறப்பாகக் காப்பற்றப்பட்டு வந்தது. பின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை ஏட்டுருவிற் பேணப்பட்டு வந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஆங்கிலேயர் வருகையின்பின் சி.வெ.தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களாலும், உ.வே. சாமிநாதையராலும் அச்சேற்றப் பட்டு அவை நாலுருவில் தற்போது தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குக் கிடைத்தன.

சங்கப்புலவர்கள் பாடிய பாடல்களுள் இதுவரை எமக்குக் கிடைத்தவை 2381 பாடல்கள் ஆகும். அவற்றுள் அகத்திணைப் பாடல்கள் 1861 ஆகும். அவற்றைப் பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை 473 ஆகும். ஆசிரியர் பெயர் காணாத பாடல்கள் 102 என்பர். கிடைத்த சங்கப்பாடல்களுட் பெருமளவானவற்றைக் கபிலர் பாடினார். அவர் பாடிய பாடல்களின் எண்ணிக்கை 235 ஆகும். ஆம்மூவனார் 127, ஓரம்போகியார் 110, பேயனார் 105, ஒலத்தலையார் 103, இவர்கள் ஜவரும் ஜங்குறு நாறு பாடியதால்

இத்தொகையை எட்டிற்று. ஒளவையார் 35, மாஸுலனார் 30, அரசு புலவர்கள் 31, பெண்பாற்புலவர்கள் 30 என வகைப்படுத்துவர் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்கள். அவர்கள் புறத்தினைப் பாடல்களை 481 எனவும் குறிப்பிடுவார்.

அக்கால இலக்கியங்களை நோக்கும்போது அரசனுக்கும் புலவனுக்குமிடையில் இருந்த நட்பு உன்னதமானது என்பது தெரியவருகின்றது. ஒளவையாரை அதியமான் போற்றிப் புகழ்ந்தான், கபிலர் பாரி மகளிரைக் காத்தார், கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையருக்கும் உள்ள நட்பு, மாங்குடி மருதனாருக்கும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்குமிடையில் உள்ள நட்பு, குமணனுக்கும் பெருஞ்சித்திரனாருக்கும் உள்ள நட்பு, இவை தவிர மக்களுக்கும் புலவனுக்கும் உள்ள நட்பு உன்னதமாய் இருந்தற்கும் சான்றுகள் உண்டு. போர்செய்ய முயன்ற அரசர் கருக்குச் சமரசம் பேசிய கோவூர்க்கிழார், அரசனுக்கும் மக்களுக்கும் உதவும் பாலமாகப் புலவன் திகழ்ந்தான். சோழன் குளமுற்றத்துத் துருஞ்சிய கிள்ளிவளவன் வெள்ளைக்குடி நாகனாரின் அறிவுரையைக் கேட்டமை போன்ற சம்பவங்கள், நிகழ்ச்சிகள் மேற்கூறிய கருத்துக்கு ஆதாரமாக விளங்கியன.

அக்கால மன்னரும் புலவர் பெருமக்களைக்கூட்டி அவர்கள் அரங்கேற்றும் பாடலைக்கேட்டு மகிழ்ந்தனர். கிரேக்க இலக்கி யமும் திறந்த வெளியிற் பலர் கூடியிருக்கப் பாடப்பட்டன. இதன் மூலம் இப்பாடல்கள் கேட்பவருக்காகப் பாடப்பட்டன. இவ்வாறான செய்திகள் கவித்தொகை 68ஆம் பாடலிலும், புறநானூறு 72ஆம் பாடலிலும், தொல்காப்பியப் பாயிரம் ஊடாகவும் அறியக் கிடக்கின்றது.

இத்தகைய சங்க இலக்கியங்களின் தொன்மைபற்றிப் பலரிடையே கருத்துவேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும், அவற்றின் தொன்மை, அகநானூறு 233ஆம் பாடலிலும், புறநானூறு 1ஆம் பாடலிலும் அறியக்கிடக்கின்றது. அந்தவகையிற் புறநானூற்றிற் சங்க இலக்கியங்களில்வரும் பெருஞ்சோற்று ஊதியங்க் சேரலாதன் வரலாறும், பாரதப்போரில் வரும் செய்திகளும் கூறப்படுகின்றன.

அலங்கு உள்ளப் புரவி ஜவரோடு சினைஇ
 நிலம் தலை கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
 ஈர்ஜம்பதின்மரும் பொருது களத்து ஒழிய
 பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்
 (புறம் 1)

அகநானுர்ரில் வடவேந்தனான மௌரியர், மன்னன் நந்தன்
 தென்னாடு மீது படையெடுத்த செய்தி அகநானுரு 69, 25, 261ஆம்
 பாடவிலும், புறநானுரு 175ஆம் பாடவிலும் கூறப்படுகின்றது.
 இத்தகைய செய்திகளின் அடிப்படையில் மேற்படி வரலாற்றுச்
 செய்திகளைத் தருகின்ற சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மை
 ஆராயப்பட வேண்டியதொன்று ஆகும். நந்தன் இந்திய வரலாற்றில்
 செல்வச் சிறப்புமிக்க அரசனாக ஆட்சி செலுத்திய மன்னன். இவன்
 பற்றிய செய்திகள் குறுந்தொகை 75ஆம் பாடவிலும், பட்டினப்
 பாலை 222, 223ஆம் பாடல்களிலும், அகநானுரு 265ஆம்
 பாடவிலும் காணப்படுகின்றது. அசோகச்சக்கரவர்த்தியின்
 கல்வெட்டும் மேற்படி சங்கப்பாடலின் வரலாற்றுச் செய்தியை
 உறுதிப்படுத்துகின்றது. இந்தவகையிற் சங்க இலக்கியங்களிற்
 கீழ்வரும் செய்யுள்கள் இவற்றிற்குரிய ஆதாரமாகத் தென்படுகிறது.

துணைக்கால் அன்ன புனை தேர்கோசர்
 தெம்முனை சிதைத்த ஞான்றை மோகூர்
 பணியாமையின் பகைதலை வந்த
 மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்
 புனைதேர் நேமி உருளிய குறைத்த
 இலங்கு வெள்ளாருவிய அறைவாய் உம்பர்

(அகம் 251)

வெண்கோட்டு யானை சோனை படியும்
 பொன்மலி பாடவி பெற்றீயர்

(குறும் 75)

எனவே சங்க இலக்கியம் தருகின்ற அனைத்துவிதமான
 வரலாற்று மூலாதாரங்களையும்கொண்டு அவற்றின் தொன்மையை
 ஆராய்ந்தால் ஒழிய, அவ்விலக்கியத்தின் தொன்மையை வெறும்
 உதட்டளவிலே கூறலாமேயன்றி அதன் உண்மையான தோற்றுக்

காலத்தைக் கூறிவிட முடியாது. இவைதவிர, கிரேக்க யவனர் பற்றிய செய்திகள், அவர்களின் வரலாறுகள், அவர்கள் வாழ்ந்த சூடியிருப்புகள் அவர்களின் மது பற்றிய செய்திகள், யவன வீரர்களின் வீரம் போன்ற செய்திகள் அகநானாறு 149ஆம் பாடலிலும், புறநானாறு 56ஆம் பாடலிலும், நெடுநல்வாடை 101, 102ஆம் பாடல்களிலும், மூலலைப்பாட்டு 59, 62ஆம் பாடல் களிலும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய செய்திகளின் உண்மைத் தன்மையைப் பிளினி, தொல்பி ஆகிய கிரேக்கப் பயணிகளின் பயணக் குறிப்பின்மூலமும் அறிகின்றோம்.

யவனர் தந்த விணைமாண் நன்கலம்

(அகம் 149)

யவனர் நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்

(புறம் 56)

யவனர் இயற்றிய விணைமாண் பாவை

(நெடுநல்வாடை 101, 102)

வலிடுணர் யாக்கை வண்கண் யவனர்

(மூலலைப்பாட்டு 59-62)

இவை யாவும் சங்கப்படிலவர்களின் வரலாறு பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகின்றன. இவ்வாறான செழுமை சான்ற சங்க இலக்கியம் உருப்பெறுவதற்குச் சில ஆயிரம் ஆண்டுகளாவது அவசியம் என்பர் மேலைநாட்டு ஒப்பியல் ஆய்வாளர்கள். இத்தகைய சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தை மாத்திரமல்லாமல், அவற்றை உருவாக்கிய சங்கச்சான் ரோர் தொடர்பான ஆய்வின் தேவையையும் வேண்டி நிற்கின்றன.

இவ்வாறான சங்க இலக்கியங்களின் இலக்கியப்பண்டிகளை நோக்கும்போது, இப்பாடல்களை அவதானிக்கும்போது, பாடல் களைப் புலவன் படைக்கும்போது, தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, கண்டோர்கூற்று, பரத்தையர் கூற்று, அறிவோர் கூற்று ஆக அவ்விலக்கியங்களைப் படைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதுவே அக்கால இலக்கியங்களை ஏனைய இலக்கியங்களில் இருந்து வேறுபடுத்துகின்றது. மேலும் சங்க காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களில் மிகக்குறைவாகவே வேற்றுமொழிக்கலப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. இத்தகைய செய்யுட்கள் செறுத்த செய்யுட்கள்

எனப்படும். இவை தனித்தமிழ் மரபில் அமைந்த யாப்பறைகள், பாவினங்கள், அவர்கள் கையாண்ட மொழியின் செம்மொழித் தன்மை, அம்மொழியைக் கையாண்ட முறைகள், உணர்வுகளை இயற்கையுடன் ஒருமித்துப் பார்க்கும் நோக்குகள், போன்ற அமசங்களிற்கூட அது ஏனையகால இலக்கியங்களில் இருந்து சங்க இலக்கியங்களை வேறுபடுத்துகின்றன.

சங்கச் செய்யுட்களில் அகத்தினை இலக்கியங்களை நோக்குகின்றபோது முதல், கரு, உரி என்னும் பொருள் மரபில், முதல் என்பது நிலத்தையும் பொழுதையும் குறித்து நின்றது. அந்த வகையில் அக்காலமக்கள் தாம் வாழ்ந்த நிலப்பரப்பை ஜந்துவகை நிலங்களாகப் பாருப்படுத்தினர். மலையும் மலைசார்ந்த இடத்தைக் குறிஞ்சி எனவும், காடும் காடு சார்ந்த இடத்தை மூல்லை எனவும், கடலூம் கடல்சார்ந்த இடத்தை நெய்தல் எனவும், வயலூம் வயல் சார்ந்த இடத்தை மருதம் எனவும், மணலூம் மணல்சார்ந்த இடத்தைப் பாலை எனவும், ஜவகை நிலங்களாகப் பிரித்தோடு மாத்திரம் அல்லாமல், அந்நிலத்தில் அதிகமான மக்கள் பின்பற்றுகின்ற அக ஒழுக்கத்தை அந்நிலத்திற்குரிய அகத்தினை ஒழுக்கங்களாகக் கொண்டனர். அவ்வகையில் நோக்கும்போது நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வாழ்க்கையை எடுத்துக்கூறுகின்ற தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கிய இலக்கணங்களை உலகியல் வழக்கு எனக்கூறும். அவ்விலக்கியத்தின் பொருளாதிகாரச் சூத்திரங்கள் மேற்படி செய்திக்கான சான்றாதாரங்களை எடுத்துக்கூறும்.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீமீ ணல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனக்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”

(தொல். அகம் 06)

என அவர்கள் வாழ்ந்த நிலத்தை தொல்காப்பியம் எடுத்துக் கூறியது.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை இறுவாய்
முற்படக் கிளர்ந்த எழுதினை என்ப”

(தொல். அகம் 01)

பாலைத்தினை, நடுவெண்டினை என்பதாலும் அது மூல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைதவறி வருவதனாலும் தொல்காப்பியர்,

“மூல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து நல்லியல்பு அழிந்து நடுங்கு துயர்உற்று பாலை என்பது ஓர்படிமங்கொள்ளும்”

என அதன் ஜிந்தினையைக் கூறுகின்றது. மேலும் அன்பின் ஜிந்தினை தவிர மேலும் இரு காதல் ஒழுக்கங்களும் இக்காலப் பகுதியிற் காணப்பட்டன. அவை கைக்கிளை, பெருந்தினை என்பனவாகும். கைக்கிளை எனப்படுவது ஒரு தலைக் காதலையும், பெருந்தினை என்பது பொருந்தாக் காமத்தையும் குறித்தது எனலாம். இதைத் தொல்காப்பிய அடிகள் சிறப்பாகப் பலப்படுத்துகின்றன. இத்துடன் சேர்த்து ஏழாக அக ஒழுக்கங்கள் காணப்பட்டன.

“கைக்கிளை முதலாய் பெருந்தினை இறுவாய்
முற்படக் கிளர்ந்த எழுதினை யென்ப”

(தொல். ஆகம் 01)

இத்தகைய பெருந்தினை ஒழுக்கம் குறிப்பாக ஆண்கள் மாத்திரமே கைக்கொண்டாக அறியப்பட்டாலும், அதன் உண்மைத் தன்மையை அறிய மேலும் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து உண்மையை அறியவேண்டிய தேவை உள்ளது.

“மக்கள் முதலிய அகனைந்தினையும்
சட்டி ஒருவர் பெயர் கொட்டப்பெறார்”

(தொல். 1000)

இவ்வாறு பெயர்ச்சட்டிய காதற் பாடல்களைப் புறந்தினை இலக்கியங்களுள் அடக்கினார். மேலும் அக்கால இலக்கியங்களில் இயற்கையைத் தமது உணர்வுகளுக்குச் சிறப்பாகக் கையாண்டது போன்று ஏனைய இலக்கியங்கள் ஒன்றும் கையாளவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இந்தவகையிற் சங்க அகத்தினை இலக்கியங்களில் தம்பொருள் மரபாக் முதல், கரு, உரி ஆகியவற்றைச் சிறப்பாகப்

பயன்படுத்தியுள்ளனர். அந்த வகையில் முதல் எனும் பொருள் மரபைக் கையாளும் போது அவற்றைத் தொல்காப்பியம் பின்வருமாறு கூறும்:

“காரும் மாலையும் மூல்லை குறிஞ்சி
குதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்”

(தொல். 952)

“பனிஎதிர் பருவமும் உரித்தென மொழிபு”

(தொல். 952)

“வைகறை விடியல் மருதம் எற்பாடு
நெய்தல் ஆதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்”

(தொல். 954)

“நடுவண் திணையே நன்பகல் வேணிலோடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே”

(தொல். 955)

“பின்பனிதானும் உரித்தென மொழிபு”

(தொல். 956)

இந்த வகையில் முதலெனப்படுவது நிலமும் பொழுதும் எனவும், அவை ஐவகை நிலங்களுக்கும் வெவ்வேறு ஆனவை எனவும், மேல்வரும் சூத்திரங்கள் கூறும். இத்தகைய வெளிப்பாடு இயற்கையைக் கூர்ந்து அவதானித்ததன் விளைவு எனக்கூறுவர் இலக்கிய ஆர்வலர்கள்.

கரு என்னும் பொருள் மரபைப்பற்றித் தொல்காப்பியம் கூறும்போது கரு எனப்படுவது ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் அல்லது ஒவ்வொரு திணைக்கும் தனித்துவமான மரங்கள், செடிகள், கொடிகள், யாழ்கள், தொழில்கள், பறைகள், தெய்வங்கள், என்பன வற்றைக் குறிக்கும். இக்கருத்தைப் பின்வரும் தொல்காப்பிய அடிகள் சான்றுபடுத்தும்.

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் டுள் பறை
செய்தி யாழின் பகுதி யொடு
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”

(தொல். அகம் 20)

மேலும் மூன்றாவதான உரிப்பொருள் பற்றி தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகையில் அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு நிலத்திற்குமுரிய ஒழுக்கங்கள் அல்லது திணைகள் அந்நிலத்திற்கு உரிய உரிப்பொருளாக அமைந்தன.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமிர்த்தம் என்றிவை
தேருங்காலை திணைக்குரிப்பொருளோ”

(தொல். 960)

இவ்வாறு சங்க இலக்கியங்கள் முதல், கரு, உரிக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவம் ஏனைய இலக்கியங்கள் கொடுக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இத்தகைய போக்கு சங்க இலக்கியங்களின் தனித்துவமான போக்கு என்றே கூற வேண்டும்.

மேலும் இவ்வாறான சங்க இலக்கியங்கள் சிறந்த உவமை களைக்கொண்டு காணப்படுவது அதன் மற்றொரு சிறப்பம்சம் ஆகும். இவ்விலக்கியங்கள் வெளிப்படையாகக் கருத்தை விளக்குவதற்கு மட்டும் உவமைகளைப் பயன்படுத்தாமற் குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தும் உள்ளுறை உவமங்களையும் பயன்படுத்துவது அற்புதமானது. அந்தவகையில் குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தும் உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி பொருள் உவமம், உள்ளுறை உவமம் போன்றவற்றைச் சிறப்பாகவும், சந்தாப்பத்திற்கு ஏற்றால் போல் நாகரிகமாகவும் கையாண்டு இருப்பது அதன் செவ்வியல் பண்பைப் பறைசாற்றுகின்றது. உள்ளுறை உவமமாவது மனிதரது சில நடத்தைகளை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் குறிப்பாகக் கூறுவது ஆகும். இறைச்சி உவமமாவது பறவை, விலங்கு போன்ற அஃறிணைக்கு உரியவற்றின் நடத்தைகளை (அவற்றின் அன்பு

வாழ்வை) தலைவன் தலைவி ஆகியோரின் நடத்தைகளுக்கு (அன்பு வாழ்விற்கு) உவமித்துக் கூறுவது. இவை இரண்டிற்கும் உதாரண மாகக் கீழ்வரும் குறுந்தொகைப்பாடல் ஒன்றை எடுத்து நோக்கல் பொருத்தமானது.

ஓன்றேன் அல்லேன் ஒன்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை
குரவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்மார்
நின்று கொய மலரும் நாடனோடு
ஓன்றேன் தோழி ஒன்றினாளே

(குறுந்தொகை 208)

மேற்படி பாடலில்வரும் தலைவன், தலைவியுடன் சில நாட்கள் இன்புற்றிருந்துவிட்டு, பின் வராதொழியத் தோழியான வளருக்கு தலைவி தன்னிலையை எடுத்தியம்புவதாக மேற்படி பாடல் அமைகின்றது. அப்பாடலில் ஆண் யானை மிதித்ததால் வேங்கை மரம் அடியோடு சாய்ந்து விழுந்தது. இந்நிலையில் வேங்கைப் பூக்களை சூடுவதில் ஆர்வம் மிக்கவர்களான குறவர்கள் அதை எவ்விதச் சிரமும் இல்லாமல் நின்ற நிலையிலேயே அதைக் கொய்து தமது தலையில் சூடுகின்றனர். அவ்வாறான நாட்டினை உடைய தலைவனோடு கூடேன். இங்கு எப்பாவமும் அறியாத வேங்கைமரம் யானையின் தவறான நடமாட்டத்தால் அடியோடு முறிந்து வீழ்ந்தது. அத்துடன் அங்கு வாழும் குறத்திகளுக்கு வேங்கைமரர் அணிவதில் விருப்பம் இருந்தாலும் அதை அவர்கள் இலகுவில் பெற்று விடமுடியாது. ஏனெனில் அது மிகவும் உயரத்தில் உள்ளது. அந்த நிலையில் இந்த யானையின் தவறான நடத்தையால் அவர்கள் எவ்விதச் சிரமமும் இல்லாமல் வேங்கைப்பூவை கொய்து தலையிற் சூடுகின்றனர். இந்தச் செயல் தலைவி எப்பாவமும் அறியாதவள், சிறந்த ஒழுங்குடன் வாழ்பவள். இதனால் ஊரார் எவரும் பழிச்சொல் கூறாதபடி வாழ்ந்தவள். அவ்வாறான அவளின் நடத்தை தலைவனின் கூடல் காரணமாகப் பழிப்புக்குள்ளாக ஊரார் ஆம்பல் அலர் தூற்றத் தொடங்கிவிட்டனர். இங்கு வேங்கைமரமாக தலைவியையும், யானையாகத் தலைவனையும் உவமித்ததுடன்,

குறவராக ஊராண்றயும் மலர் பறித்துக் கூந்தலுக்கணிவதை ஆழ்பல், அலர் தூற்றுவதுடன் ஒப்பிட்டு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இவ்வாறு மிருகங்கள், பறவைகளின் நடத்தைகளுடன் தலைவன், தலைவி போன்றவர்களின் நடத்தையைக்கறுவது இறைச்சிப் பொருள்ளனப்படும். இத்தகைய தன்மை சங்க இலக்கியம் பூராகவும் அமைந்து காணப்படுவது சங்கப்புலவரின் இயற்கையைத் தரிசிக்கும் தன்மையையும், அவர்களின் ஆழ்ந்த புலமையையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மேலும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக வேறொரு குறுந்தொகைப் பாடலைப் பார்ப்பது ஏற்படுத்தையது.

ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்து
அளியதாமே கொடுஞ்சினப் பறவை
பிள்ளை உள்வாய்ச் செருகிய
இரைகொண்ட மையின் விரையுமால் செலவே
(குறுந்தொகை 92)

ஒரு பறவை ஞாயிறு மறையும் சாயங்காலத்தில் வான வெளியில் அலகிற் கொத்திய திணைக்கதிர்களுடன் தன்கூட்டை நோக்கிப்பறக்கின்றது. ஏனெனில் தன்கூட்டில் உள்ள பார்ப்புகளின் வாயில் ஊட்டுவதற்காகவே மிகவும் விரைந்து இரைகிடைத்த மகிழ்ச்சியில் அது பறக்கின்றது. மேற்படி செய்தி பறவையின் வாழ்வைச்சுட்ட, இதை அவதானித்த புலவன், மக்கள் வாழ்வின் உரிப்பொருளாக்கினான். இதுவரையிற் கூடியிருந்த தலைவியைப் பிரிந்து பொருள்தேடச் சென்ற தலைவன் நீண்டகாலம் கழிந்தும் கூறிய காலத்தில் திரும்பாததை நினைத்துத் தலைவி பறவையைப் போன்று பொருள்தேடச் சென்ற தலைவன் உரியகாலத்தில் வராத போது பலகணியூடாக வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபோது அவன் பார்வையிற்பட்ட பறவையில் தன் அண்புவாழ்வை ஏற்றிக் கூறுவதாக அமைகின்றது மேற்படிபாடல். இத்தகைய ஏக்க உணர்வு கொண்ட தலைவிகள் இன்றும் நம்முன்னே வாழ்கின்றனர் என்பதில் எவருக்கும் கருத்து வேறுபாடிருக்கமுடியாது. இது சங்க இலக்கியங், களின் யதார்த்தப்போக்கை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இறைச்சிப் பொருளில் ஒட்டுமொத்த ஏக்க உணர்வுதான் முக்கியம். அந்தப் பணியைச் சங்க இலக்கியம் முழுமையாகச் செய்கின்றது.

இயற்கைநெறிப்பாடல்களில் வரும் மற்றொரு பண்டு, பெயர் சுட்டாத காதற்பாடல்களை அகத்திணையினுள் அடக்குதல். பெயர்கூட்டிய காதற் பாட்டுக்கவையும், வீரம், வெற்றி, கொடை, கல்வி, நிலையாமைக்கருத்துக்கள் கொண்ட பாடல்களைப் புறத்திணைக்குள்ளும் அடக்கினர். இவற்றிற்கு ஆதாரமாக பின்வரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களைச் சான்றூர்த்தலாம்.

“மக்கள் நுதலிய அகன் ஜந்திணையும்
சுட்டியொருவர் பெயர் கொளப்பெறார்

(தொல். 1000)

“புறத்திணை மருங்கிங்கின் பொருந்துதல் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவதல் இலவே”

(தொல். 1001)

மேலும் யாப்பைப் பொறுத்தவரையிற் சங்கப்புலவர்கள் அகத்திணைப் பொருளைச் சிறப்பாகச் சொல்வதற்கு அகவற் பாவைக் கையாண்டனர். அத்துடன் கவித் தொகையைக் கலிப்பாவிலும், பரிபாடலைப் பாடல் வடிவிலும் அமைத்தனர். ஏனையவற்றை ஆசிரியப்பாவினாலும் ஆக்கினர். அத்துடன் புறத்திணையைக் கூறவரும் பொழுது அவற்றிற்கு யாப்பாக வஞ்சிப்பாவைச் சிறப்பாகக் கையாண்டார்கள்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியங்கள் மேலே கூறப்பட்ட துறைகள் அனைத்திலும் ஏனைய இலக்கியங்களிலும் பார்க்க தனிப்பாட்ட வையாய் அமைந்து காணப்படுகின்றன. புறத்திணை ஒழுக்கம் பற்றிப் பேசுகையிற் புறத்திணை ஒழுக்கத்திற் போர், வீரம் ஆகிய பண்புகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டமையைக் காணலாம். ஏனையவையான கல்வி, செல்வம், நிலையாமை, போன்ற செய்திகளும் புறத்திணையில் அடங்குகின்றன.

புறத்திணை ஒழுக்கமான போர், வீரம் ஆகியவற்றை அங்கு காணப்பட்ட ஒவ்வொருதிணைக்கும் உரியதாகத் தனித்தனி போர் ஒழுக்கங்கள் கூறப்படுகின்றன. அத்துடன் அவர்கள் போருக்குச்

செல்லும்போது குடிச்செல்கின்ற டூக்களின் பெயர்களை அப்போர் களுக்குப் பெயர்களாகப் பயன்படுத்தினார். அந்த வகையிற் குறிஞ்சிக்கு- வெட்சியும், மூல்லைக்கு-வஞ்சியும், பாலைக்கு- வாகையும், மருத்திற்கு-உழிக்களூயும், நெய்தலூக்கு-தூங்பையும், ஆக வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. மேலும் இவற்றுடன் காஞ்சி, கல்வி, நிலையானம் கருத்துக்கள் உள்ள க்கிய பாடல்களையும், பாடாண்தினை என்பட்டும் ஒழுக்கவியுற் கருத்துக்கள்கொண்ட பாடல்களும், புறத்தினைப்பாடல்களிற் காணலாம். காஞ்சி என்பது ஆண்பாற் காஞ்சி எனவும், பெண்பாற் காஞ்சி எனவும் இருவகையாகப் பாகுபடுத்துவார். அத்துடன் சங்கப்புலவர்கள் பயன்படுத்திய காஞ்சி உலகியல் அறிவின் முதிர்நிலை எனவும், அகத்தினையிற் கூறப்பட்ட பெருந்தினை காமமுதிர் நிலை எனவும் அறிஞர்கள் கூறுவார்கள்.

“பாங்கருந் இறப்பின் பல்லாற்றனும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே”

(தொல். 1024)

போர் ஒழுக்கத்தில் வெட்சிபற்றி கூறுகையில் தொல்காப்பியம் அதன் இலக்கணத்தை பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“வேந்து விடுமிளைஞர் வேற்று புலக் களவின்
அதந்து ஓம்பில் மேவற்று ஆகும்”

(தொல். புறம். 2)

“வெட்சிநிரை கவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாகும்”

(பன்னிருப்பலம் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை)

இத்தகைய போரில் கரந்தையின்போது கருநிறப்பூ குடிக்கொண்டு சென்றனர் எனவும் குறிப்பர்.

குறிஞ்சியில் போர்ஒழுக்கமான வெட்சியும், அக ஒழுக்கமான டண்டனர்தலூம் களவில் நிகழ்தலால்,

“வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே”

(தொல். புறம். 2)

வெட்சியில் இறப்பவனுக்கு நடுகல் நாட்டி வழிபட்ட வரலாற்றையும் சங்க இலக்கியம் சான்று கூறும்.

“...காட்சி காற்கோள்நீர்ப்படையை நடுதல்
சிர்த்த மரா இல் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
இரு மூன்று மரபிற் கல்லொடு புணரச்
சொல்லப்பட்ட ஏழு மூன்று துறைத்தே”
(தொல். புறம். 5)

முல்லைநிலத்தில் நடைபெறும் போர்பற்றிக் கூறுகையில் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் பின்வருமாறு கூறும்.

“வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே
எஞ்சாமன்நசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுதகத்தலைச் சென்ற அடல்குறித்துதன்றே”
(தொல். புறம். 6)

எனக்குறித்துள்ளார். பாலையின் போர் ஒழுக்கம் பற்றிக் கூறுகையில் அதையார் தொல்காப்பியம் பின்வருமாறு சான்று படுத்தும்.

“வாகைதானே பாலையது புறனே
தாவில் கொள்கைத்தத்தம் கூற்றைப்
பாடுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப.”
(தொல். புறம். 15)

மருதத்தில் நிகழ்ந்த போர் ஒழுக்கம் பற்றிக் கூறுகையில் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் பின்வருமாறு விபரிக்கும்.

“உழினஞ்சிதானே மருதத்ததுப் புறனே
முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்
அனை நெறி மறயிற்று ஆகும் என்ப.”

(தொல். புறம். 8)

நெய்தலினது புறத்தினைபற்றிக் கூறுகையில் அவற்றை விளக்கப்போந்த தொல்காப்பியம் சூத்திரமாகத் தருவது,

“தும்பை தானே நெய்தலது புறனே
மைந்துபொரு வாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றுதலை யழிக்கும் சிறப்பிற்று என்ப.”

(தொல். புறம். 12)

காஞ் சித் தினைபற் றியும் பாடாண் தினைபற் றியும்
தொல்காப்பியம் விளக்க முற்படுகையில்,

“காஞ் சிதானே பெருந்தினைப்புறனே
பாங்கரஞ் சிறப்பிற் பண்ணேறி யானும்
நில்லா வலகம் புல்லிய நெறித்தே.”

(தொல். புறம். 18)

பாடாண் பகுதி கைக் கிணைப்புறனே
நாடுங் காலை நாரண் டுனை த்தே.

(தொல். புறம். 20)

இவ்வாறு எழுதினைக்கும் வரையறை கூறுகின்றது
தொல்காப்பியம். மேற்படி பெயர் குட்டப்பாட் போர்களைச்
செய்த அரசன், “பார்ப்பார், அறவோர், அந்தனர், பெண்கள்,
பிணிநடுக்குற்றோர்கள் ஆகியோர்கள் பாதுகாப்பான இடங்
களுக்கு செல்லுங்கள்” எனக்குறிப் போர் புரிந்ததற்கான ஆதாரங்கள்
இருந்தாலும், போர்புரிந்த மன்னர்கள் தமிழ் மன்னர்கள்
என்பதுவும், சிந்தியதும் தமிழ்க்குருதி என்பதும் மறுக்கழட்யாத
உண்மையாகும். மேலும் இவர்கள் போர் புரியும்போது செய்த
கொடுரைகளும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.
போர்செய்த ஊர்களை ஓரித்தல், அவ்வூர்க் குடிநீரிலைகளை,
யானைகள், கழுதைகள் பூட்டிச்சிதைத்தல், ஊரில் உள்ள வீடுகளை
ஓரித்தல், ஓரியும் வெளிச்சத்திற் பகை மன்னனின் குடிமக்களிடம்
கொள்ளையடித்தல், பெண்களை அடிமைகளாகக் கொண்டு
செல்லல் போன்ற துண்ரியல் நிகழ்வைகளுக்கும் புறநானூற்றில்
ஆதாரங்கள் உண்டு.

இந்தநிலையில் மன்னனின் பொருளுக்காகக் புலவன் பாடியதும், அவன் போரின்போது கொள்ளள அடிக்கும் பொருளிலே தனக்குக் கிடைக்கும் பங்கிற்காக இளைஞர்களைப் போரின்பால் ஆர்வங்கொள்ளச் செய்ததுவும், அவன் கொடையை வலியுறுத்திப் பாடியதுவும், சங்கப் புலவன் பற்றிய மறுபக்கப் பார்வையாகவும் அமைந்து சங்க இலக்கியமும் ஆளும்வர்க்கத் திற்காகப் பாடப்பட்டவையோ? எனும் வினாவையும் எம்மத்தியில் எழவைக்கின்றது. அதுதவிர, புலவனுக்கு இரவலன் எனும் பெயர் அக்காலத்தில் நிலவியிருந்ததைக் கொண்டு நோக்கும்போது சங்கப்புலவன் புரவலனின் நலனோம்புவதற்காகப் பாடினான் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மைபோலத் தென்படு கின்றது. புரவலனாகப் பெரும்பாலும் அரசர்களும், குறுநில மன்னர் களுமே இருந்து வந்துள்ளனர். இத்தகைய கருத்திற்கு ஆதாரமாகப் பின்வரும் அகநானாற்று, புறநானாற்றுப்பாடல்களைக் கூறலாம்.

“சிறுகட்ட பெறினே எமக்கீய மன்னே
பெரியகட்ட பெறினே
யாம் பாடத் தான் மகிழ்ந்துண்ணும் மன்னே
சிறு சோற்றாநனிபல கலந்தன் மன்னே.”

(அகம். 235)

“.....காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்த மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
இரு மூன்று மரபிற் கல்லொடு புணரச்
சொல்லப்பட்ட எழு மூன்று துறைத்தே”

(தொல். புறம். 5)

“என்று புறந்தருதல் என்தலைக்கட்டனே....
ஒளிறு வாள் வெஞ்சமர் நல்கி
களறு ஏறிந்து கொல்லல் காளைக் கட்டனே”

(புறம்.....?)

“மன்ன னுயிர்த்தே மலர் தலை யுலகம்”

(புறம். 185)

சங்கப் புலவர்கள் கல்வி, நிலையாமைக்கருத்து, ஒழுக்கவியற் கருத்துக்கள் அடங்கிய செய்யுள்கள் புறநானாறு போன்ற இலக்கியங்களில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. அவற்றிற்கு உதாரணமாகப் பின்வரும் பாடல்களைக் கூறலாம்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”

“யாண்டு பலவாகியும் நரையில் வாகுதல்”

“படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்”

“உற்றுளி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்”

“தென்குடை வளாகம் பொதுமையின்றி

வெண்குடை நிழற்றிய பெருமையோர்க்கும்”

(புறம்....?)

ஆகிய புறநானாற்றுப்பாடல்கள் புறத்தினைக்கு மேலும் அரண் செய்வதாக அமைந்து காணப்படுகின்றன. மேலும் ஆரியத் தெய்வ வழிபாடு, புராண, இதிகாசக் கருத்துக்கள் போன்றனவும் இவ்விலக்கியங்களில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப் படுகின்றன. அத்துடன் சங்க இலக்கியங்களில் ஆரியக்கலப்புக்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மிகக்குறைந்த அளவு காணப்படுகின்றன. மேலும் புறத்தினைக்கருத்துக்களைக் கூறுவதற்கு வஞ்சிப்பாவைப் பிரதானபாவனமாக அக்காலத்திற்கையாண்டனர்.

இத்தகைய சங்க இலக்கியங்கள் மானிட யதார்த்தத்தை இயற்கை உணர்வான காதல், வீரம் எனும் இரண்டு பொருளிலுமே பாடுவதில் தனிச்சிறப்புப் பெற்றுள்ளது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

சங்கமருவிய காலமும் அக்கால வெளக்கியங்களின் போக்குகளும்

கி.பி. 3ம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 6ம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதி தமிழ்நாட்டின் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்கமருவிய காலம் என அழைக்கப்படும். இக்காலப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டில் தோன்றியது போல, உலகில் எப்பகுதியிலும் அறநூல்கள் தோற்றம் பெறவில்லை. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் அறம், பண்டு, நீதி, ஒழுக்கவியலைப் பொருளாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் மிகுதியாகத் தோற்றம் பெற்றதால், இக்காலப்பகுதி அறநெறிக்காலம் எனவும் அழைக்கப்படும். இக்காலப்பகுதியைப் பொருள் முதல்வாத சிந்தனையின் அடிப்படையில் ஆராயும் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, “சங்க காலத்தில் ஓளியர், அவியர், கோசர், அதியர், அருவர், மழுவர், வழுதியர் ஆகிய குலமரபுக் கூட்டங்களாக வாழ்ந்த திராவிடர் அல்லது தமிழர், இரும்பு முதலிய உலோகப்பொருட் பயன்பாட்டாலும், கி.மு. 7ஆம் நூற்றாண்டில் வளர்ச்சிபெற்ற பண்டமாற்றாலும் சிறப்பாக வாழ்ந்தனர். அவர்கள் வணிகத்தில் ஈடுபடவும், பொருளாதரத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டானது. இதனால் குலத்துக்குள்ளும் குலங்களுக்குள்ளும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டாயிற்று. கி.மு. ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்றாண்டு களில் தொடங்கிய இந்தப் புராத்சியின் மற்றொரு பரிமாணமாக வெளிநாட்டு வணிகமும் அதிகரித்தது. இதனால் சிதறிக்கிடந்த குலங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதின. முடிவிற் சில குலங்கள் உயர்ந்தன; சில குலங்கள் தாழ்ந்தன. சில அழிந்து போயின. சில கூட்டுச் சேர்ந்தன. இந்த நிலையில் ஏற்கனவே தமிழ் மன்னர் களுக்கிடையில் மரபுவழியாக நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்த மாடுபிடி சண்டையினாலும், ஊர்க் கொள்ளையினாலும், குலங்கள் கலப்பதனாலும் நாளாடைவிற் பெரிய அரசுகள் தோன்றின. முடிவில் நூற்றுக்கணக்கான குலங்களில் இருந்து மூன்று அரசுகள் தோன்றின. அவை சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகள். இவை யாவும் சங்க காலத்தில் நடைபெற்று முடிந்தன.

சங்கமருவிய காலத்திற் களப்பிரர் வருகையின்டின், ஏற்கனவே தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து தம் கொள்கைகளைப் பற்பட முற்பட்டு அதில் தோல்விகண்டு இருந்த சமண, பெளத்துறவிகள், களப்பிர மன்னர்களின் வருகையினாரின் அக்களப்பிரமன்னர்களின் ஆதரவின் பேரில் புத்துயிர் பெற்றனர். இதன்விளைவாகச் சமண, பெளத்து மதத்தவர்களின் வருகை தமிழ்நாட்டில் மேலும் அதிகரித்தது. இதனால் அவர்கள் தமிழத்தொள்கையையும், தமது கருத்துக்களான கொல்லாமை, டிலால் உண்ணாமை, காமானின்மை, கள்ளாமை ஆகியவற்றைப் போதித்தனர். மேற்படி மதத்தவரின் தொழிற்பிரிவினர் உற்பத்தியிற் பங்கெடுக்காது, பொருட்பாரிவர்த்தனையில் ஈடுபட்டனர். அவ்வாறு பொருள் பாரிவர்த்தனையில் ஈடுபடும் ஒரு வர்க்கம் வணிகவர்க்ககம் எனப்பட்டது. இவ்வர்க்கம் உற்பத்தியில் ஈடுபடாதபோதும் பொருள் பாரிவர்த்தனையில் ஈடுபட்டுப் பெருஞ்செல்வத்தை உடைமை ஆக்கியதால் அவ்வர்க்கம் அக்காலத்தில் வேகமாகப் புத்துயிர் பெற்றது. இதன் அடிப்படையில் வணிகவர்க்கம் என்கின்ற பிரிவு அரசு ஆதரவினையும் பெற்று, பொதுமக்கள் மதத்தியிலும் செல்வாக்கும் பெற்றது. உற்பத்தியிற் பங்கு கொண்ட தமிழ்நாட்டுப் பூர்வகுடியினர் சமூகமதிப்பிலும், அரசு ஆதரவிலும் கீழ்நிலைக்குச் சென்றனர். இவ்விரு திறந்தாருக்கும் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டின் விளைவாக வணிகவர்க்கத்தைக் காக்கவும், அவர்களின் நலன் பேணவும், சமண, பெளத்தர்களால் தமது நலன் பேணும் இலக்கியங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்றன அத்தகைய இலக்கியங்கள் எனக்குறிப்பிடுவார்கள் அறிஞர் பெருமக்கள். அரசு வம்சத்துக்கு நிகராக, ஏன்? அவர்களிலும் மேலாக வணிக வர்க்கத்தை உயர்த்திப்பாடும் இலக்கியமாகவே இக்கால இலக்கியங்களை (திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம்) அறிஞர்கள் காண்கிறார்கள். இந்தநிலையைச் சங்கமருவிய காலத்தின் பிற்பட்ட இலக்கியங்களான பட்டினப்பாலை, மதுரைக் காஞ்சி போன்றனவற்றிலே சமண, பெளத்த மதங்களின் செல்வாக்கு மேலோங்கத் தொடங்கி இருந்ததையும் காரணமாக கூறுவார்கள் என்பதும் ஆய்வாளரின் கருத்தாகும்.

“பெருநிலமுழுதானும் பெருமகன்தலைவைத்த
 ஒருதல்லிக் முடிகளோடுயர்ந்தோங்கு செல்வத்தான்”
 (சிலட்பதிகாரம் மாசாந்துவனை வருணனிக்கும்போது)
 “முரசியம்பினமுருடத்திரந்தனமுறையொழிந்தன
 டணிலம் வெண்குடை
 அரசெழுந்ததோர்படி யெழுந்தன”

(சிலட்பதிகாரம் கோவலன் மணவினையை உரைக்கச்
 சென்றபோது)

இவ்வாறு அரசு, வணிகன் தொடர்பான மார்க்சியப்
 பார்வையிற் கூறுவார் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி மூவேந்தர்
 களின் மாடுபிடி சண்டைகளாலும், ஆட்சிப் பிரதேசத்தை
 விரிவாக்க முனைந்த பேராசையின் நிமித்தமும், அவர்களின்
 பொருள் வேட்கையாலும் போர்கள் அடிக்கடி மூவேந்தர்களாகிய
 தமிழ் அரசர்களுக்குள் நிகழ்ந்தன. இவ்வாறு இடம்பெற்றுவந்த
 இடையறாத போர்களினால் தமிழர்தரப்பு அரசுகள் வலிமை
 குன்றின. போரினால் ஏற்பட்ட அழிவுகள், உயிரிழப்புகள்,
 சொல்லொண்ணாத துயரங்களை விளைவித்துவிட, இயற்கை
 நெறியின் பால் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்ட மக்கள் கூட்டத்தாரின்
 காதற் கனவேட்கை படிப்படியாகக் குறைவற்றன. இக்காலப்
 பகுதியிலே தான் இந்தியாவின் கர்நாடகப் பிரதேசத்தில் மையம்
 கொண்டு இருந்த களப்பிரர், தமிழ்நாட்டின்மீது போர் தொடுத்துத்
 தமிழ் அரசர்களைப் போரில் வென்றனர். மூன்று தமிழ் அரசர்
 களான சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களை ஒன்றாகக் கட்டிச்
 சிறையில் அடைத்தனர். இத்தகைய களப்பிர மன்னரின் வீரதிரச்
 செயலை அக்கால இலக்கியங்களான கல்லாடமும், நெடுஞ்
 சடையன் பாரந்தகளின் வேள்விக்குடிச் செப்பேடும் எடுத்துக்
 கூறும்.

“அளப்பாரிய அதிராசரை அகலநீக்கி அகலிடத்தைக்
 களப்பிரர் எனும் கலியரசன் கைக்கொண்டதனை...”

படைநான்கு உள்ளது பஞ்சவற் துறந்து
 மதுரை வவ்விய கருநாடர் வேந்தன்.

அருகர் சார்ந்துநீள்து) அரண்பணி அடைப்ப

எனக் கல்லாத்திற் கூறப்படுகின்றது. சோழர் நாடான காவிரிப்பூர்ப்பட்டி னத்தை ஒரு கவய்விரப் பிரிவினர் ஆண்டதாக அபிதம்மாவதும் எனும் பொத்த இலக்கியம் எடுத்துக்கூறும். இக்களப்பிர மன்னர் தூம் பின்பற்றிவந்த சமணம், பொத்தம் அசீவகம் ஆகிய பறங்கமாங்களுக்கும், வடமொழி, பாளி, பிராகிருதம் ஆகிய அயல்மொழிகளுக்கும் ஆகரவதற, ஏலவே போரில் வெறுப்பற்ற துவிழ் மக்கள் காதலும் நிலையற்றது. பொய் சொல்லல், புலால் உண்ணல் ஆகியவற்றை வெறுத்தொதுக்கிய சமண, பொத்தங்கள் என்னும் மதங்களாலும், அவர்தம் அறம், பண்டி, நீதி, ஒழுக்கவியற் கொள்கையாலும் ஈர்க்கப்பட்டனர். இதன்காரணமாக அவர்கள் விரும்பிய அறநெறி, நீதி ஒழுக்கவியலை அடிநாதமாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் இக்காலப்பகுதியில் துவிழ் நாட்டில் தோற்றம் பெற்றன.

இனி, இக்கால இலக்கியங்களின் பொருளைக் குறிப்பிட்டு விட்டு, இவ்விலக்கியங்களின் மேற்கிளாப்பலான சங்கமருவிய காலத்து மக்களின் வாழ்வியலையும், அவர்களது புலமையையும் பார்ப்பது பொருந்தும் என நினைக்கின்றேன். கற்பதற்கு வசதியான இக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களைப் பின்வருமாறு வகைப் படுத்தல் பொருந்தும் என்பது இலக்கிய ஆர்வலர்கள்.

1. அறநெறிகள், நீதி ஒழுக்கவியலைப் பொருளாகக் கொண்ட பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்.
2. சங்கப் பத்துபாட்டின் வளர்நிலையாகக் காணப்படும் காப்பியங்கள் எனும் நிலையிற் பிற்காலத்தாராற் கூறப்பட்டவை மணிமேகலை, பெருங்கதை, விம்பாசாரக்கதை, சிலப்பதிகாரம்.
3. பக்தி இலக்கியங்கள்: காரைக்கால் அம்மையார் முதல் மூவாழ்வார் தோற்றுவித்து பக்தி இலக்கியங்கள்.
4. இலக்கண நூல்கள்: யாப்பியல், பாட்டியல்
5. உரை நடை இலக்கியம்: பெருங்கதை, தகீர்யாத்திரை, விம்பாசாரக்கதை.

இவ்வாறு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை நோக்குங்கால் கணிசமான அளவு இலக்கியங்கள் இக்காலப் பகுதியில் தோன்றி இருப்பதை அறியபடிகின்றது. அந்தவகையிற் சிலர் குறிப்பிடுவது போன்று “இருண்ட காலம்” என இக்காலப் பகுதியை அழைப்பது பொருத்தமற்றது என்பதே எனது கருத்து. மேலும், அரசியற் குழப்பமும், ஏதிலர் வரவினால் ஏற்பட்ட சமுதாயச் சிக்கலும், அமைதிக் குலவைம், குடும்பக் கொந்தவிப்பும், அறநூல்கள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படைக் காரணங்களாயின. புறச்சமயத் தாரின் அரச செல்வாக்கினாற் பல புதிய சீலங்கள் தமிழ் நாட்டில் (ஓழுக்கங்கள்) அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. சமுதாயம் சிறைவு பெறாமல் நிலைபெறவும், மக்களின் வாழ்வியல் ஒழுங்கு பெறவும், ஆட்சியியல் செய்ய அனையவும், சான்றோரும் புலவரும் நீதிகள் பலவற்றை ஒதினர். இவர்கள் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டுவரும் ஓழுகலாறுக்கு முதன்மை வழங்கியதுடன், சமணம், வௌத்தம், வைதீகம் சார்ந்த அயல் நெறியாளர்களின் அறக் கருத்துக்களைத் தேர்ந்து தெளிந்து ஏற்பன ஏற்றும், மக்கள் விரும்பியவற்றை எடுத்துரைத்தும் அறநூல்களை இயற்றின எனக் கூறுவர் முனைவர் சோ.ந. கந்தசாமி.

மன்னர்களையும் மக்களையும் நெறிப்படுத்த நூலறிவும் நுண்ணறிவும் பெற்ற (புலவர்கள்) இவர்கள். வாழ்வியற் பட்டறிவு களைச் சமூகநன்மையை, மனித நேயத்தை, சித்தமருத்துவக் குறிப்புக்களை மக்களுக்கு ஏற்றமுறையில் எடுத்துக்கூறினர். இக்காலப் புலவர்கள் பனுவல்களிற் பாண்டித்தியம் மிக்கவார் களானதால் மருந்துப் பெயர்களைச் சூட்டி, இலக்கியங்களையாத்தனர். உடலைப் பீடித்துள்ள மினியைத் தீக்கும் மருந்துபோல, சமுதாயத்தைப் பீடித்துள்ள குறைகளைப் போக்கும் அறநூல்கள் எழுதினர்.

- “பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள்
நாலடி நாண்மணி நான்ப தெந்தினைமுப்
பால் கடுகங் கோவை பழமொழி மாழுலம்
இன்னிலைய கார்ச்சியுடன் ஏலாதியென்பவும்
கைந்திலைய மாங்கீழ்க் கணக்கு.”

இந்த வகையில் கீழ்க் குறிப்பிடத் தூண்களைப்பட்டியல் இடும்போது அவற்றைப்பின்வரும் ஒழுங்கிலே கூறலாம்.

- 1) நாலடியார் 2) நான்மணிக்கட்டகை

நாநாற்பது

3) இன்னாநாற்பது	4) இனியவைநாற்பது
5) கார்நாற்பது	6) களவுறிநாற்பது

ஜந்தியை

7) ஜந்திவைஜாஜம்பது	8) ஜந்திவை எழுபது
9) தினைமொழி ஜம்பது	10) தினைமாலை நூற்றைம்பது
11) திருக்குறள்	12) திரிக்குகாம்
13) ஆசாரக் கோவை	14) பழமொழிநானூறு
15) சிறுபஞ்சமாழுலம்	16) முதுமொழிக்காஞ்சி
17) ஏலாதி	18) கைந்திவை

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களின் இலக்கியப் பண்புகள்

அற ஆசாரக்கருத்துக்களைப் பொருவாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் வெண்பா யாப்பிலே பாடப்பட்டன. கட்டுக்கோப்புடைய அறங்களைச் செய்திக்கூறும் செப்பலோசையும், கட்டுக்கோப்பும் உடைய வெண்பா யாப்புகளில், நேரிசை, இன்னிசை என்பனவும், குறுகிய அளவு குறள் சிந்தும் கையாளப்பட்டன. 40 பாடல் சிற்றெல்லை ஆகவும் 400 பாடல்களைப் பேரெல்லையாகக் கொண்டு இலக்கியங்களை ஆக்கினார். இவற்றுள் நாலடி யார் தவிர ஏணையவை தனித்தனி ஆசிரியர்களால் உருவாக்கப்பட்டன.

இக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களில் உண்மை, கள்ளாமை, கள் உண்ணாமை, பொய்யாமை, காமமின்மை என்பன கூடுதலாக வலியுறுத்தப்படுகின்றன. பிறநில்லிழையாமை,

பரத்தமை கடிதல் என்பனவும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டன. பொதுப் பெண்டிர் தொடர்பும், அதனால் விளைந்த சிதைவும் சுட்டப் பட்டன. அகலிகை, கெளதமர் கதை, சோழன் நலன்கிளிலி கதை என்பன திருக்குறள், புறநானூற்றிற் பாடப்பட்டன. இந்நிலையைப் போன்றே கிரேக்க இலக்கியமான கோமரின் இலியட்டு, சேக்ஸ்பியரின் ஹென்றி, ஹெம்லட் ஆகிய நாடங்களிலும் மேற்படி அறக்கருத்துக்கள் பாடப்பட்டன. இவற்றை நோக்கும்போது உலக இலக்கிய வரலாற்றுக் கால கட்டங்களிற்கும், தமிழ்நாட்டு இலக்கியங்களுக்கும் ஒத்தபோக்குக் காணப்படுகின்றன என்பது புலனாகும். எனவே, தமிழ்நாட்டு இலக்கியப் போக்கும், உலகின் ஏணைய பகுதிகளிலே தோன்றிய இலக்கியங்களின் போக்கும் இலக்கியங்களின் பொருளாமைவில் இணைந்து போகின்றது கண்கூடு. இவற்றுடன் கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை, யாகம் புரியாமை, மதுபானம் உண்ணாமை, திருடாமை, பொய்யாமை, சூதாடாமை என்பனவும் பேசப்பட்டன.

அறங்களையும் புகட்டும்போது தன் நெஞ்சினை நோக்கிப் பேசுதல், உலகோரை நோக்கி உரைத்தல், நம்பியை வர்ணித்தும், நங்கையினை அழைத்தும் சொல்லுதல், ஆடுனர் முன்னிலை, மகடூர் முன்னிலையிற் பேசும் மரபு காணப்படுகின்றது. கற்பனை வளமும், சிந்தனை வளமும், இலக்கிய நயமும் தோன்ற அறங்களை எழுதினார்கள். பழைய கதைகளையும், வரலாற்று நிகழ்ச்சியையும் எடுத்துச் சொல்லி, நீதிகளை ஒதும் மரபும் காணப்படுகின்றது. சில பழமொழிகளை விளக்குகின்றன; பல வடமொழியில் இருந்து பெயர்க்கப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான போக்குகளைக் கொண்ட அற இலக்கியங்களைப் பற்றிய முழுமையான கருத்தைப் பெறவேண்டும் எனின் அவற்றை ஆய்வு நோக்கோடு ஆழமாக வாசித்தல் வேண்டும்.

1. நாலழியார்

வெள்ளடி நான்கினாற் புனையைப் பெற்ற நானூறு பாக்களைக் கொண்டது. பலரால் பாடப்பட்டது, சமண முனிவர்கள் பாடினார்கள். இதை அறம், பொருள், இன்பம் முப்பாலாகப் பாகுபாடு செய்தவர் பதுமனார்.

“பழகு தமிழ் சொல்லருமை நால் இரண்டில்”

இந்நாலடியார் எனும் இலக்கியம் “வேளன் வேதம்” எனவைம் அழைப்பர்.

2. நான்மணிக்கழக

கடிகை என்ற சொல்லுக்குத் “துண்டு” அல்லது “துணுக்கு” என்பது பொருள். ஒவ்வொரு பாடலிலும் நான்கு மணிகளாகிய துணுக்குகளால் தொகுக்கப்பட்டது. 101 வெண்பாக்கள், விளம்பி நாகனார் இதன் ஆசிரியர் ஆவார். ஒவ்வொரு பாடலிலும் நான்கு அரிய மணிபோன்ற கருத்துக்களைப் பொறுக்கியெடுத்துத் தெறித்தாற் போற் கூறுதல் வேண்டும் எனும் திட்டத்துடன் பாடியதால் இலக்கியநயம் அருகியே உள்ளது.

நிலத்துக்கு அணி என்ப நெல்லும் கரும்பும்.....

கோல் நோக்கிவாழும் குடிக் கெல்லாம்.....

கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பு இல்லை.....

- போன்ற சிறந்த பாடல்கள் உள்.

3. கிண்ணா நாற்பது

இவ் வின்னாநாற் பது தனது ஒவ்வொரு பாடலிலும் துன்பத்தைத் தருவன எவைனைக் குறிப்பிடுகின்றன.

பாடியவர்க்கபிலர். இன்னிசை வெண்பாவாற் பாடப்பட்டது.

4. கிணியவை நாற்பது

இனியவை நாற்பது என்னும் இலக்கியத்தில் ஒவ்வொரு பாடலிலும் இன்பத்தைத் தருவன எவைனைக் குறிப்பிடுகின்றார். பாடியவர்பூதச் சேந்தனார் ஆவார்.

5. கார் நாற்பது

இவ்விலக்கியம் கார்காலம்பற்றிப் பாடுவது. தலைவி, தலைவனின் பிரிவத்துயர் கூறப்படுகிறது. அகத்தினையைச் சுட்டும் நூல். மூல்லை நில ஒழுக்கமாகிய இருத்தலைப் பாடுவது. மதுரைக் கண்ணகத்தனார் பாடியது.

6. களவழிநாற்பது

போர்க் களத்தைச் சித்திரித்துப் பாடுவது ஆகும். 40 வெண்பா, சேரமான் இரும்பொறை சோழன் செங்கண்ணனுடன் போர் புரிந்ததைக் கூறுவது. சிறை மீட்காப் பொய்கையார் பாடியது. ஏர்க்களம், போர்க்களம் பாடுவது. யானைப் போர் பற்றிப் பாடுவதால் பிற்காலப் பரணி இலக்கியத்தின் தோற்றத்துக்குக் காரணமாகலாம்.

7. ஜந்தினை ஜம்பது

ஓவ்வொரு அக ஒழுக்கங்களைப் பாடுகின்றது. தினைக்குப் பத்து பாட்டுக்கள், மாறன் பொறையன் என்பவர் இதன் ஆசிரியர். காதல் உணர்வு நுட்பமாக பாடப்பட்டுள்ளது.

8. ஜந்தினை எழுபது

ஜந்து தினையையும் பாடுவன, தினைக்கு 14 பாடல்கள் வீதம் மூவாதியார் பாடினார்.

9. தினை மாலை நாற்றறம்பது

கணித மேதாவியர் இதைப் பாடினார். ஜந்தினை ஒழுக்கங்களையும், அதன் ஒழுக்கவிழுமியங்களையும் பாடுவன.

10. தினை மொழி ஜம்பது

கண்ணன் சேந்தனார் இதன் ஆசிரியர். தினைக்குப் பத்து வெண்பாக்களைக் கொண்டது. தலைவனை இரவில் வரவேண்டாம் எனத் தோழி பாடுவது இதன் சிறப்பு.

11. திருக்குறள்

வெண்பா யாப்பில் முப்பாலாக வள்ளுவராற் பாடப்பட்டது. 1330 குறள்களைக் கொண்ட அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என முப்பால்களைக் கொண்டது.

12. திரிக்கும்

சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி எனும் முப்பொருளாற் செய்யப்பட்ட மருந்தினைக் குறிக்கும். ஓவ்வொரு பாடலிலும் மூன்று அறக்கருத்து

கள் கூறப்படுகின்றன. 101 வெண்பாக்கள். ஆசிரியர் நல்லாதனார். பெண்ணின் பெருமை பேசும் பாடல்கள் உள்.

“நல்லிருந்து ஓம்பலின் நட்டாளாம் : வைகலூம்
இல்லறஞ் செய்தாள் ஈன்றதாய் - தொல்குடியின்
மக்கள் பெறவின் மனைக்கிழந்தி - இம்முன்றும்
கற்புடையாள் பூண்டகடன்”

“கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி கொண்டான்
செய்வகை செய்வான் தவசி யோடி யோரீஇ
நல்லவை செய்வான் அரசன் இவர்மூவர்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.”

13. ஆசாரக் கோவை

ஆசாரம் என்பது ஒழுக்கம், நடத்தையைக் குறிக்கும். இந்நாலின் ஆசிரியர் பெருவாயின் முள்ளியார் ஆவார். பல்குநடை வெண்பாவினால் ஆனது.

14. பழமொழி நானுறு

மக்களின் பல்வகை அனுபவங்களின் பிழிவாகக் கூர்த்த அறக்கருத்துக்கள் குறுஞ் செய்யுளிற் பண்டுதொட்டு வழங்கிவந்த பழமொழியாக அமைந்து காணப்படுவது. இதனைப் பாடியவர் முன்றுறை அரையனார் ஆவார். முன்றுறை ஆகிய ஆற்றங்கரை களிற் பாடப்பட்டது. ஆசிரியர் குறுநிலத்தலைவர்.

15. சிறுபஞ்சமா மூலம்

ஜிஞ்சிறுவேர் என்ற தமிழ்க்குறியீடு கண்டங்கத்தரி, சிறுவழுதுளை, சிறுமல்லி, சிறுநெருஞ்சிமுதலியவற்றைக் கொண்டு ஆக்கப்படும் மருந்தின் பெயர். நீண்ட வாழ்வக்கு ஜிந்து கருத்துகள் கொண்ட பாடல் இவ்விலக்கியம். காரியாசான் என்பவராற் பாடப்பட்டது. 98 வெண்பாக்களே தற்போது கிடைத்துள்ளது. இவ்விலக்கியம் (ஆயிரம் பிறைகண்டவர்) 80 வயதுவரை வாழுவதற்கு வழிகூறுகின்றது.

16. முதுமொழிக்காஞ்சி

உலக நிலையானமையை எடுத்துக்கூறும் இலக்கியம் ஆகும். வெண்பா யாப்புகளால் அமைந்தது. கொல்லாமை ஆகிய கருத்துக் களுடன் ஈகையும் பாடப்பட்டன. கூடலூர் கிழார் எழுதினார்.

17. ஏலாதி

இவ்விலக்கியம் 80 பாடல்கள் கொண்டது. ஏலம், ஆதி ஏலாதி, இலவங்கம், நாககேசரம், மிளகு, திப்பிலி, சக்கு ஆகிய மூலப்பொருள்கள் கொண்டு தயாரிக்கப்படுவது. இதிற் சொல்லப் படும் அறங்கள் மக்கள் மனப்பினியை நீக்கும்.

18. கைந்திலை

இவ்விலக்கியம் திணைக்கு 12 பாடல்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. கோக்கத்து முள்ளிநாட்டு நல்லூர் காலதியர் இதன் ஆசிரியர். 46 வெண்பாக்கள் உள்ளன.

பக்தி இலக்கியங்கள்

இவற்றினுாடாகச் சங்கமருவிய காலத்தைத் தரிசிக்கும்போது பல்லவர் காலத்துப் பக்தி இலக்கியங்கள் பல்வேறு இலக்கிய உத்திகளுடன் சிறப்பாக அமைவதற்குத் துணையாக இவை அமைந்தன. சைவத்திற் காரைக்கால் அம்மையாரும், வைணவத்திற் பேயாழ்வார், பொய்கையாழ்வார், பூததாழ்வார் போன்ற ஆழ்வார்களும் இவற்றைப்படைத்துள்ளனர். இவர்களின் படைப் பாற்றல் பல்லவர்காலப் பக்தி இலக்கியத்துக்குப் பலவகைகளில் வித்திட்டன.

காரைக்கால் அம்மையார் திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம், திருவிரட்டை மணிமாலை, அற்புதத் திருவந்தாதி யையும் பாடினார். மூவாழ்வார்கள் திருமால்மீது திருப்பாசுரங்களையும் பாடியிருக்கக் காண்கின்றோம். அந்தவகையில் உலகவாழ்வை மறுத்த சமண, பெளத்தரின் நெறியை மறுதலித்து இல்லறவாழ்விலும், இறைபேற்றை அடையும் இலகுத் தன்மையைக் காரைக்கால் அம்மையாரின் இலக்கியங்களின் ஊடாகக் காணலாம்.

பல்லவர்கால நாயன்மார்களுக்குப் பக்தி என்கின்ற பொருள் மரபையும், விருத்தப்பா யாப்பையும், பதிகம் என்ற அமைப்புமூலம் பக்தி அனுபவத்தையும் புலப்படுத்தமுடியும் என்பதையும் காரைக்கால் அம்மையார் எடுத்துக்காட்டினார். அம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதியைக் கட்டளைக் கலித்துறையிலும், திருவிரட்டை மணிமாலை, திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகம் ஆகியவற்றை விருத்தப்பாவிலும் பாடினார்.

இவர்கள் செய்யுட்களிற் பக்தி அனுபவங்கள் புலப்படுத்தப் படுவது மட்டுமன்றி, கருத்துத்தெளிவு, உணர்ச்சிப் பெருக்கு, பொருட்செறிவு, ஒசைநயம் என்பவையும் சிறப்புற்று அமைந்திருந்தன.

சங்ககாலத்து அகத்தினை அம்சங்களும், புறத்தினை அம்சங்களும் சங்கமருவிய காலத்திலும் இழையோடிக் காணப்பட்டன. அம்மையாரின் சிவவழிபாடும், அவரின் நாயகன், நாயகி பாவநெறியும் பிற்காலத்தில் நாச்சியார் திருமொழிபோன்ற இலக்கியங்கள் நாயகன் - நாயகி பாவத்தில் அமைந்த இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தன.

தற்காலக் காபியங்கள் வரிசையில் வைத்து நோக்கப்படுவதை

இவற்றினுட் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை எனும் இரு இலக்கியங்களும் குறிப்பிடத்தக்கன. சமண, பெளத்த துறவிகளால் ஆக்கப்பட்ட இவ்விலக்கியம் வணிகவர்க்கத்தின் மேலோங்குகை யையும், அவற்றினாடான சமுதாய மாற்றங்களையும் சுட்டி நிற்கின்றது. இத்தகைய இலக்கியங்களின் தோற்றத்துக்கு அடிநாதமாக விளங்குவதை அறக்கருத்துகளை எல்லோருக்கும் கூறவேண்டும் எனும் நோக்கு ஆகும் எனக்கறுவர் அறிஞர். மேலும் தமிழ்நாட்டிற் பரத்தமை உயர்வடைந்தபோது அதை கண்டிக்கும் பாங்கும் அவ் விலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றது.

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாவதும்
உரைசால் பத்தினிக்குயர்ந்தோர் ஏத்துதலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந்தாட்டும் என்பதும்”

எனும் அடிகள் மேற்படி இலக்கியம் (சிலப்பதிகாரம்) எழுந்த நோக்கத்தைக் கூறுகின்றது.

மணிமேகலை பொத்த தர்மங்களைக் கூறுகின்றது. அக்காலத்திலே துறவிகளிடையே நடைபெற்ற வாதங்கள், உணவு அளித்தல், துறவு ஆகியவற்றின் பெருமை பேசப்படுகிறது.

இவற்றை இக்காலக் காப்பியத்துக்குள் அடக்கிக் கூறினாலும், அது தவறு. தொல்காப்பியத்திற் குறிப்பிடப்படும் அம்மை அழகு முதலிய இலக்கியவகையுள் ஒன்றாகவே இவை இருக்கவேண்டும் எனக் குறிப்பிடுவர் அறிஞர். பெருங்கதை, தகடுர் யாத்திரை, பிடிசாரக்கதை எல்லாம் கிடைக்காத இலக்கியமாகப் போய் விட்டன. தகடுர்யாத்திரை பெருஞ்சேறவிரும்பொறை எனும் அரசனையும், பிம்பாசாரக் கதை பெளத்த கதை எனவும், பெருங்கதை உதயனைன், அவன் மகன் நரவானத்தன் கதை கூறுவதாக அமையும்.

இலக்கண நூல் வரிசையிற் சங்கயாப்படு, பாட்டியல் ஆகிய நூல்கள் கூறப்பட்டாலும், அவை யாவற்றையும் ஆதாரபூர்வமாக வைப்பதிற் சில சிக்கல்கள் இலக்கிய உலகில் உள்ளன.

பல்லவர் கால இலக்கியங்களும் அவற்றின் பண்புகளும்

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பற்பதுத் தமிழ் இலக்கியப்பற்பிற் பல்லவர் காலம் என அழைக்கப்படும். இக்காலப்பகுதியிற் களப்பிரச் செய்மை குன்ற அவர்களிடமிருந்து பாண்டியர்கள் நாட்டைக் கைப்பற்றினார்கள். இதன்பின் பல்லவ மன்னர்கள் தமிழ் நாடு முழுவதையும் கைப்பற்றி ஆண்டார்கள். இதனால் இக்காலப்பகுதி பல்லவர் காலம் என அழைக்கப்படும். இக்காலப்பகுதியில் ஏனைய எக்காலப்பகுதி யிலும் தோன்றாத பக்தி இலக்கியங்கள் தமிழ்நாட்டிலே தோன்றியதால், இக்காலப்பகுதி பக்தி இயக்க காலம் எனக் கூறுவார் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை. மேலும், இக்காலப் பகுதிக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வணிக வர்க்கத்தினருக்கும், நிலப்பிரபுத் துவத்துக்கும் ஏற்பட்டிருந்த முரண்பாட்டின் பரிணாமாக நிலப்பிரபுக்களாய் இருந்த வேளாள வர்க்கத்தினர் வணிக வர்க்கத்தினருக்கு எதிராகப் போராட முனைந்தார்கள். அப்போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த சமூகத்தில் அனைவரையும் ஒன்றிணைத்துப் போராட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இதற்கு எல்லோரையும் ஒரே குடைக்கீழ்க் கொண்டுவரவேண்டிய அவசியம் இருந்தது. தமிழ் நாட்டில் உள்ள எல்லோரையும் ஒரு குடைக்கீழ்க் கொண்டுவரப் பெரும்பாலானவர்கள் பின்பற்றுகின்ற சமயத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டனர். இதனால் ஆட்சியாளர்கள் பின்பற்றுகின்ற சமயமான சமணம், பெளத்தம் ஆகியவற்றிற்கு எதிராக எல்லோரையும் ஒரே அணிக்குட் கொண்டுவரச் சைவ, வைணவ பக்தி இயக்கங்களைத் தோற்றுவித்து அதை வணிக வர்க்கத்திற்கும் நிலப்பிரபுத்துவத் துக்கும் இடையே இடம்பெற்ற முரண்பாடுகளுக்கு ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தி வெற்றியும் கண்டனர். இவ்வாறான பக்தி இயக்கத்திற்கு ஊட்டம் அளிப்பதற்குப் பக்தி இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்தனர். இந்தப் போராட்டத்தை முன் நின்று நடாத்தியவர்களாகச் சம்பந்தரையும், அப்பரையும் முதன்மைப்

படுத்துவார்கள் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள். வைணவர் களுக்கு ஆண்டாள், பொரியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் போன்றோரைக் குறிப்பிடுவர்.

இக்காலத்திற் பக்தி இயக்கங்களை முன்னெடுத்துச் சென்று, சமண பெளத்தற்றிற்கு எதிராகப் போராடிய சைவ, வைணவ சமயங்களைப் பொராணிக (சைவ, வைணவங்கள்) வைதீக சமயங்கள் எனவும், இதற்குமேன் சங்ககாலம் முதலிய காலப் பிரிவைகளில் பேணப்பட்டது புராதன இந்து சமயங்கள் எனவும் அழைக்கப்படும் மற்று காணப்படுகின்றது எனவும் குறிப்பிடுவார்கள் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள். பொராணிக வைதீக சமயங்களிற் புராண, இதிகாசக் கதைகள் முதன்மை பெறுகின்றன. இதைப் பல்லவர்காலப் பக்திப் பாடல்களிற் காணலாம். ஆரம்ப காலத்தில் வடாந்தியாவிற் குப்தர் காலத்திற் காணப்பட்ட இந்து சமயத்திற் பிராமணர் ஆதிக்கத்தாற் சமண, பெளத்தங்களுக்கும், வைதீக சமயத்துக்கும் ஏற்பட்ட முரண்பாடு வெற்றிகரமாகத் தீர்க்கப் பட்டதன் அனுபவத்தைப் பல்லவர்கால நாயன்மார்கள் பெறுகின்றனர். இத்தகைய பிராமணருக்கு முதன்மை அளிக்கும் பொராணிக வைதீக சமயம், தமிழ் நாட்டின் பழைய, தமக்கே உரிய முறையில் வடிவமைத்த வைதீக சமயமும் இணைந்து பல்லவர் காலத்திற் பக்தி இயக்கமாகப் பரிணமிக்கின்றது. இந்தப் பக்தி இயக்கமே எண்ணற்ற உத்திகளைக் கையாண்டு சமண, பெளத்தங்களைவென்று வாகை குடுகின்றது.

பல்லவர் காலத்திற் புறச்சமயத்தவரை வெல்ல பல உத்திகளை சைவசமயத்தவர்கள் கையாண்டனர். அந்த வகையான உத்திகளுள் ஒன்றாகவே பக்தி இலக்கியங்கள் கருதப்படுகின்றன. இத்தகைய பக்தி இலக்கியங்கள் பல ஆயிரமாகக் காணப்பட்டாலும், அவை காலவெள்ளத்தாலும், கறையானாலும் அழிந்துபோயின. உதாரணமாக:- திருஞான சம்பந்தரின் தேவாரங்கள் ஒருவெட்சத்தி அறுபதினாயிரம் எனக் குறிப்பிடும் மு.வறதராசன், அவற்றுள் தற்போது கிடைப்பதை 4168 பாடல்கள் ஆகும். திருநாவுக்கரசரின் தேவாரத்திற் கிடைத்தவை 3066, சுந்தரின் 1026 ம் சேர்த்துத் தற்போது கிடைக்கும் தேவாரங்கள் 8260 ஆகும்.

பல்லவர்கால இலக்கியங்கள்

பக்தி இலக்கியங்களைத் தவிர ஏனைய இலக்கிய வகைகளும் இக்காலத்தில் தோற்றும் பெற்றாலும் அவற்றுள் அளவாலும், ஆழத்தாலும், இலக்கிய நயம், கருத்தாழம் ஆகியவற்றால் சௌவ, வைணவ பக்தி இலக்கியங்களே முதன்மை பெறுகின்றன. இந்த வகையில் கற்கும் வசதிகருதி பல்லவர் காலத்திற் தோன்றிய இலக்கியங்களைப் பின்வருமாறு பாடுபடுத்தலாம்.

1. பக்தி இலக்கியங்கள்
2. பக்தி சாரா இலக்கியங்கள்
3. இலக்கண நூல்கள்

பக்தி இலக்கியங்கள்

பக்தி இலக்கியங்கள் எனும்போது அவற்றையும் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

01. தனித்தனிப்பதிகங்களிற் பக்தியை கறுவன
02. பிரபந்தங்களில் அமைத்துப் பக்தி அனுபவங்களைப் பாடுவன.

இவ்விரு வகைகளுக்கும் உதாரணமாக: தேவார, திருவாசங்களையும், திவ்வியப்பிரபந்தங்களையும் கூறலாம். இவ்வகையில் நாயன்மார்களாலும், இறை அடியார்களாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சைவத்திருமுறையிற் பெரிய புராணமும், காரைக்கால் அம்மையார், நம்பியாண்டார் நம்பி போன்றோரின் ஆக்கம் தவிர்ந்த ஏனைய திருமுறைகளும், நாதமுனிகளால் தொகுக்கப்பட்ட நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்திற் பிற்பட்ட ஆழவார்களின் பிரபந்தங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய பிரபந்தமும் பல்லவர் காலத்திலே எழுந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இத்தகைய பக்தி இலக்கியங்களின் ஊடாக நாம் அக்காலத்துச் சமுதாய, அரசியல், வாழ்வியல் அம்சங்களைப் பின்வருமாறு அறியமுடிகின்றது.

அந்தவகையிற் பல்லவ மன்னர்கள் தமது ஆட்சிக்காலத்திலே தமது பிரதேசத்திற் சமண, பெளத்த மதங்களை ஆதரித்தாலும் ஏனைய மதங்களுக்கும் சுதந்திரம் வழங்கினர். அவ்வாறு வழங்கியதன் பயணாகவே நாயன்மார்களும், ஆழவார்களும் சௌவ, வைணவ பக்தி இயக்கங்களை அமைத்துப் பெளத்த, சமணங்களை

எதிர்த்து வெற்றிபெறக்கூடியதாக இருந்தது. மேலும், ஆலயங்கள் அமைப்பிலே அழியாத பொருட்களைக்கொண்டு ஆலயங்களை முதன்முதலிலே அமைத்த பெருமையும் பல்லவ மன்னர்களையே சாரும். அதனுடாகச் சிற்பம், ஓவியம், இசை, நடனம் ஆகிய கலைகளை வளர்த்ததோடு, சமயக்கல்வி, சாத்திரக் கல்வி, இசை, நடனம் ஆகியவற்றையும் வளர்த்ததாக அறியக்கிடக்கிறது. மேலும், பல்லவ மன்னர்கள் மடங்கள் கட்டியும், அந்தணர்களுக்கு மானியங்கள் வழங்கியும் அருந்தொண்டாற்றினார்கள். இவற்றிற் கான சான்றாதாரமாகக் கல்வெட்டுக்களும், பக்தி இலக்கியங்களும் அமைகின்றன. புராண, இதிகாசக் கதைகளும், வடமொழியாப்படக் களும், பெருவாரியாகத் தமிழுக்கு வந்தவடன், வடமொழியும் தமிழில் மொழியும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடையும் தமிழில் உருவானது. இதற்குக் காரணம் தமிழ்ப் புலவர்களை மட்டும் அல்லாமல் வடமொழிப்புவர்களையும் அக்காலத்து ஆட்சியாளர்கள் ஆகுதித்தமையே ஆகும்.

உதாரணமாக: சங்கமருவிய காலத்துப் பெருவழக்காய் இருந்த வெண்பா யாப்பு, பல்லவர் காலத்தில் விருத்தப்பாவாக மாறியது. விருத்தப்பா வடமொழிக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் பொதுவான யாப்பாக அமைந்தது. காரரைக்கால் அம்மையார்கூடத் தனது அற்புத்திருவந்தாதியை வெண்பா யாப்பிற் பாடியவர். பின் தானே தோற்றுவித்த திருவாலங்காட்டு முத்த திருப்பதிகத்தை விருத்தப்பாவிற் பாடினார். இந்நெறியைப் பின்பற்றி இறைபக்தி அனுபவங்களைச் சிறப்பாகப் பாடுவதற்கு விருத்தப்பா யாப்பே சிறந்தது எனக்கருதிய நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் அந்த யாப்பையே தமது பக்தி இலக்கியத்திற்கும் தெரிவுசெய்தனர். இருப்பினும் சில பக்திசாராத இலக்கியங்கள் வெண்பா யாப்பிலும் பாடப்பட்டன.

பக்தி இலக்கியங்களினாடாக அக்கால இலக்கியப் பண்டு களை நோக்கும்போது, பெரும்பாலான பக்தி இலக்கியங்கள் அக்கால உலகக் காதலை உணர்த்தும் அகத்திணையை உணர்த்திய சங்கச் சான்றோரின் இலக்கியம்போன்று தெய்வீகக் காதலை உலகிற்கு வெளிக்காட்டும் அகத்திணை இலக்கணங்களுக்கு

அமைவாகப் பல்லவர்கால இலக்கியங்கள் வழந்தன. அவற்றுள்ளும் கைக்கிளை, பொருந்தினை மரபைச் சுட்டுவன பெருவாரியாகவும்; ஏனைய அண்டின் ஜந்தினையைச் சுட்டுவன சிறிய அளவாகவும் காணப்பட்டன. அத்துடன் இறைவனைத் தலைவனாகக்கொண்டு தலைவி கூற்றாகவும், தோழி கூற்றாகவும், செவிலி கூற்றாகவும் கொண்டு நாயகன், நாயகி பாவனையில் எழுந்த பக்திப் பாடல்களே அதிகம். பதிக அமைப்பில் தமது உணர்ச்சி அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் போது இறைவன் பள்ளி கொண்டுள்ள ஆலயத்தின் இயற்கை வருணனை, இறைவனின் அருட் செயல்கள், புராண, இதிகாசக் கதைகள், சமண, பெளத்த எதிர்ப்பு, அவர்களின் இழிநிலைகள் முதலியவற்றை ஏதோ ஒரு ஒழுங்கில்லவைத்துப் பாடியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாய் அமைந்து காணப்படுகிறது.

அந்தவகையிற் பத்துப் பாக்களைக்கொண்ட பதிகமும், சில இடங்களிற் பதினொரு பாக்களைக்கொண்ட பதிகமும் பயன் படுத்தப்பட்டு இருப்பதைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இப்பதிகத்தின் மூலம் ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் தமது பக்தி உணர்ச்சி அனுபவங்களைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி இருப்பது அவர்கள் படைத்த இலக்கியங்களினாடு அறியக்கிடக்கின்றது. சங்ககாலத்திற் சான்றோர் தெய்வீக அனுபவங்களைப்பாட பெருந் தேம்பாவணி, சிறு தேம்பாவணி, பரிபாடல் ஆகியவற்றைக் கையாண்டதாகக்கூறும் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம், பல்லவர்கால நாயன்மார்கள் பதிகத்தைத் தமது பக்தி அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தக் கையாண்டது, தமிழ் செய்யள் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. ஒரு பதிகத்தில் உள்ள எல்லாச் செய்யஞ்சும் ஒரே ஒசையாய் இருப்பது அதன் சிறப்பம் சங்களில் மற்றொன்று ஆகும். உணர்ச்சி படி.ப்படியாக அதிகரிப்பதும் அதன் இன்னொரு சிறப்பம் ஆகும். மேலும் இப்பதிகம் அக்கால மக்களின் பக்தி அனுபவங்களை வளர்க்க ஏற்ற கருவியாய் அமைந்தது. ஆலயங்களைச் சுற்றிப் பக்தியோடு ஆடியும் பாடியும் பதிகங்களைப் பாடவை, பக்தி உணர்ச்சியை வழங்கவும் அதன் அளவும் சிறப்பும் ஏற்புடையதாய் அமைந்தன. நாட்டுப் பாடல் களுக்குத்த ஒசை அமைப்படுமுறை பல்லவகால நாயன்மார்கள் பக்தி இலக்கியங்களை தோற்றுவிப்பதற்குப் பயன்படுத்தி இருப்பதும்,

மக்கள் பாடுவதற்கு அவர்களை அப்பாடல்கள் சென்றடைய வேண்டும் என்னும் நோக்கம் கருதியும் ஆகும்.

சங்கமருவிய காலத்தில் தோற்றும்பெற்ற அறநூற்கருத்துக்கள் இரண்டாம் நிலைக்குச் செல்ல அதைக் கூறிய மதத்தவர்களும் அவர்தம் கருத்துக்களும் பக்தி இலக்கியங்கள் வாயிலாகக் கண்டிக்கப்பட்டன. இயற்கை நெறிக்காலத்திற் இலக்கியத்தில் மன்னன்பெற்ற இடத்தை இறைவனுக்கு வழங்கினார்கள் சைவ, வைணவ பக்தி இயக்கத்தினர். பல்லவர்காலப் பக்தி இலக்கியத்தின் மற்றொரு சிறப்பாம்சம்: பெளராணிக இறைவன் மனித உணர்ச்சிகள் பொருந்தியவனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பெளத்தம், சமணம் கூறிய துறவ நெறிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படாமல்; இல்லறம் பக்தி இலக்கியங்களில் அதிகம் போற்றப்பட்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு பக்தியை ஏற்படுத்த, பக்தி இயக்கம் புராண இதிகாசக் கதைகளைச் சிறப்பாகக் கையாண்டதாகக் கூறுவர். “தமிழ் இலக்கியத்திற் காலமும் கருத்தும்” ஆசிரியர் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை.

இந்தவகையிற் சைவ, வைணவ பக்தி இலக்கியங்கள் தோற்றுவித்த நாயன்மார்களிலும், ஆழ்வார்களிலும் முக்கியமான வர்கள் பற்றியும், அவர்கள் தோற்றுவித்த பக்தி இலக்கியங்களின் இயல்புகளையும் நோக்குதல் பக்தி இயக்ககாலம் பற்றி அறிவுதற்கு ஏற்றது ஆகும்.

திருஞாளசம்பந்தர்

சைவத்தின் இரு கண்கள் எனப் போற்றப் பெறும் சம்பந்தரும் அப்பரும் முறையே தென் தமிழ்நாட்டையும், வடதமிழ் நாட்டையும் மையமாகக்கொண்டு சைவபக்தி இயக்கங்களை வளர்த்து சமண, பெளத்த மதங்களுக்கு ணதிராகப் போராடியவர்கள் ஆவார்கள். இதனால், பக்தி இயக்கத்தின் தலைமைப் பாத்திரமாகிய சம்பந்தரும் அவர் தோற்றுவித்த முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் திருமுறையாகிய 4168 தேவாரங்களினாடு பார்ப்பது பொருந்தும். தேவாரம் என்பது தே+ஆரம்=தேவாரம் அதாவது இறைவனுக்குச்

குட்டப் படும் பாமாலை ஆகும். அந்த வகையிற் சம்பந்தர் பாடிய தேவாரங்களை நோக்குகின்றபோது அவற்றில் ஒரு ஒழுங்கு முறையான போக்கு காணப்படுகின்றது. அவ்வொழுங்கிற்குப் பின்வரும் காரணங்களையும் பட்டியற்படுத்துவார் பேராசிரியர் ஆ.வேலூப்பிள்ளை.

அவர் கையாண்ட பதிகத்தில் முன்னரே கூறிய பொதுவான சிறப்புகளைத் தவிர, தனித்துவமான பின்வரும் சிறப்புக்களைச் சிறப்பாகச் சுட்டுவார்கள். ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் பெரும்பாலும் இரண்டு வரிகள் இயற்கை வருணங்களை ஆகவும், இரண்டு வரிகள் இறைவனைப் பற்றியும் அமைகின்றன. இது பாமர சைவ மக்களுக்குப் பிரதேச உணர்வை ஊட்டி, அதன்மூலம் சைவ மறுமலர்ச்சியை ஊக்குவிக்கவும் ஆகும்.

ஒவ்வொரு எட்டாம் பாட்டிலும் இராவரணனைப் பற்றிய குறிப்புக்கள், புராணக்கதைகள் இடம்பெறும். இது அகந்தை கொண்ட தீயவர்கள் அழிவார்கள் என்பதைப் பொதுவாக உணர்த்தினாலும், அது அக்காலத்திற் சமண, பெளத்தங்களை ஆதரித்த பெருமன்னர்களுக்கு ஓர் எச்சரிக்கை ஒலியாகவும் பயன்படுத்தினார்.

ஒவ்வொரு ஒன்பதாம் பாடலிலும் பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் அடிமுடி தேடிய வரலாறு கூறப்படுகிறது. மேற்போக்காகப் பார்க்கும்போது சிவனின் முதன்மை கூறப்பட்டாலும் ஏனைய வைத்தீக சமயமான வைணவத்தின் எழுச்சி சைவத்திற்குச் சமமாக அமைத்துவிடக்கூடாது என்பதிற் கருத்து ஆழத்துடன் செயற்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒவ்வொரு பத்தாம் பாடலிலும் சமண, பெளத்தர் இழித்துக் கூறப்படுகின்றனர். இதன் ஊடாக கல்வி, வைத்தியம், ஏனைய துறைகளில் மக்களுக்குச் சேவைசெய்து, அவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்ற பெளத்த, சமணத் துறவிகளை இழித்துக் கூறுவதன் ஊடாக மக்கள் அவர்களை வெறுத்து ஒதுக்குவர் என எண்ணியிருந்தார்கள் என்பது தெளிவு.

பெரும்பாலான பாடல்களில் தமிழுடன் தன்னைத் தொடர்பு படுத்தும் “தமிழ் ஞானசம்பந்தன்”, “சம்பந்தன் செய்த தமிழ் மாலை”, எனத் தமிழுடன் தம்மை ஒன்றுசேர்க்கும் தன்மைக்குச் சமன், பெளத்தரின் இயக்கத்திற்கு எதிராக சைவசமயத்தின் எதிர்ப்பைத் தமிழின் எழுச்சியாக மாற்றுவதன்மூலம் பரந்துபட்ட ஆகரவைத் தேடுமுனைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய காரணங்களாற் பெரிய புராணம் பெரும் பகுதியைச் சம்பந்தரிற்காக ஒதுக்கியும் இருப்பது அவரின் முதன்மை கருதி ஆகும்.

திருநாவுக்கரசர்

அடுத்து திருநாவுக்கரசர் தோற்றுவித்த பக்தி இலக்கியம் நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் திருமுறைக்குள் அடங்கும் தேவாரமும், திருத்தாண்டகமும் ஆகும். 3066 தேவாரங்கள் தற்போது கிடைக்கப்பெறுகின்றன. அவரின் தேவாரங்களின் ஊடு பார்க்கும் போதுதான் சமன்த்திலிருந்து சைவத்திற்கு வந்தமையால் உண்டான் க்ஷிவிரக்கமும், நிலையானை, வாழ்க்கை வெறுப்பு, உலக வெராக்கியம் என்பனவற்றை அவைகாட்டி நிற்கின்றன.

மேலும், அப்பாரின் உழவாரப்படை வேளாள மரபினரின் தொழிலைக் குறித்து நிற்பதாகவும் சில ஆய்வாளர்கள் கூட்டிக் காட்டுவர். இவர் பாடிய பதிகம் “பதிகம் ஏழ் எழுநாறு பகருமா கவியோகி” என்றும் நம்பியாண்டார் நம்பி குறிப்பிடுவதால் 4900 பதிகம் ஆக இருந்தாலும் தற்போது கிடைக்கும் பதிகங்கள் 312. பாடல்களின் தொகை 3066 ஆகும். திருக்குறுந்தொகை என்னும் கட்டளையாப்பினாற் பாடப்பட்டவை.

இவர் பாடல்களில் அகத்தினை இலக்கிய மரபான நாயகன்-நாயகி பாவத்தில் அமைந்த பாடல்கள் சிறப்புஅம்சம் ஆகும். இதனை மதுரபாவம் எனவும் குறிப்பார். தன்னை மனந்து தனத்த தலைவனின் பிரிவாற்றாத தலைவி பறவைகளைத் தூது போக்குவதாக அமைந்த பாடல்கள் “திருப்பழனப் பதிகம்” ஆகும். இதில், குயிலினங்கள், குருகுகள், நாரைகள், பூவைகள், முண்டங்கள்,

கைதைகள், நெய்தல்கள் என்பவற்றை நோக்கிப் பாடுகின்றார். இத்தகைய தன்னுணர்ச்சிப்பாடல்கள் கற்பனையிற் சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகள் ஆகும். கூடல் இழைத்தல் என்ற அகத்துறையில் இப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். ஆரூர்ப்பெருமானிடம் வசம் இழந்த தலைவி “முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டான்.” எனும் பாடலின் ஊடாகப் புலப்படும் இயற்கைப் புனைவும், கற்பனைத் திறனும், விழுமிய சிந்தனைகளும், சமுதாய உணர்வும் தனித்துவ மானவை. திருக்குறுந்தொகை என்னும் கட்டளை விருத்த கலிவிருத்தத் திருமுறையும், திருத்தாண்டகத் திருமுறையும், தமிழ் யாப்புக்கு அப்பர் அளித்த பெருங்கொடை. மேலும் கனிவை, இரக்கம், அனுபவம், மனிதநேயம் என்பன மலிந்து இருக்கும் “தமிழோடு இசை பாடல் மறந்தறியேன்.” எனத் தமிழ்மொழியோடு தன்னையும் அப்பர் தொடர்புபடுத்தியுள்ளார்.

சுந்தரர்

சுந்தரரது தேவாரம் ஏழாம் திருமுறையாகத் தொகுக்கப் பட்டது நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் தொகையையும் தந்தார். சுந்தரர் 38000 பதிகங்களைப் பாடியிருப்பினும் (திருமுறை கண்ட புராண ஆசிரியர்) (திருமுறை கண்ட புராணம் 16) தற்பொழுது கிடைப்பவை 100 பதிகங்களும் 1026 பாடல்களும் ஆகும். அவரது ஏழாம் திருமுறைக்குத் “திருப்பாட்டு” என்னும் பெயரும் உண்டு. தலைவன், தலைவி பாவனையில் அகத்திணையில் அமைந்த பாடல்களைப் பாடினார். இயற்கைப் புனைவு சிறப்புமிக்கது. திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி ஆகிய அறநூல் களின் அறக்கருத்துக்கள் சுந்தரரின் பாடல்களில் இழையோடிக் காணப்படுகின்றன. நிலையாமைக் கருத்தும் இவரது தேவாரத்தின் சிறப்பாகும். “வாழ்வாவது மாயம் மண்ணாவது திண்ணம்.” போன்றன நிலையாமைக் கருத்தை உணர்துவன.

மாணிக்கவாசகர்

மணிவாசகரது திருவாசகம் எட்டாம் திருமுறையாக தொகுக்கப்பட்டது. திருக்கோவையாரும் இவரின் ஆக்கமே. இதனுள் சிவபுராணம், கீர்த்திக் திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித் திருவகவல், திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம் முதலாக அச்சோப்பதிகம் ஈராக 51 பதிகங்களும் 658 பாடல்களும்

அடங்கும். தமிழ் இலக்கியப்பரப்பிற் பண்ணிரு சீர்பயின்ற அடியினால் தொகுக்கப்பட்ட விருத்தப்பாக்களை முதன்முதல் அருளினார். எம்பாவை, அம்மானை, பொற்சன்னைம், கோத்தும்பி, தெள்ளோணம், சாழல், பூவல்லி, உந்தி, தேனோக்கம், ஊசல் முதலிய நாட்டுப்புறங் சாயல்பெற்ற இலக்கிய வகைகளைப் பக்தி இலக்கியம் படைப்பதற்கு பயண்படுத்திய சிறப்பும் மணிவாசகருக்கு உரியது. ஆன்மீகப் பிழிவான் இவரது பாடல்கள் பக்தி அனுபவத்தை உள்ளத்தை உருக்கும் அளவுக்குக் கொடுப்பது. இயற்கைச் சிறப்பு, கற்பனைத் திறன் ஆகியவை மற்றொரு சிறப்பு ஆகும்.

“கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி” என்பதிற் காலைப் பொழுது சிறப்பாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது. “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி” என்ற விழுமிய சிந்தனை இதன்மூலம் உணர்த்தப் படுகின்றது. பழமொழிகள் பயின்றுவர இலக்கியம் படைத் திருப்பது மற்றொரு சிறப்பு. G.P. போப் திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார்.

திருமூலர்

பத்தாம் திருமுறையில் திருமூலரது திருமந்திரம் தொகுக்கப் பட்டது. தமிழ் மூவாயிரம், மூவாயிரம் தமிழ், தமிழ் சாத்திரம், என்றெல்லாம் கூறப்படும் இவ்விலக்கியம் “என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தன், தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாலே” என்றுள்ளது. பதி, பசு, பாசம் எனும் முப்பொருள் உண்மைகளைக் கூறுவது. யோகப்பயிற்சியினால் நீண்டகாலம் வாழ்ந்த திருமூலர், அறம், நீதி, ஆன்மீகம், மருத்துவம், உலகியல் என்பனவற்றைப் பாடினார். தாந்திரிகச் சிந்தனைகள், மந்திரங்கள், சடங்குகளும் இதில் அடங்கும். அன்படைமை, நிலையாமை, கல்வி, வேள்வி, கள்ளாமை, கொல்லாமை, நடுநிலைமை, நல்குரவு, பிறங்மனை நயவாமை, புலால்மறுத்தல் போன்றனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒன்பது தந்திரங்களாக வகுக்கப்பட்டன. இதில் உள்ள பாடல்கள் யாவும் வெண்டளை பயின்று, கட்டளை அடியினால் யாக்கப் பெற்ற கலிவிருத்தம் ஆகும். பல அந்தாதியாக உள்ளன.

ஏனைய அழயார்கள்

இவைதவிர, இக்காலத்தில் ஜியடி-கள் காடவர்கோன் அருளிய கேஷத்திர திருவென்பா இக்காலப்பகுதியைச் சார்ந்தது. 24 நேரிசை வெண்பாவினாற் பாடப்பட்டது.

சேரமான் பெருமான் பொன்வன்னத்தந்தாதி, திருவாளூர் மும்மணிக் கோவை, திருக்கைலாய ஞானங்லா இக்காலத்துக்கு உரியனெனக் கூறுவர்.

வைணவ பக்தி இலக்கியங்களை நோக்குகின்றபோது முதல் மூலாழ்வார்களைத் தவிர்ந்த ஏனைய ஆழ்வார்களை இங்கே குறிப்பது பொருத்தம். அவர்களின் முதன்மையானவர்கள் மட்டும் நோக்குவது விரிவஞ்சி ஆகும்.

1. திருமழிசை ஆழ்வார்: - நான்முகன் அந்தாதி, திருச்சந்த விருத்தம்
2. பெரியாழ்வார்: - திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி
3. ஆண்டாள்: - கோதையார் திருமொழி, திருப்பாவை
4. தொண்டரடிப்பொடி.யாழ்வார்: - திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி
5. குலசேகர ஆழ்வார்: - திரு மொழி
6. திருமங்கை ஆழ்வார்: - பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந் தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருஎழுகூற்றிருகை, சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல்.
7. திருப்பாணாழ்வார்: - அமலன் ஆதிபிரான் என்ற பிரபந்தம் பத்துப் பாசுரங்கள்.
8. நம்மாழ்வார்: - திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி.
9. மதுரகவியாழ்வார்: - கண்ணிநுன் சிறுதாம்பு.

இவ்வாழ்வார்கள் தோற்றுவித்த இலக்கியங்கள் யாவும் தொகுத்த நாதமுனிகள் நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தத்தை ஆக்கினார். இத்தொகுப்பு முயற்சி சோழர் காலத்தில் இடம் பெற்றது. முறையாகத் தொகுக்காமல் அகவயப்பட்டே இதைத் தொகுத்தனர் எனக் கூறுவார்கள் ஆன்றோர்கள். திருமாலின் திவ்விய குணங்களில் ஆழ்ந்தவர்கள் எனும் கருத்துப்பட அழைக்கப் படும் ஆழ்வார்கள். சைவநாயன்மார்களைப் போன்றே புறச் சமயங்களை எதிர்ப்பதிற் பல்வேறுவகை உத்திகளையும், இலக்கியங்களையும் ஆக்கியதோடு, அவ்விலக்கியங்களிற் பல்வேறு யாப்பு அணி, அலங்காரங்களையும், பொதுவாக வைத்துப் பாடுகின்றனர். நாயகன், நாயகி பாவனை, தந்தை மகன் பாவனை, தாய் மகன் பாவனை போன்ற பாவனையிற் பாடல்கள் பாடியுள்ளார்கள்.

அகத்தினை இலக்கிய வகையில் இவர்கள் பாடிய பாடல்கள் பக்தி உணர்ச்சி, கற்பனை, பொருள் ஆழம் மிக்கனவாய் உள்ளன. அத்துடன் அவை பக்திப் பிரவசத்தை ஊட்டுவன.

காரைக்கால் அம்மையார் போன்று முதல் மூவாற்வார்களும் அந்தாதி பிரபஞ்சத்திற் பாடினர். வெண்பாவிற் பாடப்பட்டது (1ம், 2ம், 3ம் அந்தாதி) காலத்தால் முந்தியவர்களும் வெண்பாயாப்பிலே பாடினார்கள். ஏனையோர்கள் விருத்தப்பாயாப்பில் திருமாவின் வெவ்வேறு அவதாரங்களைப் பாடினார்கள்.

ஓவ்வொரு ஆழ்வார்கள் படைப்புக்களும் தனித்தனியே ஆராயுங்கால் விரிவு ஏற்படும் என அஞ்சி, தொகுப்பாகச் சிலவற்றை மட்டும் இங்கே தரப்பட்டுள்ளது.

ஆண்டாள் மிகச்சிறந்த பெண்ணடியார். அவர் காரைக்கால் அம்மையாரைப் போலவே பக்தி இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்து அதன்மூலமாக சமய, தமிழ்ப் பணியைச் செய்தவர். அவருடைய பாடல்கள் தன் தலைவனாகிய இறைவனுக்காக ஏங்கும் ஒரு பெண்ணின் காதற்பாடலாக அமைந்தன. அவர் தம் தலைவனோடுகூட வேண்டி ஒரு விரதச் சடங்கு, வழிபாடு மற்றும் மன்மதனை இறைஞ்சுதல் பற்றி விபரிக்கின்றார். அதில், கனவு வருகிறது. அக்களவிற் காதற் பினிப்புற்ற தலைவி கண்ணனைப் பலவேறு சடங்கு சம்பிரதாயத்துடன் திருமணம் புரிகின்றாள். பிறபாடல்கள் நெய்தல் தினைக் காதலும், துயரமும் நிறைந்தது. நாட்டுப் பாடல் வடிவத்தில் திருப்பள்ளி எழுச்சியையும் பாடினார். இறைவன் காதலுக்காக ஏங்கும் மானிட ஆண்மாவின் ஏக்கத்தை இங்கு புலப்படுத்துகின்றார். குடிக்கொடுத்த சுடர்க் கொடியாளின் திருப்பள்ளி எழுச்சி, கொச்சகக் கலிப்பாவிற் பாடப்பட்டது. மணிவாசகரின் திருவெம்பாவை எழுதுவதற்கும் இது காரணமாய் விளங்கியது என்பார். மாணிக்கவாசகர் 6ஆம் நூற்றாண்டு - (இலங்கையிற் காசியப்பன் காலம் (தாதுசேனன்) ஆண்டான்) 9ஆம் நூற்றாண்டு.

சைவ பக்தி இயக்கத்திற் சம்பந்தர் பெற்ற இடம், வைணவ பக்தி இயக்கத்திற் பெரியாற்வாருக்கு வழங்கப்படுகின்றது. விஷ்ணு சித்தர் என அழைக்கப்படும் இவர் பாண்டிய மன்னனின் வேண்டு

கோவின்பேரிற் சமயவாதிகளைச் சொற்போரில் வென்றவர். இவர் பாடிய திருமொழி, பக்தி வெள்ளத்தை அக்கால வைணவ உலகிற் பெருக்கியது. கண்ணன் அவதாரசிறப்பு, பதாதிகேச வருணனை, தாலாட்டு, அம்புலிப் பருவம் என்ற வகையிற் கண்ணனைத் தன் பிள்ளையாகவும், தன்னை யசோதரையாகவும் பாவணபண்ணிப் பாடினார். இது பிற்காலப் பிள்ளைத்தமிழுக்கு வித்திட்டது. புறம்புகல்கள், பூச்சி காட்டுதல், முலை உண்ணல், காது குத்தல், நீராடுதல், குழல்வராக் காக்கையினை அழைத்தல், பாலக்கிரைட, அயலத்தார் முறைப்பாடு இவ்வாறான பகுதிகளிற் கண்ணன் பாடப்பட்டுள்ளன. இவர் பாடிய பல்லாண்டும், இலக்கியச் சுவையும் கற்பனை ஆழமும் மிக்கவை.

இந்தவகையில் தமிழ் நாட்டிற் சைவமும் வைணவமும் அநேகமாக ஒரேமுறையில் வளர்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கும் ஏ.வி. சுப்பிரமணியன் “வில காலங்களில் இவ்விரு சமயங்களிற்கிடையேயும் பூசல்கள் தோன்றி, சமயப் பிணக்குகள் ஏற்பட்டிருப்பதும் உண்டு. இருந்தபோதிலும், இச்சமயங்களின் வளர்ச்சியிலும் திருமுறைகள், தில்வியப் பிரபந்தங்கள் ஆகியவை தொகுக்கப்பட்டு இருப்பதிலும் பல பொதுவான தன்மைகளைப் பார்க்கலாம்” எனும் கூற்று குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்படி இரு திறத்தவர்களும் சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் என்பதும், அவர்கள் பாடலின் அமைப்பிலும், ஒசைப்பண்டிலும், வாக்கின் மென்மையிலும், கற்பனை முறைகளிலும், சொல்லடைவிலும், கவிதை நடையிலும், இசைத்தமிழின் சிறப்பியல்புகளிலும் பொதுமை இருப்பதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை என மேலும் அவர் கூறுவார். திருஞானசம்பந்தருக்கு ஒப்பாகப் பெரியாழ்வாரையும், மணிவாசகருக்குச் சமமாக நம்மாழ்வாரையும் கூறும் மரபு இருந்து வருகிறது.

பக்தி சாராத இலக்கியங்கள்

பக்தி சாராத இலக்கியங்கள் எனும் வகையில், முத்தொள்ளாயிரம், நந்திக்கலம் பகம், பாண்டிக் கோவை, திருச்சிற்றம் பலக்கோவை, பெருந்தேவனார் எழுதிய பாரத வெண்பா, பெருங்கதை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுவர்.

இதில் முத்தொள்ளாயிரமும் நந்திக்கலம்பகழும் அகத்தினை மரபில் அமைந்த இலக்கியங்கள் ஆகும். முத்தொள்ளாயிரம் இயற்றியவர் பெயர் தெரியவில்லை. ஆயினும் சேரன், சோழன், பாண்டியன் ஆகிய மன்னர்கள் உலாப்போகும்போது பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம் பெண் ஆகிய எழுவகை மகளிரும் அவர்கள்மீது கைக்கிளை மரபிற் காதல் வயப்படுவதைப் பாடும் கற்பனை வளம், இலக்கியச்சுவை, அணி நயங்களுடன் பாடப்பட்ட சிறந்த மூன்று தொள்ளாயிரம் பாடல் களைக் கொண்ட இலக்கியம் ஆகும். ஒவ்வொரு அரசர்களும் முந்தூறு பாடல்கள் ரீதம் 900 பாடல்களிற் பாடப்பட்டனர் எனவும் கூறுவர்.

நந்திக்கலம்பகம் நந்திவர்மன் தம்பியாற் பாடப்பட்ட அகத்தினை இலக்கியம் போன்று அமைகின்றது. நந்தி மன்னரின் வீரத்தை, அவரின் கொடையைக் கூறும் இவ்விலக்கியம் சிறந்த கற்பனைவளம் உடைய இலக்கியம் ஆகும்.

முத்தொள்ளாயிரம் பிற்கால உலா இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்கும், நந்திக்கலம்பகம் பிற்காலக் கலம்பகங்கள் தோன்றுவதற்கும் காலாய் அமைந்தன.

“பாரத வெண்பா” வெண்பா யாப்பிற் பாடப்பட்ட மகா பாரதத்தைக் கூறுவது ஆகும். இது சங்ககாலத்தில் மகாபாரதம் இலக்கிய உலகில்நின்று நிலவியதை எடுத்துக்கூறும்.

இலக்கண நூல்களாகச் சங்கயாப்பு, பாட்டியல் நூல்களை எடுத்துக்கூறலாம்.

உரைநூல் வரிசையில் இறையனார் களவியலுரை இக்காலத்துக்கு உரியது.

இந்தவகையிற் பல்லவ கால மன்னர்களின் ஆட்சியிற் சைவ, வைணவ பக்தி இலக்கியங்களின் ஊடு தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியும், முயற்சியும் சிறந்த முறையில் நடைபெற்றுவந்தன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

சோழர்காலம்

கிறிஸ்துக்குப் பிற்பட்ட 09ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டுவரையான காலப்பரப்பு, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் சோழர் காலம் என அழைக்கப்படுகின்றது. பல்லவ மன்னர்கள் வடக்கே இருந்த கீழேச் சாஞ்சியரோடும், தெற்கில் இருந்த பாண்டியரோடும் நீண்ட போர்புரிந்துவந்த காரணங்களால் அவர்கள் ஆட்சி வலிமை குன்றியது. இந்திலையில் அவர்களுக்குத் திறை கொடுத்துவந்த சோழர்களுள் விஜயாலயன், பல்லவரிடம் இருந்து தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்றியதுடன், அதன்பின் அவன் மகன் ஆக்ததன், அவன் மகன் பராந்தகன் என மன்னர்கள் ஆட்சிப்பரப்பை விசாலித்தனர். இது இராஜஇராஜன் காலத்தில் உயர் செல்வாக்குப் பெற ஸும், கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் வரை கைப்பற்றிடும் நிலைவந்தது. இராஜேந்திர சோழன் காலத்திற் கங்கை தொடக்கம் யாவா, சுமத்திரா தீவுகள் எனப் பட்டியல் நீண்டன. இவ்வாறு புகழ்பெற்ற சோழ அரசர்களுள் முதன் மையானவர்களாக முதலாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

சோழராட்சிக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டுச் சமயங்கள் ஒன்றோடுஒன்று பகைமை பாராட்டாது தத்தம் வழியில் வளர்ச்சி பெற்றுவந்தன. அதனால் தமிழ் இலக்கியம் சிறப்படைந்து வந்தது எனவும் கூறுவர். இதற்கு சோழ அரசர்கள் எல்லாச் சமயங்களையும் ஒன்றாக மதித்ததே காரணம் என்பர் அறிஞர்கள். எனினும், சைவத்திற்கு முதன் மை அளித்திருப்பது, கோயில்களைப் புதுப்பித்தும், கோயில்களைப் புதிதாகக் கட்டியும், திறைகள் வழங்கியும், மானியங்கள் வழங்கியதில் இருந்தும் அறிய முடிகின்றது. ஒதுவார்கள் வைத்து ஆலயங்களில் திருமுறைகள் ஒதுவித்தமை அவர்களது சைவநம்பிக்கையைப் புலப்படுத்துகிறது.

பல்லவர் காலத்திலே வணிக வர்க்கம் என்ற அடிப்படையிற் சமண, பெளத்தங்களுக்கு எதிராகப் போராடிய (நிலப்பிரடிக்கள்) சைவ - வைணவ சமயங்கள் பக்தி இலக்கியத்தின்மூலம் பெருவெற்றி

பெற்றன. இந்த வெற்றியைப் பெறுவதற்காக ஓற்றுமைப்பட்டிருந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வைகள் ஏற்பட்டன. வணிக வர்க்கத் தினருக்கு எதிரான போருக்காக ஏற்றத்தாழ்வைகள் புறந்தள்ளப்பட்டு “ஆ உரித்துத் தின்னும் புலையரேனும் கங்கைவாழ் சடையார்க்கு அன்பராகில் அவர் கண்ணார்நாம் வணங்கும் கடவுளாரே” என ஒன்று படுத்தப்பட்ட சௌ, வைணவ சமயங்கள், வணிக வர்க்கத்தினருக்கு எதிரான போரில் வெற்றி பெற்றியின், சோழர் காலத்தில் அச்சமயத்தில் அரசனுக்கும், அவனது பணத்தளபதிகள், குறுநிலத் தலைவராக இருந்த வேளாளர் வர்க்கத்தினர் தமிழ்மை முதன்மைப் படுத்த முனைந்தார்கள். இவற்றின் வெளிப்பாடே இக்கால இலக்கியங்கள் எனக்கூறுவார் அறிஞர்கள். இக்காலத்தில் தோண்றிய இலக்கியங்கள் அரசன் தன்னை முதன்மைப்படுத்தத் தொடங்கி யுதன் வெளிப்பாடுதான் காவியங்களின் தோற்றம். அதன் மற்றொரு வெளிப்பாடு சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் என்பார் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,” “பேரரசும் பெரும் தத்துவமும்”

சோழர் காலத்தில் மன்னும் குறுநிலத் தலைவர்களும் நிலப்பிரடிக்களாக இருந்ததன் காரணமாகக் குடியானவர்கள் அவர்களின் நிலங்களில் உழைத்தனர். தவிர, மன்னன் கோயில் என்ற பெயரில் மக்களுக்கு கடன்கொடுத்து, மக்களைச் சுரண்டியும், அவர்களை அடிமைகளாக மாற்றியும் கோயில்களைப் பெரும் பண்டகசாலைகளாக மாற்றினார்கள் எனவும் கூறுவார்.

மேலும், சோழ அரசர்கள் வலிமைகூடிய அரசர்களாக இருந்ததன் காரணமாக, பெரும்படைகொண்டு பல நாடுகளைக் கைப்பற்றித் தமது வீரத்தைப் பறைசாற்றியதோடு மாத்திரமல்லாமல், அங்குள்ள செல்வங்கள் அனைத்தையும் தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்ததன் காரணமாக, மக்களும் செல்வச் செழிப்புடன் இருந்தனர். இதனால், புலவர்களும் அரசர்களால் ஓம்பப்பட்டனர். அவர்களும் அரசர்களைப் போற்றிப் பாடுகின்ற இலக்கியங்களை மிகுதியாக தோற்றுவித்தனர். மேலும், பல நாட்டு மன்னர்களுடன் போரிட்டு வெற்றியீட்டியதன் காரணமாக மன்னர்களின் வீரம், வெற்றிச்சிறப்புப் போன்ற

சிறப்புக்களைப் பாடுகின்ற இலக்கியங்களான காவியங்கள் தோற்றம்பெற்றன. மன்னன் தன்னிகாரில்லாத் தலைவனாகத் திகழ்ந்தது அரசனைப் பாடுபொருளாகக்கொண்ட இலக்கியம் தோன்றவழிவகுத்தது.

மேலும், பல்லவர் காலத்தில் தோன்றிய வடமொழி, தமிழ் மொழி உறவு மணிப்பிரவாள நடையை உருவாக்க, வடமொழிக் கல்வி தமிழ்நாட்டிற் சிறப்புற்றது. அந்துடன் வடமொழிப் புலவர்களின் வருகை, வடமொழி இலக்கியங்களைத் தமிழ்நாட்டில் இயல்பாக்க வடமொழி இலக்கிய வடிவங்களும், யாப்பு அணி அலங்கார வகைகளும் தமிழ்நாட்டிற் செல்வாக்குப் பெற வழிவகுத்தது. இந்திலையிற் சோழர் காலத்தில் இம்மொழி உறவுநிலை வளர்ச்சி மேலோங்க, வடமொழியிற் செல்வாக்குப் பெற்ற இலக்கிய வடிவங்களான காப்பியங்கள் தமிழ் நாட்டில் வளர்ந்தன. விருத்தப்பா இலக்கண வடிவங்களில் தமிழ் நாட்டு இலக்கியங்கள் தோன்றின.

மேலும், மன்னர்கள் தமது முதன்மையை உணர்த்த விளைந்ததன் மற்றொரு பரிணாமமே அக்காலத்து அரச சார்பு இலக்கியங்களின் உருவாக்கமாகும் எனவும் அறிஞர் கூறுவார். இதனர்ல் மாற்றுக்கருத்துக்கள்கொண்ட இலக்கியங்களின் உருவாக்கம் குறைவாகவோ, அல்லது அரிதாகவோ தோற்றம் பெற்றதைச் சுட்டிக்காட்டுவர் அறிஞர்.

இக்காலத்தில் மிகுதியான காவியங்களின் தோற்றம் இருந்ததன் காரணமாக, இக்காலத்தைக் காவியகாலம் என அழைப்பார் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை. சமய நம்பிக்கை சமுதாயத்தில் இடம்பெற்ற பின்பே அச்சமய உண்மைகளை வளர்க்கும் தத்துவம் தோன்றும். அந்தவகையில் உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமய நம்பிக்கையால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி வேகம் குறையக் குறைய அறிவு முதலிடம் பெறுகின்ற தத்துவம் தோன்றுவது இயற்கை நியதி. அந்த அடிப்படையிற் சமய உணர்ச்சி முதலிடம்பெற்ற பல்லவர் காலத்தின் பின்வந்த சோழர் காலத்தில், அறிவை முதன்மைப்படுத்தும் தத்துவ இலக்கியங்கள்

பெருமளவு தோன்றியதன் காரணமாக இக்காலம் தத்துவ நெறிக் காலம் என அழைக்கப்படுகின்றது. காவியக் கற்பனை சிதறி, தத்துவ ஆராய்ச்சி இடம்பெற்றதற்கு, சோழர் காலத்தின் பிறபகுதியிற் சோழர்கள் வலிகுன்ற, அவர்களுக்குக் கீழ் அடங்கி இருந்தவர்கள் தொல்லை கொடுத்தனர். இதற்குச் சோழர்களின் வலிமை குன்றியதுதான் காரணம். இந்நிலையிற் தான் தத்துவம் தோன்றியது. காவியக் கற்பனை சிதறித் தத்துவ ஆராய்ச்சி இடம் பெற்றதற்கு இந்தச் சூழ்நிலையும் ஓரளவு காரணமாக வேண்டும். (ஆ.வேலுப்பிள்ளை 1999)

காவிய மாளிகைகளைக் கட்டியெழுப்பிய கவிஞர்களில் நம்பிக்கையிழந்த தமிழ் சமுதாயம் உலக வாழ்க்கையைத் துச்சமாக மதித்த ஞானிகள்பாற் கவனத்தைச் செலுத்துவதாயிற்று. காவிய வடிவில் இலக்கியம் செய்யமுன்ற கவிஞர், மனிதர் வாழ்க்கை காவியத்திற்கு உதவிய பொருளாகத்தக்க சிறப்புடையதன்று எனக்கொண்டு கடவுளையும், கடவுளின் அவதாரங்களையும், கடவுளின் திருவிலையாட்டுக்களையும் பொருளாகக்கொண்டு காவியம் செய்யும் மரபு தோன்றியது. உதாரணம்:- சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள், குண்டலகேசி, நீலகேசி, பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், கம்பராமாயணம்.

தமிழ் இலக்கியம் பல்லவர் காலத்திலும் பார்க்கச் சோழர் காலத்திற் சிறப்பாக வளர்ந்துள்ளது. சோழர் ஆட்சியிற் பகை, பழி, வறுமை நாட்டைவிட்டு அகல, அங்கு செல்வம் மலிந்து வளம் சிறந்தது. கல்வியறிவையும், கலைகள் பலவற்றையும் வளர்த்தலில் மக்களுக்கு ஊக்கம் பிறந்தது. அக்காலத்தில் தமிழர்தம் பண்பாடு உச்சநிலை எய்திற்றென்றும் கூறுவார் பேராசிரியர் வி.செல்வ நாயகம். இதனால் உள்ளத் தெளிவும், உணர்ச்சிப் பெருக்கும் பொருந்தப்பெற்ற பல புலவர்களை அச்சமுதாயம் தோற்றுவித்தது. இதனால் ஆட்சியாளரைப்பற்றியும், ஆட்சித் திறம் பற்றியும் நூல்கள்பல இயற்றினர்.

சோழர்கால முற்பகுதியில் உலகியலைச் சிறப்பித்துக்கூறும் இலக்கியங்கள் பெருவாரியாகத் தோன்றியதற்குச் சமுதாய

வாழ்க்கை சிறந்து விளங்கியதும் ஒரு காரணம் எனக் கூறுவர் அறிஞர் பெருமக்கள். கற்பணை ஆற்றல் உடைய கூழ்நிலை சிறப்பாக அமைந்திருப்பதும் ஒரு காரணமாகும்.

பல்லவர் காலத்திற் சமண, பெளத்தத் துறவிகள் துறவறத்தை வலியுறுத்தியதன் காரணத்தால் தமிழ் இலக்கியங்கள் பெரும் பாலானவை உலகியலைச் சிறப்பித்துக் கூறுவனவாக அமைய வில்லை. ஆனால், உலக வாழ்க்கைபற்றிக் கூறிய சுந்தரர்கூட “வாழ்வாவது மாயம் மண்ணாவது திண்ணம்” என்றார். ஆனால் சோழர் காலத்திற் சமண, பெளத்தம் செல்வாக்கு இழக்கச் சமுதாயம் சிறந்தநிலையில் நிலைபெற, உலகியலைச் சிறப்பித்துக்கூறும் இலக்கியங்கள் தோன்றின. இந்த நிலையில் கற்பதற்கு வசதியாக அக்கால இலக்கியங்களைப் பின்வருமாறு பாகுபடுத்தலாம்.

சோழர் கால இலக்கியங்கள்.

1. காவியங்கள் : - சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், வளையா பதி, குண்டலகேசி, பெரியபுராணம், கந்தபுராணம்.
2. சிறுகாப்பியங்கள் : - சூளாமணி, நீலகேசி, உதயணகுமார காவியம், நாககுமார காவியம், யசோதர காவியம்.
3. இலக்கண நூல் : - தண்டியலங்காரம், நன்னூல், வீரசோழியம், நேமிநாதம், யாப்பெருங்கலக்காரிகை, யாப் பெருங்கலவிருத்தி
4. உலகியல் நூல்கள் : - நளவெண்பா, மூவருலா, கலிங்கத்துப் பரணி, தக்கயாகப்பரணி, கலிங்கப்பரணி, குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ்
5. இலக்கணங்களுக்கு உரையாகத் தோன்றிய நூல்கள் (உரை நூல்கள்)
6. திருமுறைத் தொகுப்பு
7. திவ்யப்பிரபந்தத் தொகுப்பு
8. கைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களின் தோற்றம்.

இக்கால இலக்கியங்களில் யாப்பாக அகவல், வஞ்சி, வெண்பா, கலிப்பா எனும் நால்வகைப் பாவினத்துக்கும் இனமாக உள்ள தாழிசை, துறை, விருத்தம் எனும் மூவகைப் பாவினங்களும், பல்லவர் காலத்தில் இருந்ததுபோன்று சோழர்காலப் புலவர்கள் காவியங்களையும், பிரபந்தங்களையும் இயற்றினர். (திருத்தக்க தேவர்- சீவகசிந்தாமணி)

சிற்றிலக்கியங்கள் ஆக்கியோர் வரிசையிற் சயங்கொண்டார், புகழேந்திப்புலவர், நம்பியாண்டார்நம்பி, பட்டினத்துப் பிள்ளையார், கருவூர்த்தேவர் போன்றவர்கள் சிறந்தவர்களாகக் காணப்பட்டுள்ளனர்.

சயங்கொண்டார் (க.பி. 1078-1118) இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் நிகழ்ந்த கலிங்கப்போரைப் பரணிப் பிரபந்தத்திற் பாடினார். “பரணிக்கோர் சயங்கொண்டார்” எனும் பெயரும் பெற்றார்.

ஓட்டக்கூத்தர், விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன், இரண்டாம் இராஜராஜன் காலத்தவர். குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ், மூவர்உலா, தக்கயாகப் பரணி, கலிங்கப்பரணி, கங்கேயன் கோவை ஆகிய இலக்கியங்களை ஆக்கினர்.

புகழேந்திப் புலவர், இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தவர். வெண்பா யாப்பால் நளவெண்பாவைப் பாடினார். நளவெண்பா 424 நேரிசைவெண்பாக்கள் கொண்டது. பட்டினத்துப் பிள்ளைபதினொராம் திருமுறையையும் பாடினார். திருவிசைப்பா பாடிய நாயன்மார்களுள் பெரும்பகுதியினர் இக்காலத்துக்கு உரியவர்களாவார்கள்.

- அமிர்தசாகரர் - யாப்பெருங்கலக்காரிகை,
- யாப்பருங்கலவிருத்தி
- புத்தமித்திரனார் - வீர சோழியம்
- குணவீரபண்டிதர் - நேமிநாதம்
- பவணந்தியார் - நன்னால்

- தண்டியாசிரியர் - தண்டியலங்காரம்
- நாற்கவிராசநம்பி - நம்பியகப் பொருள்
- 1. திருவியலூர் உய்யவந்ததேவர் - திருவந்தியார்
- 2. திருக்கடலூர் உய்யவந்ததேவர் - திருக்களிற்றுப் பாடியார்
- 3. மெய்கண்டார் - சிவஞான போதம்
- 4. அருணந்தி சிவாச்சாரியார் - சிவஞான சித்தியார்
- 6. மனவாசகம் கடந்தார் - உண்மை விளக்கம்
- 7. உமாபதி சிவாச்சாரியார் - சிவப்பிரகாசம்
 - திருவருட்பயன்
 - வினாவெண்பா
 - போற்றிபஃஇறாடை
 - கொடிக்கவி
 - நெஞ்சவிடு தூது
 - உண்மை நெறிவிளக்கம்
 - சங்கற்ப நிராகணம்

உரை ஆசிரியர்கள் என்கின்ற போது பின்வருவோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் பெரும்பாலும் இலக்கணநூல்களுக்கே உரையெழுதினர். இவர்களின் ஆக்கங்கள் தமிழ் இலக்கியத் துறையிற் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

- சேனாவரையனார் - தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்
- பேராசிரியர் - தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - திருக்கோவையார்
- இளம்பூரணனார் - தொல்காப்பியம் : சொல்லதிகாரம்,
பொருள், எழுத்து அதிகாரங்கள்
- நச்சினார்க்கினியார் - தொல்காப்பியம் : பொருளதிகாரம்
- கல்லாடனார் - தொல்காப்பியத்தின் சிலபகுதிகள்

சோழர் காலப்பகுதியிற் காவியங்கள் பெருமளவு தோன்று வதற்கான காரணங்களை ஆராய்கின்றபோது சோழர்களின் வீரம், வெற்றி, கொடைச்சிறப்பு, நீதி வழவா ஆட்சிமுறைமை, மக்கள், புலவர்கள் நலனோம்புவதில் அதிக கவனஞ்செலுத்தியமை, உலகியலைச் சிறப்பித்துக்கூறும் இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்குச் சாதகமான சூழ்நிலைகளின் உருவாக்கம் போன்றன காணப்பட்டாலும், அரசு சார்பு இலக்கியங்கள் மட்டுமே உருவாக்கலாம் என்ற நிபந்தனை பிரதான செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணியாக அமைந்து இருக்கலாம் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். இந்தநிலையிற் காவியங்கள் என்றால் என்ன? அவற்றின் தோற்றங்கள் பற்றிக் கூறவருகையிற் பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் உருவாக்கம் பெற்ற இவ்விலக்கியவகை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கையும் உணர்த்தி, நாட்டு வருணணை, நகர்வருணணை, கடல்வருணணை, மலைவருணணை, சூரிய - சந்திர வருணணை என்பனவற்றுடன் தன்னிகரில்லாத்தலைவன் அவனின் பிறப்பு, அவனின் மழலைப்பருவம், இளமைப்பருவம், அவனின் காதல், நன்மனம் புரிதல், பிள்ளைகள் பெறுதல், அவர்களிடம் ஆட்சியை ஒப்படைத்தல், வனவாசம் புகல் போன்ற செய்திகளை உணர்த்தி, சருக்கம், இலம்பகம், பரிசேதகம் என்ற பாகுபாட்டுடன் விளக்கி, எட்டுவகைச் சுவையையும், மெய்ப்பாட்டுக் குறிப்பையும் உணர்த்தி விளக்குவது பெருங்காப்பியம் எனவும், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றில் ஏதாவது ஒன்று குறையுமாயின் அது சிறுகாவியம் எனவும் அழைக்கப்படும். இவ்விலக்கியங்கள் தமிழக்குப் புதியவை அல்ல எனக்கூறும் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் தனது இலக்கியத் தெள்றவில் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுள்ள தமிழ் இலக்கிய வகைகளில் “தொன்மைதானே உரையோடு புனர்ந்த பழைமை மேற்றே.” இங்கு தொன்மை என்பது உரை விரைவிய பழைமையாகிய கதைப் பொருளாகச் செய்யப்படுவன. பெருந் தேவனார் செய்த பாரதம், தகடுர்யாத்திரை, சிலபீபதிகாரம் இதன்பாற்படும் என்றார் நச்சினார்க்கினியர். தோல் என்ற வகையின் பாட்பட்டதே சிலம்பு என்பார் அடியார்க்கு நல்லார். ஆகவே, சோழர் காலத்துக்குமுன் தமிழ் இலக்கிய வகைகளான இயைபு, தோல், தொன்மை முதலிய நூல்வகைகளில் மேற்படி இலக்கிய வகைகள் ஆக்கப்பட்டதாகக் கூறும் அறிஞர்கள் வடமொழிச் செல்வாக்கி னாற் சோழர்காலத்திற் புதிதாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில்

நுழைந்த காவியவகை இலக்கியங்கள் துரிமுக்குப் புதியவை அல்ல என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை எனலாம். ஆகவே, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை என்பனவற்றைக் காவியவகை இலக்கியங்கள் என்று கூறுவதிலும் இயைபு நூல்கள் எனவும், தொன்மை நூல்கள் எனவும் அழைப்பது பொருந்தம் என்பார் இலக்கியத் தென்றல் ஆசிரியர். அதற்குமேலும் சான்று கூறும் சு.வித்தியானந்தன் சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலை யிலும் நாட்டு வருணானைகள், நகர்வருணானைகள், முதலியவற்றுக்கு தனித்தனிப்படலங்கள் அமைக்கப்படவில்லை எனவும், இயல்கள், சருக்கங்கள், இலம்பகங்கள், பரிச்சேதகமென்றோ அமைக்கவில்லை என்றனர். இவை முற்றிலும் தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களே என்பார். இந்த நிலையிற் பெருங்காப்பியம்பற்றி இலக்கணம் கூறப்படுகுந்த தண்டியலங்காரம்

அவற்றுள்,

பெருங்காப்பியநிலை பேசுங்காலை
வாழ்த்து, வணக்கம் வருபொருளிவற்றினை
நேற்படைத் தாகி முன்வர வியன்று
நாற்பொருள் பயக்கு நடை நெறித் தாகித்
தன்னிக ரில்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய்
மலைகட னாடு வளங்கர் பருவம்
இருசுடர்த் தோற்றுமென்றினையன புனைந்து
நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
ழும்பொழி னுகர்தல் புனல் விளையாடல்
தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்
புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் களித்தலென்
றின்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி
மந்திரந் தாது செலவிகல் வென்றி
சந்தியிற் தொடர்ந்து சருக்க மிலம்பகம்
பரிச்சேதக மென்னும் பாஸ்மையின் விளங்கி
நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப.

பெருங் காப் பிய இலக்கணத் தை சொல்லுமிடத் து
வாழ்த்துதல், தெய்வாம் வணங்குதல், உரைக்கும் பொருளுணர்த்த
லென்றும் முன்றனுள் ஒன்று முன்வர நடப்பது என்றதனை
அவற்றுள் ஒன்றேயன்று. இரண்டுவரினும் மூன்றுவரினும்
இழக்கன்றென்பது அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்று
நான்கினையும் பயக்கும் ஒழுகலாறு உடைத்தாய், தன்னோடு
ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதானை நாயகனாக உடைத்தாய், மலை
வருணனையும், கடல் வருணனையும், நாட்டு வருணனையும், நகர
வருணனையும், இருது வருணனையும், ஆதித்தோதய வருணனை
யும், சந்திரோதய வருணனையும் என்று இன்னோரன்ன
வருணனைகள் உடைத்தாய், நன்னைத்தாகி (நல்லொழுக்கமுடைய
வனாய்) மந்திரமிருத்தலும், தூதுவிடுத்தலும், சந்தியாலக்
தொடரப்பட்டு, (சந்தி நாடகம்) சருக்கம், இலம்பகம், பரிசேககம்
என்னும் பான்மையிலே தொடர்ந்து கேட்டவர் பிணிக்கும்
எட்டுவகைச் சுவையும் தோன்றக் கற்ற புலவர்கள் புனைவுதே
காவியம் ஆகும்.

நாயக்கர் கால லெக்கியங்களும் அவற்றின் போக்குகளும்

கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து 18ஆம் நூற்றாண்டு காலப்பரப்பு, தமிழ்நாடு விஜயநகர் நாயக்க மன்னரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இருந்ததால் இக் காலப்பகுதியை 'நாயக்கர் காலம்' என அழைப்பார்கள். சோழமன்னரின் (மூன்றாம் இராஜ இராஜ சோழன் கி.பி 1250) ஆட்சி வலிமை குன்றியதும் அவருக்குத் திறை கொடுத்த பாண்டியர்கள் (மாறவர்மன், சுந்தரபாண்டியன் கி.பி. 1270 காலத்தில்) தமிழ்நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டனர். அவனுக்குப் பின் குலசேகரபாண்டியனும் வலிமைபெற்று ஆண்டதன்பின் 1327ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு இஸ்லாமியர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இருந்தது. இந்நிலையில் தென்னாட்டு மன்னர் ஒன்று(சேர்ந்து) இஸ்லாமியரை ஏதிர்க்க அவர்களுள் விஜயநகரத்தில் ஆட்சிப்பிரிந்து கொண்டிருந்த மன்னன் தமிழ்நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டான். இதனால் இஸ்லாமியரின் பிடியிற் சிக்கி சின்னாபின்னமான இந்து சமயப் பிரிவுகளான சௌவாமும் வைணவமும் பாதுகாக்கப்பட்டது. நாயக்க மன்னர் சமண சமயத்தார் எனினும் சைவத்தையும் வளர்க்கத் தலைப்பட்டனர்.

பாசுபதம், வீரசைவம், சித்தாந்தசைவம், வடக்கை வைணவம், தென்கலை வைணவம், கேவலாத்துவிதம், வசிட்டாத் வைதம் போன்ற கொள்கைகளும் இக் காலப்பகுதியில் வளர்ச்சி பெற்றன. கோயில் வழிபாடுகள், கிரியை அனுஸ்தானங்கள் முதலியனவும் மக்கள் வாழ்க்கையில் சிறந்து இடம்பிடித்தன.

இக் காலத்தில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்களில் சமயச்சார்பு, தத்துவச் சார்பு, பழைமை போற்றும் பண்பு முதலிய சிறப்புக்கள் இடம்பெற்று இருந்தன. கோயில்கள் புலவரின் கவனத்தை ஈர்க்க கோயில்களைப் பொருளாக்கொண்ட இலக்கியங்கள் பெருமளவில் தோற்றம் பெற்றன. இதனால் இவற்றின் வரலாற்றையும்,

பெருமையையும் அங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவனின் அருள் திறத்தையும், அற்புதச் செயல்களையும் விளக்குவனவாய் இக்கால இலக்கியங்கள் தோற்றும்பெற்றன. தர்க்கமுறையாகத் தத்துவ சாஸ்திரக் கருத்துக்களைக் கூறுவனவாகவும், கதைகளாகக் கூறுவன வாகவுமான இரு தத்துவ சாஸ்திரம் சம்பந்தமான இலக்கியங்கள் தோன்றின. பழைய இலக்கண நூல்களுக்கு உரைகள் எழுந்தன. அடியார்களின் பிரபந்தங்களும் எழுந்தன. இவை பழைமை போற்றும் பண்புடையதாய் காணப்பட்டன. (எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி) முதலிய இலக்கியங்களுக்கும், தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்களுக்கும் உரைகள் எழுந்தன. பல்லவர், சோழர்கால மெய்யடியார்கள் வாழ்க்கையிற் காணப்பட்ட சிறப்புக்களைக் கற்பனை செய்து பாடினார்கள். இவற்றிற் கற்பனைச் சுவை மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. ஒரு செய்யுளிற் பொருளை அமைக்கும்போது பிறர் சிந்தித்துப் பொருளறியமாறு அமைத்தல் இக்கால மரபு ஆகும். கல்வியறிவு, புந்திநலன், கற்பனை ஆகியவற்றின் உதவிகொண்டு ஆழந்து பிந்தித்தே பொருளை அறியக்கூடியனவாய் அமைந்தன.

சுவையுள்ள சம்பவங்களையும் பழைய இலக்கிய நூல்களில் இருந்துபெற்று கவிதைக்குப் பொருளாக அமைத்ததோடு, இலக்கண நூல்களிற் காணப்பட்ட விதிகளை கவிதை புனை வதற்கும் பயன்படுத்தினர். வடமொழிச் சொற்களும், வடநூற் கருத்துக்களும் இக்காலப்பகுதியிற் பெருமளவு தமிழ் இலக்கியங்களிலேயே பயின்றுவந்தமையைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதற்குக் காரணங்களைக்கறும் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம், மன்னன் வடமொழியைப் போற்றினான். தத்துவ சாஸ்திர கருத்துக்கள் நிறைந்த வடமொழிக் கருத்துக்களை மக்கள் விரும்பிப் படித்தனர். வடமொழி சமய பிரசாரம், வடமொழி மணிப்பிரவாள நடையில் அமைக்கப்பட்ட காரணமாக குருபரம்பரைப் பிரபாவும் முதலிய நூல்கள் எழுந்தன. வடமொழி இதிகாச, புராணங்களை மக்கள் பெறிதும் போற்றிப் படித்தனர். (பாரதம், அரிசசந்திர

புராணம்) இதனால் வடமொழிச் செல்வாக்குள்ள இலக்கியங்கள் தோன்றின.

இக்காலப்பகுதியிற் பெருமளவு பிரபுந்தங்களும், புராணங்களும், தனிப்பாடல்களும் எழுந்தன. ஆனாலும் இக்காலப்பகுதியைக் கவிவளம் உள்ள காலப்பகுதியாகக் கருதமுடியாது எனக்கூறுவார் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம். ஏனெனில் உள்ளத்து எழும் உண்மையான உணர்ச்சி பேதங்களை ஒழுங்குறு பொருள் ஆழம் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் கவிதைகள் தோன்றியது இக்காலப்பகுதியில் குறைவு ஆகும். ஆனால், சந்தச் சிறப்பு, சொல்லங்காரம் போன்ற செயற்கை அழகுகள் அதிகமாகவும் காணப்படுகின்றன. இக்கால இலக்கியங்களிற் புலவர்களின் வித்துவச் சிறப்பு காணப்படுமன்றி, இயற்கை அழகு காணப்படாது. சோழ மன்னன் கொடை ஆட்சிச் சிறப்பால் அவர்களைப் புலவர்கள் பாடிய இலக்கியங்கள் எழுந்தன. விஜயநகர நாயக்க மன்னர்கள் அத்துணை சிறப்புக் கொண்டிராத்தாலும், அவர்கள் பிறநாட்ட வராய் இருந்ததாலும் அவர்களின் புகழைப்பாடும் இலக்கியங்கள் நாயக்கர் காலப்பகுதியிலே தோன்றவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது ஆகும்.

மக்கள் போற்றிய சமயங்களும், தத்துவ சாஸ்திரக் கொள்கை களுமே புலவர்களின் உணர்ச்சியைப் பெரிதும் தூண்டின. அதனால் சமயச்சார்பு, தத்துவச்சார்புடைய இலக்கியங்கள் தோன்றின. மன்னரைப் பாடிய பரணி, இறைவனைப்பாட பயன்படுத்தப் பட்டது. தத்துவராயர் எனும் புலவர் தத்துவ சாஸ்திர கொள்கை களை விளக்குதற் பொருட்டு தத்துவக் கருத்துக்களைப் பரணியாகப் பாடினார். மோகவதப் பரணி, அஞ்சுவதைப் பரணி இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும். இக்காலப்பகுதி பிறருக்கு அடிமைப்பட்டு வலிமை இழந்து காணப்பட்டமை இலக்கியங்களின் போக்கு களிலும் பிரதிபலித்தது. இதனால் சோழர்காலப் புலவர்களின் வாழ்த்துக் கவியம் வாயில், நாயக்கர்காலப் புலவர்களின் வாயில் வசைக்கவியும் தோன்றின. இத்தகைய பண்பாட்டுக்குத் தக்க

கவியாக நாயக்கர்கால இலக்கியங்கள் அமைந்திருந்தன. முற்காலப் புலவர்கள் ஆழந்த கருத்துக்களையும், சிறந்த உணர்ச்சி அனுபவங்களையும் எளிதில் கண்டுணர்ந்து கவியில் அமைக்க, பிற்காலத் தவர்கள் கல்வி அறிவின்னோர் மட்டுமே ஆராய்ந்து, தேடியறிந்து, இன்புறக்கூடியவாறு கவிபாடினர். (காளமேகம், இரட்டையர், அந்தக்கவிவீரராகவார் முதலியோர் சிறந்த கவிகளைப்பாடினார்கள்.)

“புராதனமான தமிழ்ப்புல விரிந்தப் புன்குரங்கு
மராமரம் விட்டிங்கு வந்ததென் னேவகை கேட்டிலையோ
தராதரம் வென்ற தமிழ் மாறனையந்தன் நம்பியையும்
இராகவ னென்று மிலக்குவ னென்று மிடுத்ததுவே.”

இல் குறைபாடுகள் இக்காலக் கவிதைகளிற் காணப்பட்ட போதிலும், வேறுசில சிறப்புக்களை உடையனவாகவும் காணப்படுகின்றன. (கற்பணச் சிறப்பு, சொல்லங்காரம், ஒசைச் சிறப்பு முதலியன) இவற்றுடன் புலவர்கள் யமகம், திரிப் மடக்கு, சித்திரக்கவி முதலியன அடங்கிய சொற்சிறப்புள்ள செய்யுள்களையும் பாடினார்கள். அவைமட்டுமன்றி, சொல்லடுக்கு, சந்தம், சிலேடை முதலியன கொண்ட செய்யுள்களும், வசைக்கவி, சிலேடைக்கவி, விகடகவி முதலியவற்றை நினைத்த மாத்திரத்திற் பாடினார்கள். (சந்தச் சிறப்புக்கு உதாரணமாக அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ்) இக்காலத்திலே தோன்றிய கற்பணச் சிறப்புக்குச் சிவப்பிரகாசரின் - பிரடுவின்க வீலையைக்கூறலாம். வடமொழிச் சந்தங்கள் பலவற்றையும் ஆசுகவி, யமகம் முதலியவற்றில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார்கள்.

“சிலேடைக்குக் காளமேகம்”
“ஆசுகவியா லகில வலகெங்கும்
வீசு புகழ்க்காள மேகமே- பூசரா
விண் கொண்ட செந்தழலாய் வேகுதே யையையோ
மண்டின்ற பாணமென்ற வாய்”

(இரட்டையர்)

காளமேகம் இறந்தபோது இரட்டையர்கள் பாடியது.

பிரபந்தங்கள்

இவை சமய தத்துவச் சார்புடையனவாய் விளங்கின. பரணி, உலா, கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ், நான்மணிமாலை, மும்மணிக் கோவை, தூது போன்றன அடங்கும்.

1. பரணி - மோகவதப் பரணி, பாசவதைப்பரணி, அஞ்செஞ்வதப் பரணி
2. உலா - திருவருலா, திருக்காளத்தி நாதருலா, ஏகாம்ப நாதருலா, மதுரைச் சொக்க நாதருலா.
3. கலம்பகம் - மதுரைக்கலம்பகம், காசிக்கலம்பகம், தில்லைக்கலம்பகம், கச்சிக்கலம்பகம்.
4. பிள்ளைத்தமிழ் - மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழ்.
5. நான்மணிமாலை - நால்வர்நான்மணிமாலை, திருவாளர் நான்மணி மாலை.
6. மும்மணிக்கோவை - பண்டார மும்மணிக்கோவை, சிதம்பர மும்மணிக்கோவை.
7. தூது - சிவஞான பாலைய சுவாமிகள் நெஞ்சு விடுதூது.

நாயக்கர் கால இலக்கியங்கள்

இக்காலப்பகுதியிற் பெருமளவு இலக்கியங்கள் தோன்றி யுள்ளன. பல சிறப்புமிகுக் புலவர்களும் இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்துள்ளனர். அருணகிரிநாதர், வில்லிபுத்தூரர் ஆழ்வார், இரட்டையர், காளமேகப்புலவர் போன்றோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

அருணகிரிநாதர் கந்தரலங்கரம், கந்தரனுடுதி, திருப்புகழ்- ஒசைச்சிறப்பு வாக்கிற்கு அருணகிரி, கருணைக்கு அருணகிரி, அருணகிரி அப்பா.

- வில்லி புத்தூரர் ஆழ்வார்:- பாரதம் 4339 விருத்தம் ஆதிபருவம்- சௌத்திர-10 பருவம்
- இரட்டையர் (முதுசூரியர், இளஞ்சூரியர்) திருஆமத்தூர் கலம்பகம், கச்சிக்கலம்பகம், தில்லைக்கலம்பகம், ஏகாம்பர நாதருலா
- காளமேகப்புலவர்- தனிச்செய்யன் சிந்தாமணி, திருவானைக்கா உலா

உயரையாசிரியர்கள்

- ❖ நச்சினார்க்கினியார், அடியார்க்குநல்லார், பரிமேலழகர்
- ❖ தமிழைவளர்த்த அரசரும் ஆதீனங்களும்- அதிவீரராம பாண்டியன், சேதுபதி மன்னன், நல்லூர் பரராஜேகரன் (இரகுவம்சம்) இக்காலத்தில் தமிழ் மன்னர்கள் மட்டுமே புலவர்களை ஆதரித்தனர்.
- ❖ தருமபுர ஆதீனம் - குமரகுருபரசவாமிகள்
- ❖ திருவாடுதுறை ஆதீனம் - அம்பலவாண தேசிகர், ஈசானதேசிகர், சிவஞானமுனிவர்

ஜரோப்பியர் காலம்

தமிழக இலக்கிய வரலாற்றிற் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரையான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுச் செய்திகளை ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டே இக்கட்டுரை இங்கு வரையப்படுகின்றது. (கி.பி. 1800 கி.பி. 1900) இலக்கிய வரலாறு என்பது, குறித்த நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த மக்களின் அரசியல், பொருளாதாரம், சமயம், சமூகக் காரணிகள், போன்றவற்றினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. அந்த வகையில் இந்தியாவின் தமிழர் வாழ்ந்த பிரதேசமான தமிழகமும், இலங்கையின் தமிழர் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் ஆங்கிலேய ஆட்சி நிலை மாற்றம், தபால்-தந்தி சேவையால், புகையிரதம் போன்ற போக்குவரத்து வசதிகளின் முன்னேற்றத்தால், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட கைத்தொழிற் புரட்சியால், அவற்றின் தாக்கத்தாற் புதிதாக உருவாகிய மத்தியதரவர்க்கத்தின் எழுச்சி போன்ற காரணங்களால் பொருளாதாரச் சூழலில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அத்துடன் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் வருகையாற் சுதேச சமயங்களுக்கும், கிறிஸ்தவ சமயங்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட போட்டியாலும், அச்சியந்திரங்களின் வருகையாலும், ஆங்கிலக் கல்வியின் அறிமுகம், பாடசாலை எனும் கல்வி நிலையத்தின் விருத்தி, ஆங்கிலேய நாகரிகக் கலப்பு, பத்திரிகை, புதினங்கள், உரைநடை என்பனவற்றின் புதிய பிரவேசத்தாலும் தமிழ் இலக்கியம் உலகு புதியதொரு வாழ்வைப் பெற்றது.

இக்காலத்தில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை நோக்கும்போது அவற்றை இலக்கியவகைகளின் (கவிதை, புதினம், நாடகம்) அடிப்படையில் நோக்குவார் ஒருசாரார். அந்தவகையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிற் சமூகநிலை, கிறிஸ்தவமத இலக்கியம், இஸ்லாம் தந்த இலக்கியம், வெளிநாடுகள் தந்த இலக்கியம், கதை, கட்டுரை, கவிதை, புதினம், பத்திரிகை, நாடகம், நாட்டுப் புறவியல், போன்ற அடிப்படையில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு உள்ளனர். (உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், மு.வரதராசன்) வேறுசில ஆய்வாளர்கள் உரைநடை இலக்கியங்கள், செய்யுள் இலக்கியங்கள்,

நாடக இலக்கியங்கள் ஆகிய அடிப்படையிற் பாகுபடுத்துவார்கள் (பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்). வேறுசிலர் ஒட்டு மொத்தமாக அனைத்தும் இலக்கியமாக கருதி அவற்றின்வழி ஆய்வுகளை மேற்கொள்வர் (மயிலை, சினி வேங்கட சாமி). மொத்தத்தில் இவ்வாய்வுகள் அனைத்தும் பல புதிய கருத்துக்களை இலக்கிய உலகிற்குத் தராமல் விட்டுவிடவில்லை. இருப்பினும் எனது வசதி கருதியும், எனது மேற்படி ஆய்வைப் புதியவழியில் இட்டுச் செல்வது பாதகமாகாது எனக்கருதியும் பின்வரும் அடிப்படையில் எனது முயற்சியைச் செய்ய விணைகின்றேன்.

1. மிழனரிமாரின் தமிழ்த் தொண்டுகள்.
2. ஈழநாட்டவர்கள் தமிழிற்கு ஆற்றிய தொண்டுகள்.
3. தமிழ்நாட்டுப்புலவர்கள் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டுகள்.

என்ற அடிப்படையில் அமைந்தது எனது பாகுபாடு. இந்தவகையில் முதலாவதாக அக்கால இலக்கிய மாற்றங்களுக்குக் காரணமாக அமைந்த அரசியல், பொருளாதார, சமய, சமூகக் காரணிகள் எவ்வாறு இலக்கியங்களிற்றுக்கூடியதை ஏற்படுத்தின என்பதை அன்மையில் வெளியான உலகத்துப்பிற் இலக்கிய வரலாறு எனும் ஆய்வேடு பின்வருமாறு எடுத்துக்கூறும்.

“கற்றோர் அவையில் முடங்கியிருந்த தமிழ்ப் பொதுமக்கள் அவையில் எழுச்சியுற்றனர். செய்யுள் வடிவச் சிறப்பை உரைநடை பெற்றது. இலக்கிய வகைகள் இரண்டினுள்ளும் பெருகின. இலக்கியத் தமிழ் மட்டுமின்றி, அறிவியல், கலை எனப் பலதுறை களிலுமாக ஆளுமைகள் விரிந்தன. அரசு, தனியார், நிறுவனங்கள், இயக்கங்கள் எனப் புரவலர் எண்ணிக்கை மிகுந்தது: பழைமைக்குப் பாதுகாப்பும், புதுமைக்கு வரவேற்பும் அளித்தது. இலக்கணக்கட்டுக்கோப்பு நெகிழ்ந்து படைப்பாளர் ஆளுமை மேலோங்கியது. சமயங்களைவிட இயக்கங்கள் முன்னின்றன. பொருண்மை பல்கியது. புத்துரை கண்டது. திறனாய்வு தழைத்தது. மீளாக்கம் கூடியது. கற்பார் அவை விரியவிரிய படைப்பாளர் எண்ணிக்கை

யும் பரந்தது. வடமொழி பெற்றிருந்த தாக்கத்தை ஆங்கிலம் தனதாக்கிக்கொண்டது என இக்காலத் தமிழைப் பற்றிச் சூங்க உரைக்கலாம்.”

இக்கருத்தின்மூலம் ஐரோப்பியர் ஆட்சிக்காலத்தில் நீண்டகாலம் இஸ்லாமியர், நாயக்க மன்னர்கள், போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த தமிழகம் மத்தியதரவர்க்க அறிமுகம், ஆங்கிலக்கல்வி அறிமுகம், புகையிரதம், போக்குவரத்து ஆகியவற்றின் அறிமுகம், அச்சியந்திரவருகை, மரபுவழிப்பட்டகல்வியைப் பெற்ற சுதேசிகள், ஆங்கிலக் கல்வியையும் பெற்று இருநிலைக்கல்வி மரபினூடாகத் தமிழ்த்தொண்டாற்ற முனைந்தமை, மிஷனரிமாரின் கிறிஸ்தவப்பணியும் - தமிழ்ப்பணியும், பத்திரிகைத் தமிழ்வார்க்க முனைந்தமை, உரைநடையின் தமிழ்ப்பிரவேசம், பிற்காலத்தில் அந்திய சமயங்கள், ஆட்சிக் கெதிரான சுதேசிகளின் வீறுணர்ச்சி, புதிய வரவுகள் பண்பாட்டில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள், சாதிய அடிப்படைக்கெதிரான நடவடிக்கைகள், சுதேசிய மொழிக்கொள்கைகள் தொடர்பாகத் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சி, உயர்கல்விநிறுவனங்களின் தோற்றம் (சென்னைக் கல்விச்சங்கம் - 1812, சென்னைப் பாடசாலைப் புத்தகசங்கம் - 1850, அரசினர் கீழ்த்தினசைக்வடிகளும் நூலகமும் - 1850, சென்னைப்பல்கலைக்கழகம் - 1876 என்பன) ஆகியவை இலக்கியத்தின் கொள்கையிலும், பொருளாமைவிலும், அவற்றின் வடிவத்திலும், அவை எழும் நோக்கத்திலும், இலக்கியங்களின் வகையிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தன.

இத்தகைய மாற்றங்கள் இலக்கியவகைகள் தமிழ்நாட்டில் செல்வாக்குப் பெறுவதற்குப் பின்வருவோர் காரணமாயினர்.

மிஷனரிமார்கள்

சமுநாட்டவர்கள்

தமிழ்நாட்டுப் புலவர்கள்.

மிஷனரிமாரின் தமிழ்ப்பணிகள்

முதலில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் கணிசமான மாற்றங்களுக்குக் காரணமான மிஷனரிமார்கள் அல்லது கிறிஸ்தவர்கள் பற்றி நோக்குதல் பொருந்தும். அவர்கள் தமிழில் அகராதிப்

பணிகள், மொழி பெயர்ப்புப் பணிகள், ஒப்பியலிலக்கண நூல் உருவாக்கம், பைபிள் மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள், அறிவியல் நூலுருவாக்கப் பணிகள், சொற்களஞ்சியங்களின் ஆக்கம், உரைநடைப் பணிகள், அச்சியந்திரங்கள் வரவழைத் துக்கண்டனப்பிரசுரங்கள், கண்டன நூல்கள் உருவாக்கம், எழுத்துச் சீர்திருத்தம், பாடசாலைகள் உருவாக்கம், அப்பாடசாலைக் கல்விக்கான நூலுருவாக்கம், பிரசார நடவடிக்கைகள் ஆகிய தலைப் புகளில் ஆராய் வது பொருந் தும். முதலில் மேலைத்தேசுத்தவர்கள் மேற்கொண்ட உத்திகளையே அவர்களைப் பின்பற்றி, சுதேசிகளும் அத்தகைய உத்திகளைப் பயன்படுத்தித் தமிழ்மொழிக்கும், தமிழ்மக்களுக்கும் சேவை செய்தனர் என்பதை மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும். அதனால் மேற் கூறப்பட்டது போன்றே ஒவ்வொரு பணியையும் நோக்கும்போதும் அதற்கு ஏற்றாற்போற் சுதேசிகளும் செயற்பட்டதை ஆராய ஏற்படுத்தாய் கட்டுரையும்நகர்த்துப்படுகின்றது. (அதற்கு அமைவாகவே)

அகராதிப்பணிகள்

கிறிஸ்தவ பாதிரியார்கள் தமிழகத்துக்கு வந்து தமது மதத்தைப்பற்ப வேண்டுமாயின், அம்மக்கள் பேசுகின்ற தமிழைக் கற்றாலேதான் தமது பிரசார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளக் கூடியதாய் இருக்கும். இதனால் அவர்கள் தமிழை கற்பதற்காக ஆரம்பமுதலேயே அகராதிகளை ஆக்கினார்கள். அகராதிகள் எனும் போது தமிழ் - ஆங்கிலம், ஆங்கிலம் - தமிழ், தமிழ் - தமிழ் அகராதிகள் தோற்றும் இக்காலத்திலேயே ஆரம்பமானது. வீரமா முனிவர் (1680 - 1747) சதுர அகராதியைத் தோற்றுவித்தார், மானிப் பாய் அகராதி (1842) ஈழத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. சென்னையில் வின்சிலோ அகராதியைத் தோற்றுவித்தார் (1862). அதேபோன்று பிற்றர்பெர்சிவல், ஆறுமுகநாவலர் ஆகியோர் தோற்றுவித்த அகராதி (இவ் அகராதி தமிழக, ஈழ அறிஞர்களின் வித்துவச் செருக்கால், மழவை மகாலிங்கையரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டும்கூட, தமிழ் இலக்கிய உலகில் மறைக்கப்பட்டதோ அல்லது ஏற்றுக் கொள்வதிற் சிக்கல்நிலை தோன்றியது). சு.இரத்தினவேலு முதலியாரின் சிறப்புப் பெயரகராதி, தொல் காப்பிய சிறப்பகராதி போன்றவற்றின் உருவாக்கமும் இக்காலப் பகுதியிலேயே இடம்பெற்றது. அத்துடன் இவ்வகராதிகள் தமிழில்

இதுவரை வழக்கில் இருந்த நிகண்டுகளுக்கு மாற்றாக வெளிவந்தது. இவற்றுடன் பாதிரியார்கள் தமிழ் கற்கும் நோக்கிற்காக வெளிவந்த கலைக்களாகுங்கியங்களும் தமிழக்குப் புதிய வரவாயின.

எழுத்துச் சீர்திருத்தம்

இத்தோடு மட்டும் நின்றுவிடாது கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் தமிழில் எழுத்துச் சீர்திருத்தங்களையும் மேற்கொண்டனர். இச்சீர்திருத்தங்கள் இன்றுவரை நின்றுள்ளவைது இச்சீர்திருத்தத்தின் கணதியை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவ்வாறு எழுத்து சீர்திருத்தத்தை மேற்கொண்டவர்களில் வீரமாழுவிவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். முன்னைய காலத்தில் நெடில் ஏகாரத்துக்குக் கீழ்வளைவு இல்லை. அத்துடன் குறில் ஒகாரத்திற்கும் புள்ளி இருந்தது. நெடில் ஒகாரத்திற்கும் வளைவு இல்லை. இதனைத் தற்போது உள்ள முறையில் மாற்றி அமைத்தவர் அவரே. இவரைப் பின்பற்றிப் பிற்காலத்தவர்களும் எழுத்துச் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டனர்.

மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்

தமிழ் இலக்கியத்தைக் கற்ற மேலைத்தேசத்தவர்கள் அவர்கள் கற்ற இலக்கியங்களை மற்றையவர்களும் கற்கவேண்டும் எனும் நோக்குடனோ, அல்லது தமிழ் இலக்கியமீது உள்ள பற்றினாலோ சிறந்த தமிழ் இலக்கியங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தனர். அந்தவகையில், தான் இறக்கும்போது தனது கல்லறையில் “தமிழ்; கற்கும் மாணவன்” என எழுதிவைக்குமாறு கூறியவர் G.P போப் (1820-1907) அவர் திருக்குறள், திருவாசகம், நாலடியார் ஆகிய வற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். அத்துடன் இலக்கண நூலைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதினார். மேலும் உள்ளால், தத்துவநூல், கணிதம், அளவைநூல் போன்றவற்றையும் தமிழில் கற்பித்தார். எல்லீஸ் என்பவர் (1812 -1854) திருக்குறளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். மேலும், அவர் பழைய தமிழ் இலக்கிய ஏடுகளுக்கு அச்சுருவம் கொடுத்தார். மேலும், ஈழத்தில் டி.சாமுவேல் பில்ஸ்க்கிறினும் அவரது குழுவினரும் (டான் போத், டபிள்யு சாப்ரன், வில்லியம் போல் சாமிநாதன்) மேனாட்டு வைத்திய நூல்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்தனர். இரண்வைத்தியம் (1867), அங்காதிபாதம் (1872), வைத்தியாகாரம் (1875), கெமிஸ்தம் (1875) ஆகிய நூல்களையும் தமிழில் ஆக்கினார். தமிழிற் புதிய சொற்களையும் ஆக்கினர்.

ஒப்பிலக்கண நூல் உருவாக்கம்

தமிழூக்கற்ற மேலைத் தேசத்தவர் அம்மொழிமீது கொண்ட பற்றின் காரணமாகவும், தமது ஆங்கிலக் கல்விப் பாரம் பரியத்தினாலும் பலமொழிகளை ஒப்புநோக்கி ஆய்வு நூல்கள் பலவற்றை எழுதினர். அவ்வாறு செய்தவர்களில் ரொபேட் ரூஸ்கி கால்டுவெல் (1814-1891) திராவிட மொழிகளைச் சேர்ந்த மொழிகளின் அடிச்சொற்களின் ஒப்புவரையை ஆராய்ந்து திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தை (1856) ஆக்கினார். அத்துடன் உரைநடையில் நற்குணத் தியானமாலை, ஞானக் கோயில் ஆகிய உரைநடை நூல்களைத் தமிழில் எழுதினார். இந்த நிலையில் ஈழத்தில் வட்டுக்கோட்டை மிஷனரியில் முதல் அதிபராக இருந்த எச். ஆர். கொசிங்டன் பிரடி, தத்துவக்கட்டளை, சிவஞானபோதம், சிவப்பிரகாசம் ஆகியவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். அத்துடன் அவர் தமிழ்மொழியின் கிளைமொழி களை முதலில் ஆராய்ந்தவர் எனவும் கூறப்படுவதும் உண்டு.

அச்சியந்திர வருகையும் நூல்களின் பதிப்பும்

அச்சுவாகன வருகை இலக்கியத்தைப் புதியவழியிற் செல்லத் தூண்டியது. முதலிற் கிறிஸ்தவர்கள் தமது மதம் பரப்பும் முயற்சி களுக்காகவும் பாடசாலை அமைத்து, அவர்களுக்கு நூல்களை அச்சிட்டுக் கொடுப்பதற்காகவும், நிர்வாகத் தேவைக்காகவும் அச்சியந்திரசாலைகளை நிறுவி, பதிப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். முதன்முதற் பாதிரிமார்கள் தாமே கிறிஸ்தவ நூல்களை அச்சிட்டும், கண்ணங்களை வெளியிட்டும், சுதேசிகளை கிறிஸ்தவராகமாற்றி, அவர்கள் மூலமாகவும் கிறிஸ்தவ நூல்களை ஆக்கியும், கண்ணங்களை அச்சிட்டும் வெளியிட்டனர். அவ்வாறு அச்சுக்கூடங் களை நிறுவியதால் அதன்மூலம் பல நூல்களை உருவாக்கியும், பழைய நூல்களைப் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டனர். இதனால் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு மாத்திரமல்லாமல் இலக்கியத்தின் பல்பாரிமான வளர்ச்சிக்கும் தூண்டுகோலாயினர் எனலாம்.

“தம்பிரான் வணக்கம்” 1557ஆம் ஆண்டு அச்சுருவில் தோன்றிய முதல் தமிழ்நூல் எனப்படுகின்றது. யேசு சபையினர் அம்பலக் காட்டிலும், புன்னணக்காயலிலும் அச்சுக்கூடங்களை நிறுவினர்.

தமிழகத்தில் தரங்கம்பாடியில் (1712) முதலாவது அச்சுக்கூடம் உருவானது. இங்கு இரட்சிப்பின் ஒழுக்கம் (1712), விவிலிய தமிழ் நூல் மொழிபெயர்ப்பு (1715), வேதசாஸ்திரம் (1718), ஞான உபதேசத்தின் குருபீடும் (1798), முதலியன போன்ற கிறிஸ்தவம் சார்ந்த இலக்கியங்கள் அச்சேறின. திருவேற்காடு சுப்பராய முதலியார் எழுதிய தமிழ் விளக்கம் (1811) தமிழில் உரைநடை இலக்கியமாக எழுந்தது. திருக்குறள் அச்சுருவம் (1812) பெற்றது. இத்தகைய உத்திகளைப்பயன்படுத்தி சுதேசிகளான ஆறுமுக நாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வெ. சாமிநாதையர் போன்றோர் அச்சியந்திரத்தைப் பயன்படுத்திப் பதிப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக காணப்படுகின்றனர். அச்சியந்திர வருகையாற் புதினங்கள், சமய இலக்கியங்கள் சுதேசிகளால் உருவாக்கப்பட்டன.

பாடசாலைகள் உருவாக்கம்

மிஷனரிமார்கள் தமிழகத்திற்கு வந்து மரபுவழியில் இருந்த குருகுலக்கல்வி முறையை அவதானித்து, அதைக் காலத்திற்கு ஏற்றாற் போலும், தமது தேவை கருதியும், தமது தேவாலயங்களைச் சூழ கோயிற்பற்றுப் பாடசாலைகள் ஆகவும், மிஷனரிப் பாடசாலைகள் ஆகவும் மாற்றினார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் அமைத்த பாடசாலைகள் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும், ஈழத்தில் தெல்லிப்பளை, வட்டுக்கோட்டை ஆகிய பிரதேசங்களிலும் காணப்பட்டன. அவ்வாறான பாடசாலைகளை அமைத்து, அப்பாடசாலைக் கலைத்திட்டத்திற்கு அமைவான நூல்களையும் அச்சிட்டனர். அவற்றில் புதிய நூல்களும், பழைய நூல்களைப் பதிப்பித்ததும் உள்ளாங்கும்.

பாடநூல்களின் உருவாக்கம்

பாடநூல் உருவாக்க பணியில் ஈடுபட்ட கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்களில் G.P. போப், கிறின், கொசிங்டன், ஆகியவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் தவிர, ஈழத்தைச் சேர்ந்த ஜே.ஆர்.ஆர்னோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை வானசாஸ்திரம் (1861), கரோல் விகந்நாதபிள்ளை - வீசகணிதம் (1855), நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை - நியாய இலக்கணம் (1844), சுவாமிப்பிள்ளை எழுதிய கணக்கத்திகாரம் (1844) என்பவை குறிப்பிடத்தக்கன.

இவர்களைப் பின்பற்றியே ஆறுமுக நாவலர் தமிழகத்தின் சிதம்பரம், ஈழத்தின் வண்ணார்பன்னை, கந்தர்மடம், கோப்பாய், போன்ற இடங்களிலும் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்து, அதன் கலைத் திட்டத்திற்கு அமைவாக இலங்கை பூமிசாஸ்திரம், சைவவினா விடை முதற்புத்தகம், சைவவினாவிடை இரண்டாம் புத்தகம், முதற்பாலபாடம், இரண்டாம் பாலபாடம், மூன்றாம் பாலபாடம், நான்காம் பாலபாடம், இலக்கணச்சுருக்கம், இலக்கண வினாவிடை போன்ற நூல்களை ஆக்கியும், வேறு சிலவற்றை உரையுடன் பதிப்பித்தும், பலவற்றைப் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டார். இதே போன்று வேறுசில அறிஞர்களும் ஆக்திக்குடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, திருக்குறள், புராணங்கள் போன்ற இலக்கியங்களை எழுதியும், பழைய நூல்களைப் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டனர்.

உரைநடை உருவாக்கம்

உரைநடை என்ற வகையிலே ஐரோப்பியர் காலத்தில் உரைநடை பலவழிகளில் வளர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளமையைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அவற்றைத் தனித்தனியே பார்ப்பது கற்பதற்கு ஏற்படுத்தயதாக இருக்கும்.

- ❖ கண்டன நூல்கள்
- ❖ புதினங்கள்
- ❖ மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள்
- ❖ இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள்
- ❖ பத்திரிகைகள்
- ❖ பாடநூல்கள்

போன்றனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். மேலைத் தேசத்தில் இருந்துவந்த பாதிரிமார்கள் தமது மேலைத் தேசக்கல்வி மரபில் இருந்து பல முன்னேற்றகரமான அம்சங்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தனர். அவ்வாறு கொண்டுவரப்பட்டவற்றுள் ஒன்று உரைநடை. முன்னைய காலங்களிற் செய்யுள் வடிவில் இருந்த இலக்கியம், எழுதியவருக்கும், உரையாசிரியருக்கும் மட்டுமே பொருளை விளக்க, பாமரமக்களை அது கொண்டுள்ள கருத்துச் சென்றடையாமல் இருந்தது. இதனால், கல்வி என்பது மேட்டுக் குடியினருக்கு மட்டுமே உரியதாக இருந்துவந்தது. அக்காலச்

செய்யுள்களைப் பொருள் விளங்காது படைத்தலே பெருமை யாகவும், அது அவ்வாறு இருத்தலே செய்யுள்களின் தகுதியாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. இந்நிலையில் ஜரோப்பியர் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் கொண்டுவருவதற்கு மதம்மாற்றும் நோக்கமே காரணமாக இருந்தாலும், உண்மையில் அவ்வரைநடை தமிழ் இலக்கியத்தில் வியத்தகு முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. அவ்வரை நடை இலக்கியவகைகள் எவ்வாறான பாதிப்பைத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஏற்படுத்தின என்பதை நோக்குதல் இங்கே பொருந்தும்.

கண்டனங்கள்

கண்டனங்கள் வரிசையிலே சைவதூசணம், அத்துடன் கதிரவேற்பிள்ளையின் அருட்பா, மருட்பாக்கள், “சிவனும் தேவைதானா?” ஞானக்கும்பி, அஞ்ஞானக் கும்பி மறுப்பு ஆகிய கண்டனப்பிரசரங்கள் தமிழில் கிறிஸ்தவராலே தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இதை எதிர்த்துச் சைவர்களால் “சிவனும் தேவைதானா எனும் தீய நாவிற்கு ஆப்பு அஞ்ஞானக்கும்பி” ஆகிய கண்டன இலக்கியங்களை எழுதினார். ஆறுமுகநாவலர் கிறிஸ்தவ மதத்தினருக்கெதிராக கண்டனங்கள் எழுதியவர்களுள் முக்கியமானவர் ஆக்காணப்படுகின்றார். அவர் சைவதூசணபாரிகாரம் ஆகிய துண்டுப்பிரசரங்களை வெளியிட்டார். அத்துடன் அவர் பாதிரி மார்கள் கையாண்ட உரைநடையைத் தமிழிற் சிறப்பாக கையாண்டதன் காரணத்தால் “வசனநடை கைவந்த வள்ளலார்” எனவும் அழைக்கப்பட்டார். அத்துடன் கிறிஸ்தவ பாதிரியாரின் மொழி பெயர்ப்பும் உரைநடைக்கு வித்திட்டது. வீரமாழுனிவர் (1680 - 1747) இலக்கியத் தமிழிற்கும் பேச்கந்த தமிழிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அவதானித்து அதற்குக் கொடுந்தமிழ் இலக்கணம் எழுதினார். உரைநடையிற் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கெனவும், மதப்பிரசார நோக்கத்தோடும் “பரமார்த்தகரு கதையை” தமிழில் எழுதினார். (முன்னர் சிறுகதைக்கு ஆரம்பம் எனக் கருதப்பட்டது), மற்றும் வேதியரோழுக்கம் என்னும் நூல் சமயத் தொண்டிற்காக எழுதப்பட்டது. ஞானக்கண்ணாடி, வேதவிளக்கம், பேதமறுத்தல் என்பன அவரால் உரைநடையில் எழுதப்பட்டன. கிறிஸ்துவின் வரலாற்றைக் கூறும் தேம்பாவணி அவரின் அற்புதப் படைப்பு எனக் கூறுவர். G.P. போப்,

பில்ஸ்க்கிறீன், கொசிங்டன், முதலானவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களைக் கூறலாம். அவர் வழியைப் பின்பற்றி ஏனைய அறிஞர்களும் உரைநடையை வளர்த்தனர்.

வரலாற்று நூல்கள்

உரைநடை வளர்ச்சியின் மற்றொரு செவிலித்தாயாகத் தமிழின் வரலாற்று நூல்கள் அமைகின்றன. அந்த அடிப்படையில் இலங்கையின் வடபகுதியைச் சேர்ந்த வி.கனகசபைப்பிள்ளை தமிழகத்தில் வந்து “ஆயிரத்தி எண்ணாறு ஆண்டுகளிற்கு முற்பட்ட தமிழகம்” எனும் தமிழர் இலக்கிய வரலாற்று நூலை எழுதினார். சைமன் காசிச்செட்டி முதன்முதல் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதும் முயற்சியாக “தமிழ்ப்புலவர் சரிதம்” எழுதினார். H.A கிருஷ்ணபிள்ளை (1827 - 1900) இரட்சணிய யாத்திரிகம், இரட்சணிய சமயநிரணயம், இரட்சணிய மனோகரம், இரட்சணிய குரல் ஆகியவற்றை எழுதினார். இத்தகைய போக்கு உரைநடை வளர்ச்சிக்கு மிகுந்த தூண்டுகோலாய் அமைந்தது. ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற சுதேசிகள் ஆங்கிலமொழி இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தோடு மாத்திரமல்லாமல் ஆங்கில இலக்கியத்தில் இருந்த பல இலக்கிய வகைகளைத் தமிழ்மொழிக்குக் கொண்டுவந்தனர். அவையும் உரைநடையை மெருகூட்டின.

நாவல்கள்

உரைநடை இலக்கியம் என்று அழைக்கப்படுகின்ற தகுதியை முதலில்பெற்றது “புதினம்” என அழைக்கப்படும் நாவல், சிறுகதை இரண்டும் ஆகும். அந்தவகையில் நாவல்கள், சிறுகதைகள், புதுக்கவிதைகள் இக்காலப்பகுதியிலேதான் தமிழுக்கு அறிமுகமாயின. உரைநடை இலக்கியங்களான இவை தமிழ் மக்கள் உரைநடையைச் சிறப்பாகக் கையாள வழி அமைத்துக் கொடுத்தன. மழுரம் வேதநாயகம்பிள்ளை (1826 - 1886) தமிழில் முதன்முதல் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை எழுதினார் (1879). இது அம்மானைப் பாடல் வகையை சேர்ந்தது என இன்று விமர்சிக்கப்படுகின்றது. அதன்பின் ஈழத்தின் அறிஞர் சித்திலெவ்வையின் “அசன் பேயின் சரித்திரம்” (1885) என்னும் நாவலை ஈழத்தில் எழுதினார். இதுவும் வேற்று நாட்டுக்கதை எனும் விமர்சனத்தைப் பெற்றது. ராஜாமையரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம் (1896) தமிழ் நாவல்

வரிசையில் நாவல் என்ற வடிவில் வெளியாகியது. இவைதவிர, சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் மோகனாங்கி, சி.வை. சின்னப்பா பிள்ளையின் வீரசிங்கன் கதை, வ.அ. இராசரத்தினத்தின் கொழு கொம்பு, துறைக்காரன் போன்றனவும், இக்காலப் பகுதியிலே தோண்றின என்றாலும், ராஜாம் ஜயரின் கமலாம்பாள் சரித்திரமும் (1896), இலங்கையில் மங்களநாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இதயமுமே (1814) தமிழ் நாவலுக்குரிய தரத்தை முதன் முதலிலே பெற்றன எனக் கூறுவர் இலக்கிய விமர்சகர்கள். இத்தகைய நாவல்கள் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவி புரிந்தனவாக அமைகின்றன.

பத்திரிகை

அச்சுவாகனத்தின் மற்றொரு பிரசவம் பத்திரிகையாகும். கிறிஸ்து பாதிரிமார்கள் தமது மதக்கருத்துக்கள் செய்யுள் வடிவத்தில் அமையும் பட்சத்தில் அக்கருத்துக்கள் கற்றவர்களையும், புலவர்களையும் மட்டுமே சென்றடையும் எனக்கருதினர். அதனால் தமது சமயக் கருத்துக்கள் பல மக்களைச் சென்றடையவேண்டுமெனில், அது உரைநடையில் வருவதுடன் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்படவேண்டும் என எண்ணியதன் விளைவாக மேலை நாட்டில் உள்ளதைப்போல பத்திரிகைகளை உருவாக்கவேண்டும் எனக்கொண்டு அவை தமிழ்நாட்டுச் சூழலில் வெளிவர வழி செய்தனர். அந்தவகையில் தமிழ் நாட்டில் முதன்முதல் வெளிவந்த பத்திரிகையாக மாசத் தினசரிதை அமைந்து காணப்பட்டது. இது 1812ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது, அவைதவிர இலங்கையின் முதல் தினசரி சிலோன் கசெட்டு 1802 ஆண்டு அரசவர்த்தமானியாக வெளிவந்தது, அதன்பின் தமிழகத்தில் சஜநிரஞ்சினி (1824), தமிழ்மெகசின் (1851), சுத்தியநாதன் (1835), பாலதீபிகை (1840), நாற்போதகம் (1840) இராசவிருத்தி போதினி (1833), மெட்டாஸ் கிரெனிக்கல் (1833), பொதுஜன பிரசாரணி (1840), த ரைசிங் சன் (1853) போன்ற பத்திரிகைகளும் தமிழில் உருவாகின. அச்சுப் பயன்பாட்டு நடைமுறைவிதிகள் தளர்த்தப்பட்ட பின்பு சுதேசிகள் பத்திரிகை நடாத்தத் தொடங்கினர். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை கிறிஸ்தவ மிஷனரியினரால் உதயதாரகை (1841) வெளியிடப்பட்டது. அதன்பின் உதயாதித்தன் (1841), வித்தியதர்ப்பணம் (1853), பாலியர் நேசன் (1859), இலங்கைநேசன் (1875), சுத்திய பேத

பாதுகாவலன் (1876), சைவ உதயபானு (1880), விஞ்ஞானவர்த்தனி (1882), முஸ்லிம் நேசன் (1882), இந்து சாதனம் (1889) ஆகோசை ஆகிய பத்திரிகைகள் பிரசரமாயின. அவ்வாறு தோன்றிய பத்திரிகையின் நோக்கம் உதயதாரரை பத்திரிகையிலே சிறப்பாகக் காட்டப்படுகின்றது. அதன் நோக்கம் உதயதாரரையில் பின்வருமாறு பிரசரமான,

“உதயதாரரைப் பத்திரிகையின் முக்கிய கற்கைச் சரித்திரம், பொதுவான கல்வி, பயிர்ச்செய்கை, அரசாட்சி மாற்றம் முதலானவை பற்றியும் அச்சுடிக் கப்படும். கல்வியே உலகத்தின் மிகப் பெரிய செல்வ மென்றும், பிரயோசனமுள்ள நூல்கள் தமிழ்மொழி யிலே இல்லையென்றும், உள்ள சிலவும் பணக்காரர் களின் ஏகபோக உரிமையாய் இருக்கின்றதென்றும், இங்கிலிஸ் பள்ளிக்கூடங்களிற் படிக்கமுடியாத வர்களுக்கு இந்த அறிவைப் பெற்றுக்கொள்வது சாத்தியம் இல்லையென்றும், உலகச் சொந்திகளைத் தங்கள் தங்கள் வேலைமுயற்சிகளோடு அறிந்து கொள்ள பொதுமக்களுக்கு வாய்ப்பில்லையென்று நினைத்தாலும் மக்கள் பலவிதரான அறிவிலும் தேறவேண்டுமென்று கொண்டதாலும் இப்படி ஒரு பத்திரிகையை வெளியிட முயன்றோம்.”

மேற்படி நோக்கம் தவிர பத்திரிகையில் அசன்பெயின் சரித்திரம், நன்நெறிக் கதா சங்கிரம், என்பன பத்திரிகையிலேயே வெளிவந்ததால் அவை உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் வித்திட்டன. இது ஆழத்தில் மட்டுமன்றி, தமிழ் பேசும் மக்கள் வசிக்கின்ற அனைத்து இடங்களுக்கும் உரிய பயானை அளித்தன.

அழுநாட்டுப்புலவர்கள் தமிழிற்கு ஒற்றிய தொண்டுகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய முயற்சியிற் கணிசமான பங்கை ஈழத்தவர்களே ஆற்றியிருக்கக் காண்கின்றோம். அந்தவையில், ஆறுமுகநாவலர், வி. கனகசபைப்பிள்ளை, சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை, கரோல் விஸ்வநாதபிள்ளை, ஜே. ஆர். ஆர்ஜேனால்ட் சுதாசிவம்பிள்ளை, சரவணமுத்துப்புலவர், அறிஞர்

சித்திலெவ்வை, வ.அ.இராசரத்தினம், உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர், நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர், இனுவை சின்னத்தம்பிப் புலவர், வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை, சன்னாகம் குமாரசாமிப்புலவர், வித்துவான் கணேசையர், கனகசபைப் புலவர், சி.வை. சின்னப்பா பிள்ளை, கனகி புராண சுப்பையர், ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, சைமன் காசிச்செட்டி, தமிழ்முத்துப்பிள்ளை, சுவாம்பிள்ளை ஆகிய தமிழ்ப்புலவர்கள் தமிழ்த்தொண்டும், சைவத்தொண்டும் புரிந்தனர். இவர்கள் புரிந்த தொண்டுகள் தமிழகத்தவர்களுக்கும் முன்னோடியாக இருந்தது. இவ்வாறு ஸழ்த்தவர்கள் செய்த தமிழ்த்தொண்டு காரணமாக எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை (1891 -1956) “பத்தொன்ப தாம் நூற்றாண்டு உங்களுக்குரியது” எனக்கூறினார் எனும் செவி வழிக் கதையும் உண்டு.

ஸழநாட்டுப்புலவர்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டில் முக்கியமானது பழைய இலக்கியங்களை அச்சிற் பதிப்பித்தல், பாடசாலை மாணவர்களுக்கென நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிடுதல், பத்திரிகைப்பணிகள், பாடசாலைகள் ஆரம்பித்தல், சைவசமயப் பிரசாரம், கண்டன நூல்கள் வெளியீடு, நாவல்கள் உருவாக்கம், என்பன ஆகும். மேலும் அப்பெரியார்கள் புராணங்களை உருவாக்கினர். பொதுமக்களுக்காக இலக்கியம் (நாடகங்கள், சிந்து, பள்ளு, போன்ற பிரபந்தங்கள்) படைத்தனர். இவையாவற்றினதும் பெரும்பகுதியை ஆறுமுகநாவலரே ஆற்றியதாக அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அந்தவகையில் ஆறுமுகநாவலரின் தமிழ்ப்பணியைப் பற்றி ஓரளவாவது நோக்குதல் இங்கு பொருத்தம் உடையதாக இருக்கும்.

ஆறுமுகநாவலர் தமிழ்ப்பணிகள் [1822 – 1879]

ஆங்கேயர் காலத்தில் சுதேசக் கல்விமரபினூடாகவும், ஆங்கிலக்கல்வி மரபினூடாகவும் வெளியேறிய கல்விகற்ற சுதேசிகள் வியத்தகு ஆற்றல்களை இலக்கியத்துறையில் வெளிக்காட்டி நார்கள். அந்தவகையில் தமிழ்ப்பணியை ஆற்றியவர்கள் வாரிசையில் ஆறுமுகநாவலர் முதலாவது இடத்தை வகிக்கின்றார். ஆங்கிலேயர் பாதிரியார்கள் தெல்லிப்பளை, வட்டுக்கோட்டை ஆகிய இடங்களிற் மிழனாரியை ஸ்தாபித்தபோது அவர்களிற்கு

இருந்த முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்று சுதேசிகளுக்குக் கல்வியை மழுங்குவதன் ஊடாக, ஆங்கிலேய அரசுக்கு விசுவாசமான சுதேசிகளை உருவாக்கி, அவர்கள்மூலம் தமது சமயப்பணியை இலகுவாக்கல் என்பதாகும். இத்தகைய நிலையிலே இந்தியாவில் மக்களாலே பிரபு தேசாதிபதியாக வந்தபோது ஆங்கிலமொழி மூலமான கல்வியைச் சுதேசிகளுக்களிப்பதன்மூலம் ஆங்கிலேய அரசிற்கு விசுவாசமான சுதேசிகளை உருவாக்க ஆங்கிலேயர் முயன்றனர். இந்தநிலையிற் சில சுதேச அறிஞர்கள் அதற்கு ஏற்ப மாறியும் இருந்தனர். இந்தநிலையில் ஆறுமுநாவலரின் ஆளுமை சிலை. தா, உட்பட பல தமிழ் அறிஞர்களைத் தமிழர் பக்கம் இழுத்துவதாக அவர்களைத் தமிழ்த்தொண்டு புரியவைத்தது. அந்தவகையில் ஆறுமுகநாவலரின் பணியைப் பின்வரும் அடிப்படையில் நோக்குதல் ஏற்படுத்தயது எனக் கூறுவர் அறிஞர்கள். சைவப் பணிகள், தமிழ்ப் பணிகள். இதில் சைவப்பணிகள் பல. அவற்றை ஆய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. அதனால் அவசியமான தமிழ்ப் பணிகளைப் பின்வரும் தலைப்புக்களில் நோக்குவது பொருத்தமுடையதாகக் காணப்படும். அந்தவகையில் பதிப்பாசிரியராக, நூலாசிரியராக, உரையாசிரியராக, பாடநூலாசிரியராக, கண்டனக்காராக, பாடசாலை ஸ்தாபகராக, பிரசங்கம் நடத்துன ராக, அச்சியந்திரசாலை ஸ்தாபகராக, உரைநடை ஆளுமை யுள்ளவராக இவ்வாறு பலகோணங்களில் ஆறுமுகநாவலரது ஆளுமைகள் ஆராய்ப்பட வேண்டும். எனினும் வசதிகருதியும், சேவையின் கணதி கருதியும் அவர் ஆக்கிய இலக்கியங்களையும், அச்சில் பதிப்பித்த இலக்கியங்களையும் இங்கே தருதல் அவசியம் எனக்கருதி அவற்றை மட்டும் இங்கே தரப்படுகின்றன.

பாடப்புத்தகம்:- இலங்கைப் பூமிசாஸ்திரம், சைவவினாவிடை முதற்புத்தகம், சைவவினாவிடை இரண்டாம் புத்தகம், முதற்பாலபாடம், இரண்டாம் பாலபாடம், மூன்றாம் பாலபாடம், நான்காம் பாலபாடம், இலக்கணச் சூரக்கம், இலக்கண வினாவிடை, உரையில் வெளிவந்தவை:- பெரியபுராணம், திருவிளையாற்புரணம், பெரியபுரண வசனம், கோயிற்புராணம், கோயிற்புராணவுரை, திருவள்ளுவர் பரிமேலழகர் உரை,

நன்னால் விருத்தியுரை, திருமுருகாற்றுப்படை உரை, திருச்செந்தில் நீரோட்டயமக அந்தாதி உரை, பிரயோக விவேக உரை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உரை, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், சேனாவரையம் உரை, மருதூர் அந்தாதி உரை, நன்னாற் காண்டிகை உரை, சூடாமணி நிகண்டுரை, உபநிடத் உரை, சிவாலய தரிசன விதி, குளத்தூர் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுடூதி, ஏரெழுபது, திருக்கை வழக்கம், புட்பவிதி, மறைசையந் தாதி, திருக்கரைசை பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, பட்டனைத்துப் பிள்ளையார் பாடல், அருணகிரிநாதர் சீர்பாதவகுப்பு, திருச்செந்தூர் அகவல், விநாயகர் கவசம், சீவகவசம், சக்தி கவசம், சேது புராணம், தருக்க சங்கிகரம், இலக்கணக் கொத்து, கந்தபுராணம், பதினொராந் திருமுறை, நால்வர் நான்மணிமாலை, இரத்தினச் சுருக்கம், சிதம்பர மாண்பியம், வாதங்கள் - சைவதூரசன பரிகாரம், யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை, போலியருட்பா மறுப்பு, சமயம்! சமயம்!, அது நல்ல சமயம்!, வெகுசனத் துரோகம்!,

இந்த நிலையில் நாவலரின் தமிழ்ப்பணிகளைக் கூறிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால், விரிவஞ்சி அவற்றில் தமிழ் இலக்கியப்பணிகளைப் பின்வரும் தலைப்புகளில் நோக்குதல் பொருந்தும். அந்தவகையில், இலக்கியப் பாரம்பரியம் மொக்கண்டு பிடிக்கப்படல், கிறிஸ்தவ மொழியானுகையைத் தமிழ்மொழி மரபிற்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைத்தமை, சைவத்தமிழ் பாரம் பரியத்தை ஏற்படுத்தியமை, தமிழ் அக்கால சமூக-பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்ட இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்தமை, பாடசாலைக் கல்விமரபுகளுக்குள் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியங்களை உள்ளீர்த்தமை, புராணபடன் மரபுக்கு வழிகாட்டியமை, பிரசங்க மரபைப் புதியவழியிற் செல்லத் தூண்டியமை, அச்சுக்கலையில் ("நாவலர் பதிப்பு", "சுத்த பதிப்பு") முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தமை, புதிய இலக்கிய மரபுகளை உள்வாங்கும் மனோபாவங்களை உள்வாங்கசெய்தல் போன்ற வற்றினைக் கூறலாம்.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை [1832-1900]

மரபுவழிக்கல்வியும், ஆங்கிலக் கல்வி மரபும் ஒருங்கே கிணக்கப்பெற்ற காரணத்தால் அபாரிமிதமான இலக்கிய ஆளுமைகளைக் கொண்டு விளங்கினார். சி.வை.தா. பதிப்பு பணியில் தமிழ்க்கரும் நல்லுலகத்திற்கு முன்னோடியானவர். அவர் பற்றிய ஆய்வுகள் பல வெளிவந்துவிட்டன. அந்தவகையில் கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் ஒரு பெரிய ஆய்வையும், பலகூட்டுறை களையும் அவ்வப்போது எழுதியுள்ளார். தவிர, கலாநிதி எஸ்.ஜெபாநேசன், ரி.எ. இராசரத்தினம்பிள்ளை, எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பாளின்னை போன்றோர் பல ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளார்கள். தற்போதும் பலர் அவரது பணிகள் பற்றி ஆய்ந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். அதனால் மேற்போக்காக முக்கிய பணிகளை மட்டும் நோக்குதல் இங்கு பொருத்தமுடையது. அந்தவகையிற் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பார் பணிகளைப் பிள்வருமாறு பட்டியலிடலாம். நீதிநெறி விளக்கம் (1854), தொல்காப்பியம் (1864), சேவாவரையம் (1864), வீரசோழியம் (1881), தணிகைப்புராணம் இறையனார் அகப்பொருள் (1883), தொல்காப்பியம் (1885), கலித்தொகை (1887) (மனோன்மணி - 2012 “இலங்கைத் தமிழியல் சிலடாதிவகள்”) போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். பதிப்பார் பணிகள் தவிர நாவல் ரோடு சேர்ந்து ஆற்றிய பணிகள் பல. அவற்றைத் தணி ஆய்வுகளிற் கண்டுகொள்க.

ஏனைய ஈழத்து தமிழ் அறிஞர்கள்

மரபுவழி அமைந்த இலக்கிய முயற்சிகளும் பெருமளவில் நிகழ்ந்த காலப்பகுதியாக இக்காலர் பகுதி காணப்படுகின்றது. அவ்வாறு இலக்கிய முயற்சிகள் செய்தவர்களில் உடுப்பிடிப் பிவசம்புப்புலவர் (1830 - 1907) வை மொழி நூல்களை மொழி பெயர்த்தார். மேலும், அவர் சாணக்கியாநீதி வெண்டார், மேகதூதக் காரிகை, இராமோந்திரம், சிசுபாலவதுர் உறைநடை, தமிழ்ப்புலவர் சாரிதம் ஆகிய நூல்களை ஆக்கித் தமிழ்ப்பணி புரிந்தார். மேலும் வி.கனகசபைப்புலவர் “ஆயிரத்தி எண்ணாறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்” என்ற ஆய்வு அவரின் வாழ்வில் மட்டுமல்லாது தமிழ் இலக்கிய உலகிலும் பெரிய சாதனையானது. விடுலாந்தர்

ஆக்கிய மதங்களுளாமணி எனும் நாடகநூல், யாற்றுவல், கங்கையில் விடுத்த ஒலை, ஈசன் உவக்கும் இன்மலர் மூன்று போன்றன அவரின் இலக்கியபணியின் வெளியீடாகும். நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்பலவர் ஆக்கிய பறாவை விநாயகர் பள்ளு, கரவை வேலன்கோவை, மறைசை அந்தாதி, கல்வனையாந்தாதி ஆகிய இலக்கியங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவரின் காலம் தொடர்பான ஆய்வு மறைந்துள்ள பல உண்மைகளைக் கொண்டுவரும் என்பதில் ஜயாவில்லை. இனுவை சின்னத்தம்பிப்பலவர் பாடிய சிவகாமி அம்மன் துதி, கனகராயன் பள்ளு போன்றவை அவரின் இலக்கிய முயற்சிக்குச் சான்றாகும். கதிரவேஷ்விள்ளையின் அகராதிப்பாணி, ஆணோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை, போன்றோரின் தமிழ்ப் பணிகள் ஏற்கனவே கூறப்பட்டுவிட்டன.

ஸழத்தில் நாடகம்

துமிழகத்தைப் போன்று ஸழத்தில் நாடக வளர்ச்சி இல்லை. ஆயினும், முற்றாக இல்லை என்று கூறிவிடமுடியாது. அந்த அடிப்படையில் விடுலாநந்தரின் மதங்களுளாமணி எனும் நாடகநூல், நாடக இலக்கணத்துக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஆறுமுக நாவலரின் தந்தையான கந்தப்பிள்ளை 20 நாடக இலக்கியங்களை ஆக்கியுள்ளார். அவற்றுள் இராம விலாசம், சந்திரராகம் என்பன சிறப்பாற்குறியன. இருபாலை சேனாதிராய முதலியார் நல்லைக் குறவஞ்சியையும், இனுவைச் சின்னத்தம்பிப் புலவரது கோவலனார் நாடகம் என்பன நாடக இலக்கியங்களுக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாய் அமைந்துள்ளன.

தமிழக அறிஞர்களின் தமிழ்ப்பணிகள்

தமிழக அறிஞர்கள் பலர் அவர்களின் இலக்கியப் பணி நிபித்தம் இலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெறுகின்றனர். அந்த வகையில் உ.வே.சாமிநாதையர், பரிதிமாற்கலைஞர் என அழைக்கப்பட்டும் குரியநாராயண சாஸ்திரிகள் (தமிழ்ப்பாணை வரலாறு), H.A.கிருஷ்ணபிள்ளையின் (1827-1900) இரட்சணிய யாத்திரிகம், இரட்சணிய சமயநிரணயம், இரட்சணிய மனோகரம், இரட்சணிய குறள் என்பன அவருக்கும், தமிழகத்து பெருமை சேர்ப்பனவாய் அமைந்து காணப்பட்டன. கார்த்திகேய முதலியாரின் மொழி

வரலாறு, மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை மனோன்மணியம் நாடகம், மழையம் வேதநாயகம்பிள்ளை பிரதாப முதலியார் சுரித்திரம், ராஜாமையாரின் கமலாம்பாள் சுரித்திரம், சுகுணசுந்தரி போன்றனவும் தமிழிற்கு அணிசேர்ப்பனவாய் அமைந்துள்ளன. இராமலிங்கர், பாரதி போன்றோரின் கவிதை ஆளுமைகள், வரகனேரி வேங்கடக்ப்பிரமணியஜையரின் கம்பராமாயண ஆய்வு, மங்கையக்கரசியின் காதல் - சிறுகதைத்தொகுப்பு, தமிழைப் புதிய வழியிற் செல்லத்துரண்டி. இதேபோன்று ஆரம்பகாலங்களில் அச்சில் ஏற்றப்பட்ட இலக்கணச் சுருக்கம் (1813) சிற்றம்பலத் தேசிகரால் எழுதப்பட்டது. கணிதத்திலைக்கயைப் பண்டார ராமசாமி நாயக்கர் உருவாக்கினார் (1824). கதாமஞ்சரியைத் தாண்டவராய முதலியார் (1826) ஆக்கினார். குமரகுருபர் நீதிநெறிவிளக்கத்தை யும் (1826), திருக்குறளையும் (1831), சரவணப்பெருமாளையர் அச்சிற் பதிப்பித்தார். திருவேங்கட முதலியார் (1827) இலக்கண வினாவிடையை ஆக்கினார். மழவை மகாவிங்கையர் தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரத்தை (1846) ஆக்கினார். மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை ஆகியோரின் தமிழ்ப் பாலிகளைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட்டுமுடியாது. இவர்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் பல வெளிவந்துவிட்டபோதும் ஏனைய இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் வெளிவராமல் உள்ளன. இவர்கள்பற்றிய விரிவான ஆய்வுகள் பல வெளிவந்த காரணத்தாலும், விரிவாஞ்சியம் சில அறிஞர் களின் முக்கியபணியை மாத்திரம் இங் கேதர முயல்கின்றேன்.

தமிழகத்தில் நாடக இலக்கியம்

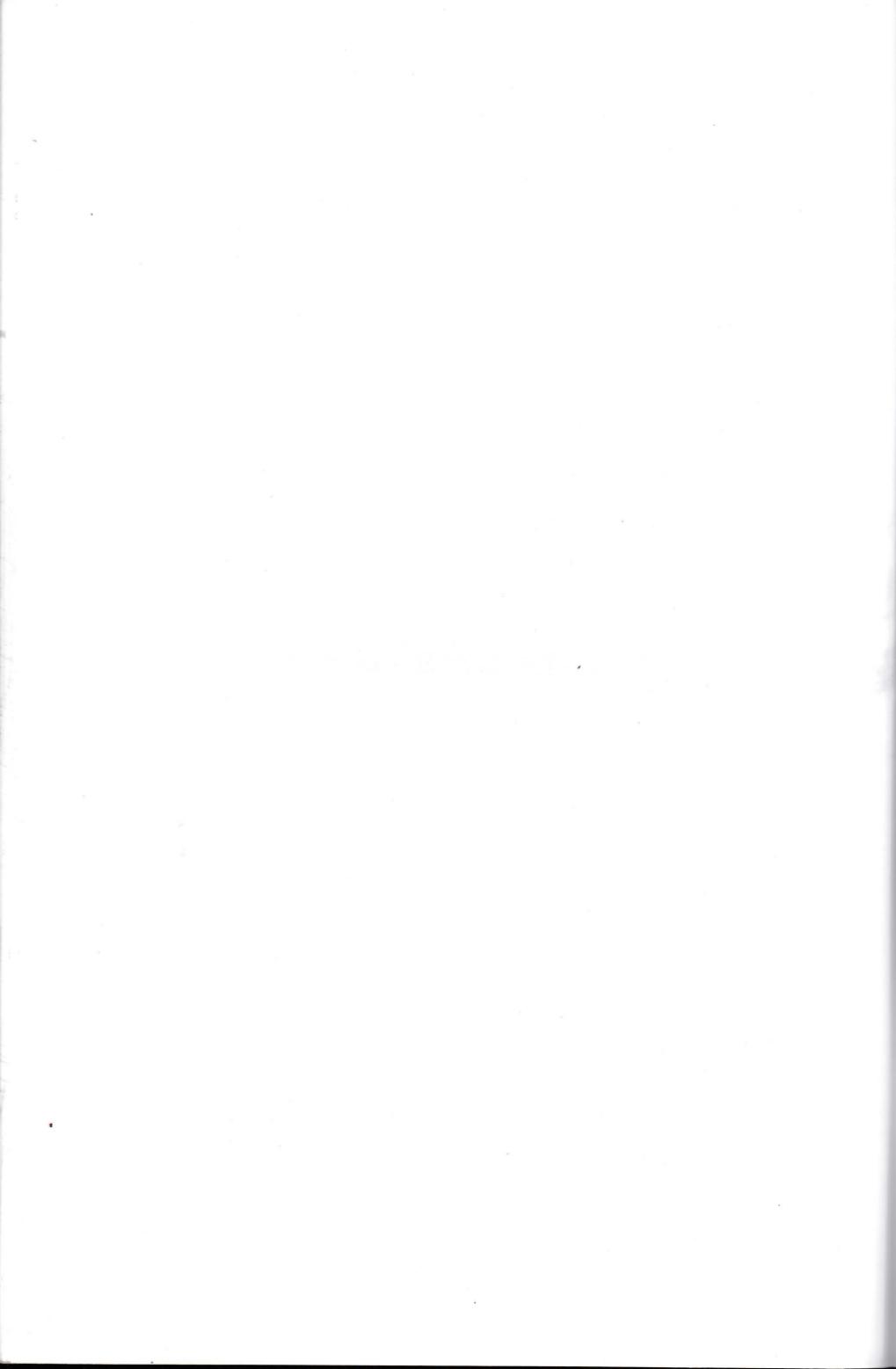
ஐரோப்பியர் காலத்தில் நாடகங்கள் உச்சம் பெற்றிருந்தன. காரணம், நாடகங்கள்மூலமாகக் கிறிஸ்தவர்கள் மத மாற்றம் செய்யமுற்பட்டதைப் பார்த்த கதேசிகளும் தம் கருத்தை நாடகம் மூலம் கூறமுயன்றதன் விளைவு அவ்விலக்கியம் சிறந்த வளர்ச்சியை எய்துவதற்குக் காரணமாயிற்று. இந்தவகையிற் குரியநாராயண சாஸ்திரி நாடக இயல் எனும் நாடக இலக்கண நூலை எழுதினார். கலாவதி, ரூபாவதி, மானவிஜயம் எனும் நாடக நூல்களையும் அவரே எழுதினார். சங்கரதாஸ் அவர்களின் பிரகலாதன், சிறுத்தொண்டர் நாடகம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இவர்கள்

தவிர, இலட்சமணப்பாளிஸ்வை, சாம்பந்த முதலியார் நாடகங்கள் முக்கியமானவை. மனோன்மணியம் சுந்தரப்பிள்ளை (மனோன் மணியம் நாடகம்), சீதக்காதிலின் நொண்டி நாடகம், அருணாசலக் கவிராசனின் இராமநாடகம் (1712-1779), காசிவிகவநாத முதலியாரின் (1871) பிரம்ம சமாஜநாடகம், தாசில்தார் நாடகம், டம்பாச்சாரி நாடகம் அக்காலத்திற் புகழ்பெற்றன. இராமச்சந்திரகவிராஜரின், சருந்தலை விலாசம், பாரத விலாசம், இரண்மியசம்மாரநாடகம், மார்க்கண்டேய நாடகம் என்பனவும் இக்கால நாடக உலகை அலங்கரித்தன. மேலும், இசை நுணுக்கம், இந்திரகாளியம், பல்ரூபமரபு, பாரதசேனாபதியம், மதிவாணர், நந்தனாணர் சரித்திரக்கீர்த்தனைகள், கிருஷ்ணன் தூது நாடகம், மார்க்கண்டேய நாடகம், சிறுத்தொண்டர், அல்லி நாடகம், பவளக்கொடி நாடகம், கோவலநாடகம், காத்தவராஜன் நாடகம், இராமவன சம்மாரநாடகம், கண்டிநாடகம், தூத்துக்குடி நாடகம் என்பனவும் அக்கால மேடைகளில் நடிக்கப்பட்டன. கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் கீர்த்தனைகள், சிந்து, நாயனார் சரித்திரக்கீர்த்தனைகள், நந்தனார் சரித்திரக்கீர்த்தனைகள் இக்கால இலக்கிய உலகிலே சிறப்பிடம் பெற்றன. சபாபதி முதலியாரின் தல்புராணம், கலம்பகம், குறவஞ்சி, அந்தாதி, சதகம் என்பனவும் முக்கியமானவையாகக் காணப்பட்டன. இவை தமிழ் இலக்கிய உலகைப் புதிய வழியில் செல்லத் தூண்டின.

உ.வே.சாமிநாதையர் [1855 - 1942]

தமிழ் இலக்கியத்துறையிற் பதிப்பத்துறையிற் சிறப்பிடம் பெறுகின்ற உ.வே. சாமிநாதையர் முக்கியமானவர். தமிழ் உலகில் அழியாப்புகழ் பெற்றவர். புறநானூறு முதலான சங்க நூல்களும், சீவகசிந்தாமணி முதலான காப்பியங்களும், பத்துப்பாட்டு போன்ற சங்க இலக்கியங்களும், இவராற் பதிப்பிக்கப்பட்டன. இவரது பதிப்புக்கள் சிறந்த ஆய்வுடன் காணப்படுவது சிறப்பம் சம் ஆகும். மணிமேகலை கதைச் சருக்கம், புத்தத்ரமம், உதயணன் கதைச் சருக்கம், என்னும் உரை நூல்களையும் எழுதினார். மீணாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் வரலாறு, நான்கண்டதும் கேட்டதும், பழையதும் புதியதும், நல்லுரைக் கோவை, நினைவுமஞ்சி எனும் அவரது படைப் புக்கள் புகழ் வாய் ந் தனவாக அமைந்து காணப்பட்டன.

ஏழ்த்து இலக்கிய வரலாறு

யாழ்ப்பானை ஆரியச்சக்கரவர்த்திக்கு முற்பட்ட காலம்

தமிழக இலக்கிய வரலாற்றோடு ஒப்பிடுகையில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு என்பது, அதிகம் ஆராயப்படாத துறையாக இன்றும் இருந்துவருகிறது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை ஆராய் வதில் உள்ள பிரச்சினைகளைத் தனது “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு” என்னும் ஆய்வு நூலில் ஆராயும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் அவ்வரலாற்றினை ஆய்வதில் உள்ள சிக்கல்களைப் பின்வருமாறு பட்டியற்படுத்துகின்றார்.

1. தமிழிலே இலக்கியவரலாறு என்பது, இலக்கியத்தின் வரலாறு ஆகவே இருந்ததே ஒழிய, இலக்கியத்தின் ஊடான வரலாறாக அமையவில்லை.
2. தமிழில் இலக்கிய வரலாற்று வளர்ச்சியினைக் கோடிட்டுக் காட்ட முனையும்போது இதுவரை அவ்விடயம் சம்பந்தமாக எழுதப்பெற்ற நூல்கள்பற்றிய ஒரு விரிவான விளக்கத்தைத் தருவதற்கு முயலுதல்வேண்டும். தமிழ்மொழியில் வெளிவந் துள்ள நூல்கள் யாவற்றையும் உள்ளடக்கிய விரிவான நூற் பட்டியல் இன்றுவரை தமிழில் எதுவுமில்லை.
3. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் காலகட்டங்களைப் பெயரிடுவதில் உள்ள பிரச்சினைகள், இவற்றில் ஒருமைப்பாடான போக்குகள் வரலாற்று ஆசிரியரிடம் காணப்படாமை.
4. தமிழில் இதுவரை இலக்கியவரலாறு பற்றிய ஆய்வுகள் பெரும்பாலும் தனியாள் ஆய்வுகளாகக் காணப்படுகின்றனம்.
5. தனிப்பட்ட ஆய்வுகளையோ, ஆய்வாளர்களையோ, விமர்சிக்கும்போக்குகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொடர்பாக இன்றுவரை காணப்படவில்லை.
6. தமிழ் இலக்கியத்தில் கி.பி. 1300க்கு முந்திய அளவான நம்பிடத்தே இன்றுள்ள இலக்கியங்கள் எந்தளவுக்குப் பூரண மானவை என்னும் வினா ஆய்வாளரிடத்து சிக்கல்களைத் தோற்றுவிப்பனவாக உள்ளன.

7. தமிழில் இயற்றப்பட்ட எல்லா இலக்கியங்களும் இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளனவா? அல்லது அவற்றை முழுமையாக திரட்டியுள்ளோமா? எனும் வினாவிற்குரிய விடை எந்த அளவிற்கு உள்ளது?
8. தொகுத்தோர், தொகுப்பித்தோர், அதிகாரத்தில் இருந்தோரின் திட்டமிடப்பட்ட முயற்சியே இவ்விலக்கியங்கள். இதனால் தனிப்பட்டவர்களின் விருப்புவெறுப்புக்கு அவற்றில் இடமளிக்கப்பட்டிருக்கும்.
9. தொல்காப்பியம் (செய்யுளியல் 163) “அவை உரை நூல், முதுமொழி, மந்திரம், குறிப்பு, பண்ணத்தி போன்ற இலக்கியங்களுக்கு உதாரணங்கள் கூட இன்று கிடைக்கப்பெற்ற இலக்கியங்களில் இல்லை.
10. தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவற்றின் தொகுப்பே இன்றைய இலக்கியங்கள். பல இலக்கியங்களும், இலக்கிய வகைகளும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் அல்லது அழிக்கப்பட்டிருக்கும்.
11. தொகுக்கப்பட்டவை கால முழுமை, பிரதிநிதித்துவம் உடையனவா? அக்காலத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்தில் விரும்பப்படாத இலக்கியங்களின் நிலை என்ன?
12. தொகுப்பின்போது தனிக்கை நடவடிக்கை இருப்பதாயின், அதன் தாக்கம் எந்தளவுக்கு இலக்கியங்களைப் பாதித்து இருக்கும்.
13. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைக் கருத்துநிலை அடிப்படையில் எழுதவேண்டியதன் அவசியம்.
14. எவ்வகையான இலக்கியத்தை இலக்கிய வரலாற்றுக்கான அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளோம். என்பதில் தெளிவற்ற நிலை.
15. தமிழ் இலக்கியத்திற் சமூகவியற் பின்னணியை நோக்கும்போது கலைகள், கைப்பணிகள் சாதி அடிப்படை காரணமாகச் சில எழுத்துக்கள் இலக்கியத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளன.

16. தமிழூத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களின் பல்வேறு மத இலக்கியங்களின் ஆய்வுமுறை பற்றிய நோக்கு அவசியமா யுள்ளது.
17. தமிழர் அல்லாதவர்கள் தமிழில் எழுதிய எழுத்துக்கள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படாமை.
18. தமிழர் தமிழிலே எழுதிய நூல்கள் மட்டும் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆராய்வதற்குப் போதுமானவையா? எனும் வினா (தமிழர் அல்லாதவர் வடமொழியில் எழுதியவை)
19. அணைத்திந்திய மட்டத்தில் இந்த இலக்கியப் பண்பாட்டின் ஊடாட்டங்களை தெளியூபுட்தல் ஏத்துணை முக்கியமோ அத்துணை முக்கியம். அத்தகைய முக்கியத்துவம் உணரப்பட வில்லை.
20. நாட்டார் இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வின் வளர்ச்சி குன்றி இருத்தல்.
21. இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றிப் படிமங்கள், படிமக்காலங்கள் ஊடாக வரலாற்றை நோக்கலாம் என்பதில் அதிக அக்கறை செலுத்தப்படாமை, இலக்கிய வரலாற்றை எழுதும்போது அறைக்கவல்களைத் தோற்றுவித்திருக்கலாம்.
22. இலக்கியத்திற்கும் மற்ற கலைகளுக்கும் உள்ள ஊடாட்டம் பற்றிய தெளிந்த சிந்தனை இல்லாமை.
23. யாப்பு, இசை, சீர், அடி போன்றவற்றுடன் இணைத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை ஆராயாமை. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியரிடம் பெருங்குறையாக இன்றும் இருந்து வருகின்றது.
24. இலக்கிய வரலாற்றுக்கும், இலக்கிய உற்பத்திக்குமுள்ள உறவு பற்றிய ஆய்வுக்கு இட்டுச்செல்லவேண்டும். (எவை எக்காலத்தில் மேன்மையுடையவை எனவும், எக்காலத்திற் செல்வாக்கு இழந்தன என்பதுபற்றியமான கருத்துநிலைகள்) அவைதமிழில் இடம் பெற்றதாகக் கூறமுடியாத நிலை.

25. நவீன இலக்கியம் பற்றித்தானும் வாசிப்பாடுப் புத்தக விடுதியோகம் பற்றிய ஆய்வுகள் இன்னை.
26. ஏழாந்தறிவு வீதம், வாசகர் தொகை, புத்தக வியாபாரம் பற்றிய பிரச்சினைகளின் விஸ்தரிப்பாக அமையும்.
27. பல்வேறு நாடுகளிற் காணப்படும் தாமிழ் இலக்கியங்களை, அவ்வெங்நாடுகளின் தேசியப் பிரச்சினைகளைச் சிற்திரிக்கும் ஆக்கங்களாக நோக்குதல், அது ஓர் இனத்தின் வெளிப்பாடாக நோக்குதல். இலக்கியவரலாற்று ஆசிரியரினையே ஒரு பிரச்சினையாக இன்றும் உள்ளது.
28. பண்டைய, இடைக்கால இலக்கியங்களின் கால நிரணயம் பற்றிய கருத்துத் தெளிவின்னை.
29. அவ்விலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்காக ஆக்கக் கிளர்வு மூலங்களையும் அவ்விலக்கியங்களின் அடிப்படைகளின் தோற்றத்திற்கு காரணமாக இருந்த சக்திகளையும் அறிந்து கொள்ள முயற்சி மேற்கொள்ளப்பாடாமை.
30. முயற்சி மேற்கொள்ளப்படும் காலத்தின் புலமைத் தேவைகளே கால வகுப்பு அமைவினைத் தீர்மானிக்கின்றன. அவைபற்றிய ஆய்வின் அவசியம். அவை தமிழில் இடம்பெற்றதாகத் தெரிய வில்லை அல்லது அரிதாகக் காணப்பட்டமை.
31. ஒரு காலகட்டத்தின் உயர்நிலையை இனங்கண்டு கொள் வதற்கு, குறிப்பிட்ட ஓர் அம்சத்தை மாத்திரம், அதாவது அரச பரம்பரையையோ, இலக்கிய வடிவத்தையோ, அரசியல் அமைப்பையோ, முன்னிறுத்திக் காட்டாமல் விட்டமைகூட இலக்கியவரலாற்றை ஆராய்வதில் சிக்கலாக உள்ளது.
32. தகவல் மூலங்கள் கால வரிசைப்படி அமையாதது மற்றொரு சிக்கல் மையமாக அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய இடர்பாடுகள் ஈழத்து இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரை நிறையவே உள்ளன. மேலும் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை பல இடர்கள் இன்னும் இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவார் அறிஞர் பெருமக்கள்.

1. ஈழத்தின் தமிழ் மக்களின் அரசியல் வரலாறு பூரணமாகத் தெளிவொடுத்தப்படாமை.
2. பண்டையபண்பாட்டைக் கண்டறியும் ஆய்வெழுலமும், சிங்கள இலக்கியத்தின் வாய்மொழிக்கதைகளும் தமிழில் விரிவாக ஆராயப்படாமை.
3. காலத்துக்குக்காலம் நிகழ்ந்த பண்டையெடுப்புக்கள்.
4. இயற்கை அனர்த்தங்களான வெள்ளம், மணை, தீ முதலான வற்றினால் வரலாற்று அம்சங்கள் அழிக்கப்பட்டன.
5. இலக்கியங்களைத் தொகுத்துப் பேணப்படாமை. அவ்வாறு பேணுவதில் மத நிறுவனமோ அரசமட்டு ஆகரவச் செயற்பாடு களோ பேணும் முறையிற் கிடைக்கப் பொறுமை.
6. பாதுகாத்துப் பேணும் மனப்பாங்கு உக்கால மக்களிடம் இன்மை. மாறாக, முடநம்பிக்கைகள் பொதுவாகக் காணப்பட்டமேயாற் பல அறிஞர்களின் நூல்கள் அவர்கள் இறக்கும் முன்னர் தீயிற்கு இரையாக்கப்பட்டன.
7. பாதுகாக்க முன்வந்தவர்களின் கருத்துநிலைச்செல்வாக்கு, அவர்களது இலக்கியம் பற்றிய கொள்கைகள் என்பனவும் யாழ்ப்பானத்து அரசர்களுக்கு முந்தியகால இலக்கியங்களை மைதுகைக்குக் கிடைக்காமற் செய்துவிட்டன.

மேலும் சில காரணங்களும் இலக்கிய வரலாற்றை ஆய்வதில் உள்ள சிக்கல்களாகச் சுட்டிக்காட்டுவார்.

1. ஏடுகளின் அக்கால விலை (அச்சியந்திரம் வருவதற்கு முன்னர் ஒரு திருவாசக ஏட்டின் விலை இரண்டு பலன்கள், அச்சியந்திரம் வந்தபின்னர் அவ்ஏட்டின் விலை ஒன்றரை அணா ட.ப போய் (19ஆம் நூற்றாண்டுத்தமிழ் இலக்கியம்)
2. பெரும் பணச்செலவடன் செய்யவேண்டியவற்றைக் குறிப்பிட்ட சிலரே செய்யலாம். பணவசதி படைத்தவர்கள் மட்டுமே படியெடுத்தல், பாதுகாத்தல் ஆகிய பணிகளைச் செய்யலாம்.

3. ஏடு படி. எடுப்பவரின் கல்வி அறிவு. இதனால் ஏட்டிற் பிழைகள் வருவதற்கான வாய்ப்புக்கள்.
4. ஏடு பேணப்படுதல் பற்றிய அறிவு குறைவு.
5. பெரும்பாலானவை செவி வழியாகப் பேணப்படும்போது அவற்றில் ஞாபகமறதிச் செயற்பாட்டால் இலக்கியத்தில் மாறுபாடு.
6. ஏடுகளைச் சேதப்படுத்தும் விலங்குகளால் ஏடுகள் அழிந்தமை.
7. ஏடுகளைப் பாதுகாத்து வைப்போரின் விருப்பு வெறுப்பு.

மேற்படி காரணங்களால் ஈழத்து இலக்கியத்தில் கி.பி. 1216க்கு முன்னரான இலக்கியங்கள் கிடைக்காமற் போயின. இதனால் கி.பி.1216ஆம் நாற்றாண்டிற்கு முன்னரான ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றினை இருண்டகாலம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இந்த வகையில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றிய ஆய்விலே அங்கு தோன்றிய இலக்கியங்கள், அவற்றின் பண்டுகள் பற்றி நோக்கும் போது ஆய்வாளர்கள் கீழே குறிப்பிடப்படுகின்ற நூல்களைக் கவனத்திற் கொள்ளுகின்றனர்.

- ❖ சைமன் காசிச் செட்டி. எழுதிய தமிழ் புளுராக்
- ❖ ஆணோல்ட் சுதாசிவம்ரின்ஸை எழுதிய பாவலர் சரித்திரதீபகம்
- ❖ சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவர் எழுதிய தமிழ் புலவர் சரித்திரம்
- ❖ கல்வடி வேலுப்பிள்ளை எழுதிய வைப்பா கெளமுகி
- ❖ கணேசையர் எழுதிய ஈழநாட்டு தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்
- ❖ கணபதிப்பிள்ளை எழுதிய ஈழநாட்டார் தமிழ் சுடர்மணிகள்
- ❖ க.சி.குலரத்தினம் எழுதிய தமிழ் தந்த தாதாக்கள்

இவைதவிர, பொன். பூலோகசிங்கம் “�ழத்தறிஞர்களின் இலக்கிய முயற்சிகள்” பேராசிரியர் க.கைலாசபதி எழுதிய “�ழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்” பேராசிரியர் சி.சிவலிங்கராசா எழுதிய “�ழத்து இலக்கியச் செல்நெறி” உயாகவும், க.செ.நடராசா எழுதிய

“ஸமுத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி” எப்.எக்ஸ். நடராசா எழுதிய “ஸமுத்து தமிழ் நூல்வரலாறு” கனக. செந்திநாதன் எழுதிய “ஸமுத்து இலக்கிய வரலாறு” பேராசிரியர் எஸ்.பத்மநாதன் எழுதிய “இலங்கை தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” கலாநிதி எம்.ஏ.நுஃமான் சித்திரலேகா, மௌனகுரு எழுதிய “இருபதாம் நூற்றாண்டு ஸமுத்திலக்கிய வரலாறு” மூலமாகவும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளமுடியும்.

1. அந்தவகையில் ஸமுத்து இலக்கிய வரலாறு ஆனது ஸமுத்துப் பூதந்தேவனார் எனும் சங்கப் புலவரோடு தொடங்குகின்றது. அவர் ஸமுத்தவர் தானா? -என்பதிற் கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்பட்டபோதிலும் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் அவரை ஸமுத்தவர் என்றே நிறுபிக்கின்றனர். அந்தவகையில் “அகநானாறு” 88,231,301 இலும் “குறுந்தொகை” 189,360,343 “நற்றிணை”யில் 36 ஆவது பாடல்களிலும் இவரது பாடல்கள் உள்ளன.
2. சங்கப்புலவர்களில் ஒருவர் எனக்கருதப்படும் முரஞ்சியூர் முடிநாகையர் என்பவர் மன்னார் முசலிப்பிரதேசத்தை சேர்ந்தவர் எனச் சுட்டிக்காட்டுவார் ஆ.முத்துதம்பிப்பிள்ளை.
3. கி.பி. 9ஆம், 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியது எனக் கருதப்படும் அநுராதபுரம் நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு தமிழ் செய்யுள் அமைப்பையும், வெண்பா யாப்பில் அது அமைந்திருப்பதனையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

“போதிநிழலமர்ந்த புண்ணியன் போ லெவ்வுயிர்க்குந்
தீதிலருள் சுரக்குந் சிந்தையோம்- சாதி
வளதர்மங்குன்றாத மாதவன் மாக் கோதை
யொரு தர்பால னுளன்.”

4. கோலைமாவட்டத்திற் கொட்டகம் கல்வெட்டு சேது
கங்கணம் வேற்கண்ணிணையாற் காட்டினார். காமரவளை பங்கையாக்கை மேற்றிலதம் பரிந்தார்- பொங்கொலி நீர்ச் சிங்கை நகர். ராரியனைச் சேரா வனுரேசர் தங்கள் மடமாதர் தாம்

எனும் கல் வெட்டிலும்

5. 7ம் நூற்றாண்டினராக கருதப்படும் சம்பந்தர், சுந்தரர், தேவாரங்களினுடும் (திருக்கேதீச்சரபதிகம், “நத்தார்படைஞானன் பசு..... திருக்கோணச்சரப்பதிகம், “நிரைகழலரவஞ் சிலம்பொலி....)
6. இராமாயணம் எனும் இதிகாசக் கதைகளினுடும் ஈழத்து இலக்கியங்கள் பற்றிய சிந்தனை ஏற்பட உதவுகின்றது.

இத்தகைய வரலாற்றுமூலங்களை மட்டும் கொண்டு அக்காலத்தைத் தரிசிப்பதோ, அக்கால மக்கள் வரலாறு, அவர்களின் வாழ்வியல், அரசியல், பொருளாதாரம், கலை கலாசாரம் என்பன பற்றிக் கூறவிடல் இயலாத காரியமாகவே தென்பட்டு வருவதால், தமிழக இலக்கிய வரலாற்றைப் போல் அல்லாமல் இக்காலம் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தெளிவற்று அமைவதாலும் இக்காலப்பகுதி இருண்டகாலம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இக்காலத்திற்குப் பின், குறிப்பாக, கி.பி. 1216க்கு பிந்திய ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு ஈழத்திற் பெருமளவு தனித்துவம் வாய்ந்த இலக்கியங்கள் பெருமளவு கிடைக்கப்பெற்றன.

1. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம்.
2. போர்த்துக்கேயர் காலம்.
3. ஓல்லாந்தர் காலம்
4. ஆங்கிலேயர் காலம்.
5. சுதந்திர ஆட்சிக்காலம்.

அந்தவகையில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்று தொடர்பான பார்வையில் அவற்றை கற்பதற்கு வசதிகருதி ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்று காலகட்டங்களைப் பின்வருமாறு பட்டியலிடலாம்.

நூரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் அல்லது யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலம் (கி.பி. 1216-1621)

மாறவர்மன் குலசேகரவின் ஆட்சியிற் சேனாதிபதியாகவும், அமைச்சராகவும் விளங்கிய குலசேகரவின் படைத்தளபதி என அழைக்கப்படும் (சோழர் பாண்டியரின் படையெடுப்பின் பின்னர்) கலிங்க மன்னன் ஜெயபாகு 1216ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி, சிங்கை எனும் இடத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டான். இதனைத் தொடர்ந்து அவன் வம்சாவழியினர் கி.பி.1621வரை செகராசசேகரன், பரராசசேகரன் என மாறிமாறி பட்டப்பெயர் தூட்டி அரசாட்சி செய்தனர். ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்பது தனியொரு மன்னனின் பெயராக அல்லாமல் குலப்பெயராகவும் இருந்துவந்தது. யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டவர் சிங்கையாரியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். (கைலாயமாலை) சிங்கையாரியன் நல்லுரைத் தலைநகராகக் கொண்டான். கைலாசநாதர் கோயிலையும் பிற தேவாலயங்களையும் கட்டினான். இந்நிலையிற் பரராசசேகரவின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவனது தம்பி அரசுகேசரி தமிழ் சங்கத்தை நிறுவித் தமிழை வளர்த்தாக அறிய முடிகின்றது. புகழ்பெற்ற மன்னர் அவையிலே பல இலக்கியங்கள் அரங்கேற்றப்பட்டு அவை பேணிப்பாதுகாக்கப்பட்டன. இந்நிலையில் யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மூலஸ்வரத்தீவு, மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதியை மையமாக வைத்து இலக்கிய முயற்சிகள் இடம் பெற்றிருப்பதையும் அறியமுடிகின்றது. மேலும் யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் தமிழகத்தில் இருந்து தமிழ்ப்புலவர்கள் பலரை வரவழைத்து, ஈழத்தில் அவர்களைக் குடியமர்த்தி, இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொண்டதாயும் கூறுவர் ஒருசாரார். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்திற் சரஸ்வதிபண்டாரம் எனும் நூல்நிலையத்தையும் அமைத்தனர். இக் காலத்தில் அரசர்களும், அரசவும்சத்தவர்களுமே பெரும்பாலும் இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொண்டதாக அறியமுடிகின்றது. அவர்களின் குலமரபின் பெரும்பான்மையினர் பிராமண வர்க்கத்தவராக இருந்து இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு இருப்பதையும் காணமுடிகின்றது.

அக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் அறிவியல் நோக்குடனே படைக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்து அரசர் காலத்தில்

எழுந்த பல செய்யுள்கள் (செய்யுள் நூல்கள்) வைத்தியம், சோதிடம், சிற்பம், வம்ச வரலாறு முதலானவற்றைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு காணப்பட்டன. இவை ஒவ்வொன்றும் தமிழக இலக்கியங்களில் இருந்து தனித்துவமான நோக்குகளையும், போக்குகளையும் கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழகத்தில் ஏராளமான வைத்திய இலக்கியங்கள் தோன்றினாலும் புலமை உள்ளவர்களால் அவை அதிகம் பொருட்படுத்தப்படவில்லை எனக் கூறுவர் அறிஞர். ஈழத்திலே தோன்றிய வைத்திய நூல்களோடு ஒப்பிடும் போது இவற்றுக்கு இடையே மொழிநடை, யாப்பமைதியிற் பெரும் ஏற்றத்தாழ்வகள் காணப்படுகின்றன. ஈழத்தில் தோன்றிய வைத்திய நூல்கள் செம்மையானவையாகவும், நூலுக்குரிய கட்டமைப்போடும் விளங்குகின்றன.

மேலும், மருத்துவ, சோதிடத் துறைசார்ந்த நூல்களை மதிப்பார்ந்த இலக்கியமாகக் கொள்ளும் போக்கு ஈழத்தில் யாழ்ப்பாண அரசர்கள் காலத்திலும், அதற்குப்பின் வந்த காலங்களிலும் நிலவிவந்ததை வரதபண்டிதரின் அமுதாகரம் போன்ற நூல்களில் இருந்து அறியமுடியும். அத்தோடு தமிழ் மராலிலே தோன்றிய நூல்களைச் சோதிட வைத்திய நூல்களின் ஊடகத்தைத் தமிழோடு தொடர்புபடுத்திப் பேசும் வழக்கம் தனித்துவமான அம்சமாக ஈழத்திற் காணப்படுகின்றது. இதற்குக் காரணம், நூலை “தமிழ்” என்று காட்டுவதன் மூலம் அந்தால் பற்றிய உணர்ச்சி மதிப்பினை, அல்லது ஈடுபாட்டினைப் பெற அந்தாலாசிரியர் முன்னின்று இருக்கலாம் எனக்கூறுவர் அறிஞர். இது யாழ்ப்பாண அரசர் கால ஆரம்பத்தில் இருந்தே பின்பற்றப் பட்டு வந்ததை யாழ்ப்பாண அரசர் கால முதல் நூலான தம்பதெனியாவில் அரசாண்ட மகா பராக்கிரமபாகு காலத்தில் 1310ஆம் ஆண்டில் போசராச பண்டிதர் இயற்றிய சர்சோதிமாலை பாயிரச் செய்யுள்மூலம் அறியலாம்.

“கனக மாமகுடம் சூடிக் காசினி அனைத்தும் காக்கும்
தனிமதிக்குடைக்கீழ் சிங்காசனத்தின் மேலிருந்து
மனுநெறி நடாத்தி வாழும் பிங்கல ஆண்டு ஓர் ஏழில் இனிய
சோதிட நன்நூலைத் தமிழினால் இயம்பு என்று ஒது
தட்சின கைலாய புராணத்தை இயற்றிய சிங்கை செகராச
சேகரன் தனது பாயிரச் செய்யுளில்

-----புராண நூற்கதையை
ஆசனுதமிழில் அறைகுதி என்றனன்.

கைலாய மாலையின் அதனை இயற்றிய முத்துராசர் இறுதிப் பாயிரச் செய்யுளில்

“கற்றோர் புகழுக் கயிலாய மாலைதனை
நற்றமிழினாற் தொகுத்து நாட்டினான் - சுற்றுறையார்ச்
செந்தியப்பன் தந்த சிறுவன் முத்துராசன்”
எனக் கவிராசர் மகுடம் சூடி னார்.

சோதிட நூல்களில் குலமுறைக் கல்வி மரபினைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. சரசோதி என்பவருடைய மைந்தனால் இயற்றப் பட்டதனால் சரசோதி மாலை எனும் பெயர் பெற்றது. அத்துடன் அசையும் ஓளி வடிவங்களாகிய கிரகங்களினால் மனிதன் தாக்கப்படுகின்றான் என்பதை விளக்கும் சோதிடநூல் ஆகவின், சரசோதி மாலை எனும் பெயர் பெற்றதனைக் குறிப்பிடலாம்.

“புண்டாரீகத் தார்மர்பன் புகழ் சரசோதி ஸபந்தன்
மண்டலம் ஏன்னும் தேனுவரைப் பெறுபாள் என்று ஒது
பண்டித போசராசன் பரவ நற்குருவை வோற்றித்
தன்தமிழ் விருத்திப் பாவால் சரசோதிமாலை செய்தான்.

எனும் பாயிரச் செய்யுளால் அறியலாம். இந்த நிலையில் அறிவிலக்கியங்களைப் பெயரிடுவதில் ஈழத்தில் ஒரு மரபு பேணப் பட்டு உள்ளது என்பது இதனூடாக அறியமுடிகிறது. இத்தகைய போக்கு சிங்கைச் செகராஜ் சேகரனால் இயற்றப்பட்ட சோதிட நூலுக்கு செகராஜ் சேகரமாலை எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ள திலிருந்து அறியமுடிகின்றது.

◆◆◆

மேலும், யாழ்ப்பாண அரசர் காலத்து நூல்கள் பெருமளவு பிராமண குலத்தவர்களால் ஆக்கப்பட்டன என்பதுடன், அரச குலத்தையொட்டியவர்களே அக்காலத்திற் புலவர்களாகப் பெரும் பான் மையானோர்கள் இருக்க காணக் கூடியதாக உள்ளது. சரசோதிமாலையின் ஆசிரியர் போசராச பண்டிதர் பிராமண குலத்தவர். வையாபாடவின் ஆசிரியர் வையாடுரி ஜயர் பிராமண

குலத்தவர். கைலாயமாலையின் ஆசிரியர் முத்துராசரும் பிராமணராக இருக்கலாம் என்றெந்தியவருகிறது. (பேராசிரியர் அ.சதாசிவாம்) கோணேசர் கல்வெட்டின் ஆசிரியரும் பிராமண குலத்தவராக இருப்பார் என்பார். (பேராசிரியர் சோ.பத்மநாதன்) தட்சின கையலாய புராண ஆசிரியர் செகராஜ் சேகரன். இவர் இருக்குவங்கமியற்றிய அரசேகரியின் உறவினராவார். பரராஜ் சேகரனும் இவர்களது உறவினர் என்றும் குறிப்பிடப்படுவார். இந்த வகையில் ஈழத்துக் கல்விசார் அறிவிலக்கியங்களுள் பெரும் பாலானவற்றின் உருவாக்கத்திலும், பிறநூல்களின் உருவாக்கத் திலூம்கூட பிராமணர்களின் ஆதிக்கமும், அரசகுடும்பத்தவரின் ஆதிக்கமும், அவர்களிடையே உறவு நெருக்கமும்கூட அமைந்திருக்க காண்கின்றோம். பிராமண குலம் ஒரே நேரத்தில் ஈழத்தின் அரசியலையும், புரோகிதத்தையும், அறிவத்துறையையும் தமிழைச் சொல்கின்றனர் என்பது மேற்கூறிய விடயங்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

அத்துடன் இந்தியாவிலிருந்து வந்த பிராமணர் ஈழத்தில் முற்போக்கானவர்களாகவும், துணிவைமிக்கவராகவும் இருந்து வந்துள்ளனர் என்பது உண்மையாகும். பிராமணர்கள் விலக்களிக்கப்பட்ட மருத்துவத்துறையிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். யாழிப்பாண அரசின் உருவாக்கத்திற் பிரதேச நிலப்பரப்புக்களும் சாதிக்குழுக்களும் முக்கியஇடம் பெற்றிருந்தனர். முதலிக் குடும்பங்களே நிலப்பிரபுத்துவ மையங்களாக விளங்கின. அவை ஆனால் வர்க்கத்தைப் புகழ்வனவாகவும் காணப்பட்டன. இதற்கு அவர்கள் புலவர்களாக இருந்ததும் காரணமாகும். இத்தகைய நூல்களின் உருவாக்கம் குறித்தபகுதியில் அரசு நிலைபெற்ற காலத்தில் அல்லது அவற்றின் சிறைவு காலத்தனவாகவும் அமைந்து இருக்கலாம். யாழிப்பாண அரசு பற்றிய உணர்விறுக்கம் இல்லாதிருந்தமையினால் அறிவத்துறை சார்ந்த வரலாற்று நூல்களுக்கான தன்மையைக் கணிசமான அளவில் அவ்விலக்கியங்கள் கொண்டிருந்தன. (சிவத்தும்பி கா. 2009) அத்துடன் அயலிலே நிலவிய சிங்கள அரசுகளின் குலமரபுகளினதும் வரலாற்றுப் பாங்குடைய நூல்களான மகாவர்சம், சூளவம் சம் முதலியனவும் முன் மாதிரியாக அமைந்ததும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

இந்த நிலையிற் பிற்காலத்தில் ஈழத்து இலக்கியங்களிற் புதிய இலக்கிய வகைகள் உருவாக்கத்திற்குக் காரணமாக யாழிப்பாணத்து

அரசர்களும், அக்கால இலக்கியங்களும் இருந்திருப்பதை இக்கால இலக்கியங்களினாடு அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு இருக்க யாழ்ப்பாண அரசர் கால இலக்கியங்களை நோக்கும்போது அவை பின்வருமாறு அமைகின்றன.

1. சுரசோதிமாலை	(சோதிடம்)	
2. செகராஜ் சேகரமாலை	(சோதிடம்)	
3. செகராஜ் சேகரம்	(வைத்தியம்)	
4. பரராஜ் சேகரம்	(வைத்தியம்)	
5. வையாபாடல்	(வரலாறு)	
6. கோணேசர் கல்வெட்டு	(வரலாறு)	
7. கைலாயமலை	(வரலாறு)	
8. இராசமுறை	(வரலாறு)	
9. இரகு வம்சம்	(காவியம்)	
10. திருக்கரைசப் புராணம்	(புராணம்)	
11. கதிரைப்பள்ளு	(பொதுபாக்கல் இலக்கியம்)	
12. தட்சின கைலாய புராணம்	(புராணம்)	
13. கோவலனார்கதை	}	(காவியம்/சார்ந்தது)
14. சிலம்பு கூறல்		
15. கண்ணகி வழக்குரை		
16. பரராஜ் சேகரண்டலா		
17. வியாக்கியபாத புராணம்	(புராணம்)	

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்குகையில், தமிழ் அரசர்களும், சிங்கள அரசர்களும் யாழ்ப்பாணப் பகுதியை மையமாகத் தமிழ்ப்பணி புரிந்தார்கள். அத்துடன் அப்பகுதிகளை மையமாகக்கொண்டு உயர்நிலை அறிவிலக்கியங்களும், ஏனைய பகுதிகளிற் பெரும் பாலும் பொதுமக்கள் சார்புடைய இலக்கியங்களும் உருவாகின. அத்துடன் அவை தேசிய உணர்ச்சியை உண்ட்டுவனவாகவும் அமைந்துள்ளன. இவ்வகை இலக்கியங்களிற் பெரும்பாலானவை விருத்தப்பா, தமிழிசை, சிந்து, வெண்பா ஆகிய யாப்புவகைகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இக்கால இலக்கியங்கள் வடமொழி மொழிபெயர்ப்பாகவும் சில எழுந்துள்ளன. இக்காலத்

தில் வாழ்ந்த ஈழத்தமிழர்களும், மன்னர்களும் சோதிடத்தில் ஈடுபாடுடையவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பது அவ்விலக்கியங்களினாடாகக் காணக்கினை உகும் மற்றொரு செய்தியாகும்.

வட்டிலங்கையில் தமிழ் இராச்சியம் ஆரியசக்கரவர்த்திகள் காலத்திற்கு முன்பே தோன்றிவிட்டது என்பது அன்மைக் காலத்தில் சேகரிக்கப்பட்ட நாணயம் மூலமாக அறியலாம் எனக் கூற்றவார் (கலாநிதி எஸ்.பத்மநாதன் 2010) அத்துடன் ஆரியசக்கரவர்த்திகள் சீனா, அரபுதேசம், தென்னிந்தியா போன்ற வற்றுடன் வாணிபத்தொழில் செய்ததற்கான சான்றும் உண்டு. பலநூறு கப்பல்களை அவர்கள் கொண்டிருந்தனர் எனவும் அறிய முடிகின்றது. பொருள், படைபலத்தால் ஆரியசக்கரவர்த்திகள் மேம்பட்டவராய் இருந்துள்ளனர் அக்காலக் கல்வெட்டு, நாணயம், இலக்கியங்கள்மூலம் அறியலாம். அதை “ராஜவலிய” எனும் சிங்களநூலும் கூறுகின்றது. அவர்கள் தமது காலத்திற் செம்பு, வெள்ளி, பொன் ஆகிய உலோகங்களில் நாணயங்களை வெளியிட்டனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. அவற்றில் “சேது” என்ற மொழியும், நந்தியின் உருவமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வியாக்கியபாத புராணத்தை வைத்தியநாத முனிவர் இயற்றினார். கரைசப்புலவர் திருக்கரைச புராணத்தை இயற்றினார். கண்ணகி வழக்குரை சகவீரர் இயற்றினார். இக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டவையாகக் கூறப்பட்ட நூல்கள் சிங்கைச் சேகராஜ சேகரன் காலத்தவை (1380-1414) எனவும், நல்லூர் பரராச்சேகரன் காலத்தவை (1478-1519) எனவும், இவற்றிற்கு பின்தியவை எனவும் பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் தான் தொகுத்துள்ள ஈழத்து தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் என்னும் நூலிற் பாகுபடுத்திக் கூறுவர்.

சிங்கை செகராஜசேகரன் காலத்தவை[1380-1414]

1. செகராஜசேகரம், செகராஜசேகரமாலை, தட்சின கைலாய புராணம், திருக்கரைசபுராணம், கதிரைமலைப் பள்ளு, வியாக்கியாதப் புராணம், கண்ணகிவழக்குரை.

நல்லூர் பரராச்சேகரன் காலத்தவை[1478-1519]

2. பரராஜசேகரம், இராதுவம்சம், வையாபாடல், கைலாயமாலை, பரராஜசேகரன்உலா

கிவற்றிற்குப் பிந்தியவை ஏனைய யாழ்ப்பாணத்து அரசர் காலத்து நால்கள்

யாழ்ப்பாணத்து அரசர் காலத்து இலக்கியங்களை வைத்தியம் சார்பானவை, சோதிடம் சார்பானவை, புராணம் சார்பானவை, பொதுமக்கள் சார்பானவை, காவியம் என பின்வருமாறு வகைப்படுத்தியும் கூறுவேர்.

1. சரசோதிமாலை	}	(சோதிடம்)
2. செகராஜ்சேகரமாலை		
3. செகராஜ்சேகரம்	}	(வைத்தியம்)
4. பரராஜ்சேகரம்		
5. இராசமுறை	}	(வரலாறு)
6. கைலாயமலை		
7. வையாபாடல்		
8. கோணேசர்கல்வெட்டு	}	
9. வியாக்கியபாத புராணம்		
10. தட்சிணகலாய புராணம்		(புராணம்)
11. திருக்கறைசப்புராணம்		
12. கோவலனார்கதை	}	(காவியம்சார்ந்தது)
13. கிலம்பு கூறல்		
14. கண்ணகி வழக்குரை		
15. கதிரைப்பள்ளு	}	(பொதுமக்கள் இலக்கியம்)
16. பரராஜ்சேகரன்உலா		(உலா)
17. இரகு வம்சம்		(காவியம்)

105

போர்த்துக்கேயர் காலம்

~~~~~

போர்த்துக்கேயர் யாழிப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி ஈழத்துக் தமிழ் பகுதிகள்மீது பூரண ஆட்சி நடத்தியது கி.பி. 1621 முதல் 1658 வரையான 37 ஆண்டுகள் ஆகும். இவர்கள் மன்னாரிலும் யாழிப்பாணத்திலும் தமது சத்திய வேதத்தைப் பரப்பினார்கள். மன்னாரில் அவ்வாறு சத்திய வேதத்திற் சேர்ந்த குடிமக்களை சங்கிலிய மன்னன் கி.பி. 1519-1561 கொண்றழித்தான். போர்த்துக் கேயப் பாதிரியாரான் குவேறாஸ் என்பவர் “யாழிப்பாணமும் (Patio or Patio) போர்த்துக்கேய மன்னன் சொத்தானது; அங்குள்ள மக்களும் கிறிஸ்தவர்களானார்கள்; பெண்களையும் குழந்தைகளையும் விட—20000 ஆடவர்கள் யாழிப்பாணத்தில் வாழ்ந்தார்கள்” என்ற செய்தியும் அதிற் குறிக்கப்பட்டு இருந்தது.

ஏனைய சமயங்களையும் ஆதூரிக்கும் போக்கு போர்த்துக் கேயரிடம் இல்லாததன் காரணமாக ஏனைய சமயங்களுக்கு அங்கு இடமிருக்கவில்லை. இதனால் அவர்கள் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் கத்தோலிக்கச் சமய சார்புடையனவாகக் காணப்பட்டன. இக்காலத்திலேதான் ஈழத்தில் கிராமிய வழிபாடான வைவரவர் வழிபாடு மேலோங்கி, அதனுடாக இந்து சமயம் பேணப்பட்டது எனவும் கூறுவர். இவர்கள் காலத்திலேதான் சுதேச மொழிக்கல்விக் கூடங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. நாடகக் கலையும், கூத்துக்களையும் இக்காலத்திற் கத்தோலிக்க மதம் பரப்பும் முயற்சிகளுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டமையால் அவற்றின் வளர்ச்சி இக்காலகட்டத்திற் காணப்பட்டன. வாய்மொழி இலக்கிய மரபும் இக்காலப்பகுதியில் பேணப்பட்டமைக்கான சான்றுகளைக் காட்டுவர். ஈழத்து இலக்கிய செல்நெறி ஆசிரியர் இக்காலப் பகுதியிற் மூன்று கிறிஸ்தவ சமயச்சார்புடைய இலக்கியங்களே தற்போது ஆதூரத்துடன் கிடைத்ததாகவும் ஏனைய இலக்கிய வகைகள் தோன்றியதற்கான தடயங்கள் அற்று இருப்பதையும் குறிப்பிட்டுக்காட்டுவர் இலக்கிய ஆய்வாளர்கள். அந்தவகையில் அக்காலத்தில் தோன்றிய நூல்கள் பின்வருமாறு:

- 1) ஞானப்பள்ளு
- 2) அரச்சயாகப்பர் அம்மானை
- 3) ஞானானந்த புராணம்

ஞானப்பள்ளு

“ஆதிகந்தன் திரு வேத மாகிய
அருப ஞானத்தை அம்புவி மிதிலே
நீதியற்ற சொருபம் ஆகிய
நீண்ட ஞானநிறைந்த ஒதிட.”

எனும் காப்புச் செய்யுள் ஞானப்பள்ளு தோன்றிய காரணத் தையும், அதன் பொருளையும் காட்டி நிற்கும். இது “வேதப்பழங்கு” எனவும் அழைக்கப்படும். இவ் இலக்கியம் கத்தோலிக்க சமயத்தைப் புகழ்ந்து, யேசுநாதரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு, பள்ளுப் பிரபந்தத்தின் இலக்கணத்துக்கு அமையச் செய்யப்பட்டுள்ளது. கத்தோலிக்கசமய மதப்பற்று மக்களிடையே ஒங்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பாடலிடையே அச்சமயக்கருத்துகள் கூறப்பட்டு இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இது பள்ளுப்பாட்டு மரபுக்கு முரணான அறிவுறுத்தல் எனவும் கூறுவார்.

“வாரிக் கரையில் வளர்வானுலகமென மாநிலத்திற்
பாரிக்கையாக அபிராங் கிளைகள் பலுக வைத்த
சீருக்குகந்த திரித்துவ ஏகனைச் சிந்திப்பவர்
ஆருக்கு முந்திப் பரலோக நன்மை யூடைவார்களோ”

வழக்கமாகப் பள்ளுப் பிரபந்தங்களில்வரும் பாத்திரங்கள் போல இங்கு மூத்தபள்ளி, பள்ளன், பண்ணைக்காரன் ஆகிய இருவரும் கிறிஸ்துநாதரின் பிறப்பிடமாகிய ஜெருசலேம் நாட்ட வர்கள் ஆகவும், இளையபள்ளி கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் தலைமைப்பீட்மான உரோமாபுரி நாட்டவளாகவும், பண்ணைக்காரன் உரோமாபுரிப் பண்ணைக்கு உரிமையாளன் எனவும், சித்தாரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அத்துடன் மூத்தபள்ளி ஜெருசலேம் பள்ளி ஹோமையப் பள்ளி எனவும், பள்ளன் தர்மக்குணப்பள்ளன்

எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் இருவரின் ஊடாகவும் யேசுநாதரின் புகழ் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. இங்நாலாசிரியர் பெயர் தெரிய வில்லை. எனினும், இவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்கர் என்பது இந்நாலில் வரும் “குயில் கூவல்” பகுதியினுடாக அறியக்கிடக்கின்றது.

“தழைவு பெற்ற யாழ்ப்பாண
சத்திய கிறிஸ்துவர்கள்
சந்தமும் வாழவே-கூவாய் குயிலே
பேராளபாராஞும்
பிடுத்துக்கால் மனுவென்றள்
(பிடுத்துக்கள்- போர்த்துக்கல்)
பிறதானம் வீசவே -கூவாய்குயிலே”

எனப் போர்த்துக்கேய மன்னின் புகழ்பாடப்படுகின்றது. ஞானப்பிரகாசரும் 1642இல் ஞானப்பள்ளு தோன்றியதாகக் கூறுவார். செபஸ்தியான் பொன்சேகர சுவாமிகளுக்காகப் பாடப் பட்டது எனும் கருத்தையும் அவர் வலியுறுத்துவதும் குறிப்பிடத் தக்கது. (பொன்சேகரசுவாமிகள் யேசுசபையின் தலைவராக இருந்தவர்).

அர்ச்சயாகப்பர் அம்மானை [சந்தியாஞ்சமயோர் அம்மானை]
“ஆரிய கோத்திரத்தோன் அன்பு நெறி நீதியுள்ளோன்
சீரிய பேது நென்போன்”

எனப் பாயிரத்தில் இதை ஆக்கியோன் பெயர் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இப்பேதுறுப்புவர் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி காலத்தவர் என்பது இனிதுவிளங்கும்.

யாழ்ப்பாணத்தின் பச்சிலைப்பள்ளிப் பற்றிலே கிளாவி என்னும் கிராமத்திற் கோயில்கொண்ட யாக்கோபு சந்யேம்ஸ் பேரில் எழுந்ததே இந்த அம்மானை ஆகும். 53 பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்ட இவ்விலக்கியம் ஒவ்வோர் பகுதியிலும் ஒன்று அல்லது பத்து விருத்தப்பாக்கள் உள்ளன. இதன் பொருள் சந்யேம்ஸ் வரலாறு ஆகும். இவரை சந்தியாகப்பர் என அழைக்கும் மரபும் உண்டு. புதிய ஏற்பாட்டினையும், பழைய கதையையும்

தமுவியதாக உள்ளது. சந்யேம்ஸ்புரிந்த அற்புதம் எடுத்துரைக் கப்பட்டுள்ளது. ஸ்பானியருக்கும் மூர் இன மக்களுக்கும் இடையே இடம் பெற்ற போரிற் சந்யேமஸ் வெண்குதிரையிலே தோன்றி மூர் இனத்தை முறியடித்த செய்தியை இது கூறுகின்றது. கிளாவி கோயிலின் வரலாறு இதன் பிற்பகுதியிற் கூறப்பட்டுள்ளது. 1647 கார்த்திகை, மார்கழியிற் பாடப்பட்டது.

“ஆண்டாயிரமும் மறுநாறும் மாநேழம்
மீண்டுமொரங்கும் விளங்கவே சென்றுவந்தாள்
கார்த்திகை மார்கழியங் கானுமிரு மாதமிதற்
கீர்த்தியள்ள செந்தமிழற் கிளத்தினாரிக் கதையை
அந்த முடனித்தனை அம்மானைப் பாவளையாச்
செந்தமிழி னாலிநியச் செப்பினார் யாவர்க்கும்.”

இதைப்பாடுவித்தவர் சவாமி கறுவால் லூயில் எனும் குருவாவர்.

ஞானானந்த புராணம்

இது கிறிஸ்துமத விளக்கமாக அமைந்த நூல் ஆகும். தொம்தியாகு முதலியின் விருப்பில் தெல்லிப்பளை வேளாளன் தொம் பிலிப்பு என்ற புலவன் காப்பியமாகச் செய்துள்ளான். 1104 விருத்தப்பாக்கள் கொண்டது. போர்த்துகேயர் காலத்துக்குரியது என ஒருசாராரும், ஓல்லாந்தர் காலத்துக்குரியது என மறுசாராரும் கூறினாலும் தொம்தியாகு 92 வருடம் வாழ்ந்தவர் 1733 இதனால் ஓல்லாந்தர் காலமுற்பகுதியிற் பாடப்பட்டும் இருக்கலாம் எனவே கூறுவார்.

வி.
வி.

ஒல்லாந்தர் காலம்

~~~~~

ஒல்லாந்தர்கள் 138 ஆண்டுகள் ஈழத்தில் யாழ்ப்பானைம் போன்ற தமிழ் பிரதேசங்களை முழுமையாகக் கைப்பற்றி ஆண்டனர். நிலாளவை, தேசவழைமை போன்றவற்றில் தமிழர்களின் நியாயப் பிரமாணங்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டு நியாயம் வழங்கினர். (ரோமன்டச்ச, தேசவழைமை) தமது ஆட்சியில் பல புதிய விடயங்களை அறிமுகப்படுத்தினர். இவர்கள் புரட்டஸ்தாந்து சமயத்தைப் பரப்பியபோதும் ஏனைய சமயங்களும் நின்றுநிலவ வழி அமைத்தனர். சமூக, கலாசார சுதந்திரத்தை நடைமுறைப் படுத்தினர். புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்ட கோவில்களிற் புராணபாடன் மரபைக் காக்க வரதபண்டிதர் போன்றோரால் சிவராத்திரிபுராணம், ஏகாதசிப்புராணம், பிள்ளையார்க்கதை போன்றன பாடப்பட்டன. புலவரின் கற்பனை வளங்களைப் பறைசாற்றும் இலக்கியங்களும் இக்காலத்தில் எழுந்தன. மட்டக்களப்பில் முக்குலச் சட்டத்தையும் அறிமுகப்படுத்தினர். இதை “மட்டக்களப்பு மான்மியம் மூலம்” அறிந்து கொள்ளலாம். புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைக் கல்விமதம் என அழைக்கும் மரபும் இன்றும் காணப்படுகின்றது. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்களைப் பின்வருமாறு பாருபடுத்தலாம்.

- ❖ சமயச்சார்புடையன.
- ❖ உள்ளுர் பிரபுத்துவத்தைப் பாடியவை.
- ❖ வைத்தியம், சோதிடம் சார்ந்தவை.
- ❖ வரலாற்றுச் சார்புடையவை.
- ❖ நாடக இலக்கியங்கள்.

சமயச் சார்புடையவை

இச்சமயச்சார்புடைய இலக்கியங்களை இரண்டுவகையாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

- ❖ சைவ சமயச் சார்பானவை.
- ❖ கிறிஸ்தவமதச் சார்பானவை.

சைவ சமய மரபு சார்ந்தவற்றினை மேலும் பின்வருமாறு பாகுபடுத்துவர்.

- ❖ வழிபாட்டு மரபுசார்ந்தவை
- ❖ தலம் சார்ந்தவை

வழிபாட்டுமரபு சார்ந்தவை

- ❖ பிள்ளையார்கதை
- ❖ பிள்ளையார் புராணம்
- ❖ சிவராத்திரிபுராணம்
- ❖ ஏகாதசிபுராணம்

சிவராத்திரி புராணம்

இது சிவராத்திரி விரத சரிதை கூறும் நூல் நெமிசாரணியத் திலுறையும் மாதவர் வேண்டச் சுதமுனிவர் கூறுவதாகப் புராணம் கூறுகின்றது. சிவராத்திரி விரதத்தாற் பலன்டைந்த சகுமாரன், அங்குலன், கவுமினி, கன்மாடபாதர், விபரீசன், குபேரன், சாலிகோத்திரன் ஆகியோரின் கதைகளைக் கூறும். 9 சருக்கங்கள் 691 பாடல்களைக்கொண்டு அமைந்துள்ளது. சிதம்பரத்திலே உள்ள பல அறிஞர்கள் வேண்டுகோளின்படி செய்யப்பட்டது. சின்னத் தம்பிப்புலவர் தந்த நூற்கிறப்பு பாயிரத்தில் இருந்து இதனை நான் இயற்றினேன் எனக்கூறுவார் வீரபண்டிதர் என அழைக்கப்படும் இரங்கநாதன் வரதராசன். இவர் அழுதகரம் என்னும் நூலையும் செய்தார். இவரின் காலம் பற்றி முரண்பாடுகள் உள்ளன.

ஏகாதசிப் புராணம்

இது ஏகாதசி விரத மகிழமையையும் அதை அனுசரித்ததன் வரலாறுகளையும் கூறுகின்றது. மாங்கதர், வீமன் ஆகியோரின் சரிதங்களையும் இங்கு காணலாம். இதை வரதபண்டிதர் பாடினார்.

“வடநூல் சொன்ன வழிகண்டு தன்தமிழால் வகுத்தல்
செய்தான்.

..... வரதராசபண்டிதர்

எனப் பாயிரம் கூறும் 3 சருக்கத்தையும் 258 பாடல்களையும் கொண்ட இது. கால நிர்ணயசருக்கம், இருக்கு மாங்கத சருக்கம், மோகதசி சருக்கம் என்மூன்று சருக்கங்களைக் கொண்டது.

கிள்ளை விடு தூது[தலம் சார்ந்தவை]

காங்கேசன் துறையைச் சேர்ந்த கண்ணியவளை என்னுமிடத்தில் எழுந்தருளியுள்ள குருநாத சுவாமிமீது வரதபண்டிதரால் இயற்றப்பட்டது. இது தூதுப் பிரபந்த இலக்கணத்துக்கு அமைய கவிவெண்பாவாற் செய்யப்பட்டது. “கொற்றமிகுந் தெய்வக் குருநாதசாமிதன் மேற்சொற்றமிழக் கிள்ளைவிடு தூதுரைக்க” 216 கண்ணிகளை கொண்டது. கண்ணிகியம்மன் கோபத்தாலுவன் டாகும் அம்மைநோய் முதலியவற்றை ஆற்றவென உருவெடுத்த குருநாதன் பவனிகண்ட பெண்ணெணாருத்தி, அவன் மேலுற்ற காதலைத் தன் கிளிமூலம் சொல்லியனுப்பி “குருநாதர் மலைதனை நீ வணங்கி வா எனக் கிள்ளையைத் தூது அனுப்பிய கதையைக் கூறுமுகத்தாற் குருநாத சுவாமிகள் சிறப்பைக் கூறும்.

பிள்ளையார் கதை

“ஜங்கரன் வாய்த்த நல்விரத மான்மிய” முரைப்பதற்காக எழுந்தது என மேல்வந்த சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகின்றது. அகவல் யாப்பினால் வரதபண்டிதரால் செய்யப்பட்டது.

“செந்தமிழ் முனிவன் செப்பிய காதையும்
கந்தபுராண கவிதையிலுள்ளதுவும்
இலிங்க புராணத் திருந்ததையும்
உபதேச காண்டத்தில் உரைத்த நற்கதையும்
தேர்ந்தெடுத்து ஒன்றாத திரட்டி
இதைச் செய்தேன்” என்றார்.
“நுண்ணிய வளவையற் சன்னாகத் தோன்
அரங்க நாதனளித்தாரன் புதல்வன்
வீரம் பெறு முருகனைத் தினந்தோறும்
வீரம் பெற வணங்கும் வரத பண்டிதர்”

ஆனைமுகன் வரலாறு, அவன் கயமுகாகுரனைக் கொன்றது. முசிகவாகனம் ஆக்கியது, திருச்செங்காட்டில் சிவனை அரசித்தது, கணபதிக்கு வரமாக்கியதும், ஆவனி சதுர்த்தி விரதம் இவ்வாறு பலவற்றைக் கூறும்.

அமுதாகரம்

இது வைத்திய நூல். வரதபண்டிதர்

“பார் மலி நித்திப் படவிட நாகம் மண்ணலி புடையன் வளர்கரு வளவை.....”

“அரங்க நாதன் அருளிய புதல்வன்.....”

வரமருட் பெறு கவிஞன் வரதபண்டிதர் எனச் சிறப்பு பாயிரம் கூறும் விஷஜந்துகள் தீண்டினால் ஏற்படும் குணங்குறிகளைக் கூறி, அவற்றை நிதானித்தறியும் உபாயம் காட்டிப் பின் மருந்து கூறுவதே முறையாயினும், முன்னர் சித்தராஞ்சும் அம்முறையிலேயே கூறியிருப்பதால் மருந்து கூறுகிறது.

திருச்செல்வர் காவியம் [கிறிஸ்து சமய சார்பு இலக்கியம்]

கிறிஸ்துவ சமுதாயத்தின் உயர்வை எடுத்துக் கூறுகின்றது. இந்து தேசத்திலே கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டிலே செங்கோல் ஆட்சி செலுத்திய அபினேர் என்னும் அரசனுக்கு மகனாய் பிறந்து, இளமையிலே சுத்திய வேதத்தில் சேர்ந்து ஈற்றில் வனம் சென்று தவம் செய்து வீட்டின்பமடைந்த “திருச்செல்வராயன்” சரித்திரத்தை கூறுகின்றது. 24 படலங்களையும், 1912 பாடல்களையும் கொண்டது. எல்லாமாக 1947 விருத்தங்கள் உள்ளன. இதனை இயற்றியவர் யாழ்ப்பாணம் தெல்லிப்பணையில் வசித்த பூலோக சிங்க முதலியார். அவர் அருளப்பநாவலர் எனவும் அழைக்கப் படுகின்றார்.

“நல்லிசை நாடகமியலன் தமிழ் தெரிநா
வினன் சதுர நாகரீகன்
தெல்லிநகர ரநுளப்பன் தென் காரைப்
பூலோக சித்தன் நானே”

வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல்

திருகோணமலைக்குத் தென்திசையில் உள்ள வெருகல் என்னும் இடத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் சித்திர வேலாயுதர் தெருவழி உலாப் போவதைக் கண்ட சேயிழையார் காதல் கொண்டது, பின் பூஞ்சோலைக்குச் சென்றது குறித்ததும், குறி

சொன்னதும், அவள் கிளியைத் தூது அனுப்பியதையும் கூறுகின்றது. 421 கண்ணிகளை யும் கொண்டது. இதை ஆக்கியவர் தம்பலகாமத்தில் உள்ள ஜயம்பெருமாள் மகன் வீரக்கோன் முதலியார். கண்டி இராஜசிங்கன் புகழைப் பாடுவதையும் காணலாம்.

சந்தான தீபிகை

இல்லத்தோருக்கு இன்றியமையாத சாதனமாகிய சந்தான பலனை இனிது விளக்கும். வடமொழிச்சந்தான தீபிகையைத் தமிழில் பெயர்த்துப் பாடப்பட்ட இந்நால் புத்திரர் பிறந்த பொதுப் பலன் சோதிடம் கூறும்.

“நன்னூலாம் வடமொழிச்சந்தான
தீபிகையதனை நலங்குலாவு
தொன்னூலாய் பலர்தாமும் ஆராய்ந்து
கொண்டாடத் தெரித்தல் செய்தான்
மன்னூலாமிடைவாணி மெய்யருளரோ
அருற்சுகத்தும் பரத்து மேவு
முன்னூலான் சந்திரசே கரன் புதல்வன்
இராமவிங்க முனிவன் தானே.”
(120 செய்யுள், 1713ம் ஆண்டு ஜனவரி தோற்றுவிக்கப்பட்டது.)

கல்வனை அந்தாதி

யாழிப்பாணம் சண்டிலிப்பாயில் உள்ள கல்வனைப்பகுதியில் எழுந்தருளியுள்ள விநாயகர்மீது பாடப்பட்டது. 100 செய்யுள் கட்டளைக் கலித்துறையாப்பு. கல்வனைப்பிள்ளையாரை இந்நால் கற்பகப்பிள்ளையார் என்றும், பல்லைக்கந்தன் என்றும், இராமன் வணங்கும் வீரகத்தி விநாயகர் என்றும், பிரமந்தப் பிள்ளையார் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. அகப்பொருள் தழுவிய இது “நல்லை சின்னத்தம்பிப் புலவனால் அந்தாதி மாலையை சாற்றினார்.” எனவே, நல்லூர் சின்னத்தம்பி புலவனால் ஆக்கப்பட்ட வரலாறு கூறும்.

மறைசையந்தாதி

திருமறைக்காடு எனப்படும் வேதாரணியத்திற் கோயில் கொண்ட தேவதாரணிய ஈஸ்வரர் மீது பாடப்பட்டது. நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடினார். கட்டளைக் கலியாப்பு. திருமறைக்காட்டரைப் புகழ்ந்தும், அவரை வணங்கியும், மக்கள் ஈடுப்பும் அடையவேண்டும் எனவும் பாடப்பட்டது. அகந்தினையில் தலைவி, தோழி, தலைவன் ஆகியோர் கூற்றுக்கள் உள்ளன.

கரவை வேலன் கோவை

கரவெட்டி. வேலாயுதவிள்ளையைப் பாட்டுவதைத் தலைவனாகக் கொண்டு, செய்யப்பட்ட அகப்பொருள் கவை கொண்டநூலாகும். யாழ்ப்பாணம் நகரில் இருந்து பருத்தித்துறை செல்லும் வீதியில் 17வது கட்டடத் தூரத்தில் உள்ளது கரவெட்டிக் கிராமம். அங்கு வாழ்ந்த பிரபு நிலை வாய்ந்த சேது நிலையிட்ட மாப்பாண முதலியார் மகன் வேலாயுதப்பிள்ளையின் புகழைக் கூறும். இதன் பாட்டுவதைத் தலைவரை வேலாயுத உடையார் எனவும் கூறுவார்.

“**சேது நிலையிட்ட மாப்பாண னீஷ்வராது செல்வன் கலை யோதும் வரிசைக் கரவையில் வேலார் வேளாளர் வேந்தன் கரவையில் வேலார்**”

என்பதால் இவர் புகழப்படுகின்றார். 425 கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பினால் ஆனது. மேலும் 172 பாக்கள் தற்போது இல்லை. இதை ஆக்கியவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர். புலவர் “பறாளை விநாயகர் பள்ளு” நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் சுழிபுரம் பறாளை விநாயகர் மீது பாடினார். “வட்டுக் கோட்டை பிடிடயம்பதி பத்திரிகாளி அம்மை ஊஞ்சல்” கணபதி ஜயராற் பாடப்பட்டது. “பஞ்சவனத்தூது” இனுவை சின்னத்தம்பிப் புலவராற் பாடப்பட்டது. “சிவகாமி அம்மன்துதி” இனுவை சின்னத்தம்பிப்புலவராற் பாடப்பட்டது. “தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு” மாவிட்டபுரம் சின்னக்குட்டிப் புலவராற் பாடப்பட்டது. புலியூர் அந்தாதி, காசியாத்திரை விளக்கம் போன்றவற்றையும் சின்னக்குட்டிப் புலவர்பாடினார்.

ஆங்கிலேயர் காலம்

~~~~~

ஸமத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே 1796 ஆண்டில் இருந்து 1947 வரையான காலப்பகுதி ஆங்கிலேயர் காலம் எனப்படும். இக்காலப்பகுதியில் ஸமத்தை ஜேரோம்பியர் ஆட்சி செய்தனர். 1815 ஆண்டு தொடக்கம் முழு இலங்கையையும் அவர்கள் கைப்பற்றி படி ப்ரடியான பலமாற்றங்களை இலங்கையில் ஏற்படுத்தினார்கள். அந்தவகையில் 1931 அரசியற் சீர்திருந்தம், ஆங்கிலக் கல்வி, பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை, தபாஸ், தந்தி, போக்குவரத்து வசதிகள் அவற்றுள் முக்கியமானவை. இத்தகைய வரவுகள் அரசியல், சமூக, மாருளாதார, கலை, கலாசார, பண்பாட்டு, குழலமைவிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. இவற் றோடு இணைந்ததாக இலக்கியங்களும் புதுவழியிற் பயணிக்க ஆரம்பமாயின.

இவற்றிற்குப் பல்வேறுவகையான காரணங்கள் கூறினாலும் அவற்றிற் பிரதான காரணமாக அமைவது இலங்கையை ஆண்டு கொண்டிருந்த பிரத்தானியர் உலகின் அரசியல், பொருளாதார, கல்வி வளர்ச்சியில் உயர்விலை பெற்றிருந்தது ஆகும். அத்துடன் பிரசான்சில் ஏற்பட்ட கைத்தொழிற் புரட்சியும், அதோடு இணைந்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார, மாற்றங்களும் இலங்கையையும் பாதித்தன. இங்கிலாந்திற் கல்விகற்ற சுதேசிகளும், இலங்கையிலே ஆங்கிலமொழிலுமல்ல கல்விபெற்ற சுதேசிகளும் தமது மதப் பிரசாரங்களுக்காக வருகைத்தந்த மிழனிமாரின் கல்விப் பணியும், ஆங்கிலேயரின் இலக்கிய முயற்சியும், ஸமத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் பல வியத்தகு மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தன. அத்துடன், மரபில் ஊறியிருந்த இலக்கியத்திற்கு ஒளிபாய்ச்சி ஒரு புதிய உத்வேகத்துடன் சமுதாயத்தில் உலாவவிட்டது. அத்துடன் பலர் புதிய நாடுகள் பலவற்றிற்குச் சென்று அங்குள்ள இலக்கியங்களின் பிரதிபலிப்பைத் தழித் தீவிரமாக இலக்கியத்திலும் ஏற்படுத்தினர் (வ. வே. க. ஜெயர்). இந்த நிலையிற் பத்தொண்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உயிர்த்துடிப்பாம், செயலூக்கமும் நிறைந்த ஆங்கிலேய

அரசும், மரபு தழுவிய யாழ்ப்பாணச் சமுதாயமும் ஒன்றையொன்று சந்தித்துக்கொண்டன. (எஸ்.ஜெபநேசன்) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முன்னெண்ய காலப்பிரிவுகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க தாகவும் சிறந்ததாகவும் மிளிர்வது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஆகும். இந்த நூற்றாண்டிலே தமிழ் இலக்கியம் புதிய பல சக்திகளின் தாக்கங்களினால் பாதிக்கப்பட்டு வளர்ச்சி அடைந்தது (கலாநிதி பொழுதோகசிங்கம்)

மேற்படி இலங்கை தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான இரு அறிஞர்களினது கூற்றுக்களை நோக்கும்போது, முன்னெண்ய கால ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிடும்போது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பல புதிய மாற்றங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டது என்பதை மறுத்துவிட முடியாது. பலவேறு காரணங்களினாலே தமிழகத்திலும் பார்க்க இலங்கையிலே, அதிலும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு பல மாற்றங்களைக் கண்டதோடு, பின்னர் வந்த மாற்றங்கள் பலவற்றிற்கு அத்திவாரம் இடப்பட்ட காலப் பகுதியாகவும் அமைகின்றது எனும் பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் கூற்றும் எமது கருத்துக்கு அரண் சேர்க்கின்றது. ஆங்கிலேயர் காலப் பகுதியை இரண்டாகப் பிரித்து நோக்குவார் பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா (ஸமூத்து இலக்கிய செல்நெறி ஆசிரியர்). ஒன்று:- பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு:- இரண்டு இருபதாம் நூற்றாண்டு (சுதந்திரம்வரை). அதற்கான காரணத்தைக் குறிப்பிடும் அவர் புலவர்களின் தமிழ்ப்பற்றில் வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுவார். முற்காலத்தில் தமிழ்ப்பற்று மிகுந்ததாயும், பின்னர் அப்போக்குக் குறைவடைந்தமைக்கும் காரணம் காட்டுவார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக் கல்வியிலும், சுதந்திரம் வரையான ஈழத்துக் கல்வியிலும் கணிசமான தாக்கத்தைச் செலுத்திய அமெரிக்க மிஷனரியினர் தெல்லிப்பளையிலும், வட்டுக்கோட்டையிலும் மேற்கொண்ட கல்வி முயற்சிகளே ஈழத்துக் கல்வியிலும், இலக்கியத்தின் புதிய போக்குக்கும் காரணமாய் அமைந்தன. முற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற் குருகுலக்கல்வி மரபும், புராண படனமரபும் மேலோங்கிக் காணப்பட்டபோதிலும், முன்னெண்ய கல்வியிலும் ஆங்கிலேயக் கல்வி முறையே மாற்றங்களை கொண்டுவந்தது என்பது

அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்ட கருத்து ஆகும். இக்கால இலக்கிய முயற்சியில் ஆங்கிலக் கல்வியில் திறமை பெற்றவர்கள் அனைவரும் தமிழ் இலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது (நாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை போன்றோர்).

தமிழ்மொழி, இலக்கியம், சமயம், பண்பாடு முதலிய வற்றிலே தமிழ் மக்களின் தனித்துவத்தைப் பேணவும், நிலை நிறுத்தவும் இவர்கள் முயன்றமைக்கு மின்னிமாரின் செயற்பாடு களே காரணமாய் அமைந்தன எனலாம். (பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா 2001) ஈழத்து இலக்கிய கருத்தாக்கிகளின் இலக்கிய முயற்சிக்கு அச்சு வாகனமும் ஒரு தூண்டுகோலாக அமைந்ததை இக்காலத்தில் அச்சியந்திரசாலைகளை நிறுவி இலக்கியங்களை வெளியிட்ட வரலாறுகளில் இருந்து அறியலாம். அந்த வகையில் ஆறுமுகநாவலர் 1849, வித்தியானுபாலன யந்திரசாலை, இலங்கை நேசமுத்திராக்ஷரசாலை, யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச இயந்திரசாலை, வடவை பாரதினிலைய முத்திராட்சரசாலை, அச்சுவேலி ஞானப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலையும் மற்றைய உதாரணங்களாகும்.

இக்காலப்பகுதிகளில் ஈழத்தில் பெருமளவு இலக்கிய, இலக்கண, நாடக, சமயநூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அந்தவகையில் அச்சுவாகன வருகையின் மற்றொரு பிரசவம் பத்திரிகைக்கள் ஆகும். (அமெரிக்க மின்னரியின் உதயதாரகை 1841 (Morning Star) மாதம் இருமுறை வெளியாகும். இதில் கென்றிமாட்டின், செத்தேசன் ஆகிய தமிழ்மக்கள் பொறுப்பாக அமர்த்தப்பட்டனர்). ஆறுமுகநாவலர், கந்தர் ஆறுமுகவர் எனும் புனைபெயரிற் கண்டனங்களையும், கடிதங்களையும் எழுதினார். சைமன் காசிச் செட்டியின் உதயாதித்தன் 1841, வைமன் கதிரவேற்பிள்ளையின் “வித்தியாதர்ப்பணம்” (LITERARAY MIRROR) 1853, வில்லியம் சின்னத்தம்பியின் “பாலியர் நேசன்” 1859, “இலங்கை நேசன்” 1875, “சத்திய பேத பாதுகாவலன்” 1876, சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் “சைவ உதயபானு” 1880, விஞ்ஞான வர்த்தனி (1882), “முஸ்லீம் நேசன்” அல்லது MUSLIM FRIEND (1882) “இந்து சாதனம்” அல்லது “HINDU ORGAN” (1889) “வைத் திய விசாரணி” (1898), “சைவபிரமானி”, “சன்மார்க்கபோதினி” முதலான பத்திரிகைக்கள் பிரசரிக்கப்பட்டன.

- ❖ சைமன் காசிச்செட்டி - தமிழ்ப்புலவர் சரிதம்
- ❖ வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை - அகராதி
- ❖ சரவண முத்துப்பிள்ளை - சமயப்பணி/தமிழ்ப்பணி (நாவல்)
- ❖ ஆழமுத்துக்கம்பிப்பிள்ளை - கலைக்களஞ்சியம்
- ❖ தம்பிமுத்துப்பிள்ளை - பதிப்பாசிரியர், நாடகம், புலவர்

இவர்களின் பத்திரிகைப்பணி 19ஆம் நூற்றாண்டை ஈழத்தவர்களுக்கு உரியதாக்கியது என்பார். அத்துடன் ஐரோப்பிய பத்திரிகையான ஐசாக் தம்பையாவின் “சிலோன் றிவ்வியு” 1893, “பிரியட்” (1895) ஆகிய ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளும் அக்காலப் பத்திரிகை உலகை அலங்கரித்தன என்பதில் மிகையேதுமில்லை.

அச்சுவாகன வருகையால் ஏற்பட்ட மேலும் ஒரு சாதனை பதிப்பு முயற்சியில் ஈழத்தவர்கள் தமிழகத்தவருக்கு முன்னோடி யானமை. இத்தகைய முயற்சிக்கு ஆங்கிலக் கல்விமுறையும் கிறிஸ்தவ மதபோதனைமுறைகளும் உரம் ஊட்டின. (ஆறுமுக நாவலர் 1822-1879) சுத்தபதிப்பு, நாவலர்பதிப்பு எனும் தனிமுத்திரை, சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை (1832-1901), ச.தம்பிமுத்துப்பிள்ளை (1857-1934), வல்வை.ச.வைத்திய விங்கம்பிள்ளை (1837-1897) போன்றோர் பதிப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டோரிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இக்காலப்பகுதிகளிற் பாடசாலைகளுக்கு என நூல்களைப் பதிப்பித்திருந்தமை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அவை பாரம் பரியத்தைக் கூறுவனவாகவும், நவீனகாலத்துக்கு ஏற்றனவாகவும் அமைந்தன. மரபு சார்ந்தவற்றிலே ஆத்திரிகுடி, கொன்றைவேந்தன, நல்வழி, திருக்குறள் என்பனவும், காவியங்கள், புராணங்கள் என்பன வும் அடங்கின. கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்கள், வேத மொழிபெயர்ப்பு, வேத வினாவிடை, விவிலியத்தின் சில பகுதிகள் தமிழிலே பதிப்பிக்கப்பட்டன. ஆறுமுகநாவலர்:- பாலபாடம், பாலபோதம், இலக்கணச்சுருக்கம், இலக்கண வினாவிடை முதலியவற்றையும் எழுதி அச்சிட்டதுடன், சைவ வினாவிடை, நித்திய கருமவிதி

போன்றவற்றையும் எழுதி வெளியிட்டார். பெரியபுராண வசனம் என்பனவும் அச்சாகின். இவற்றைபோன்று பாலகணிதம், நெவின்ஸ் எழுதிய நியாய இலக்கணம் (1850), கரோல் விஸ்வநாதபிள்ளை எழுதிய வீசகணிதம் (1850), ஜே.ஆர்.ஆர்னோல்ட் சதாசிவம் பிள்ளை எழுதிய வானசாஸ்திரம் (1861), சுவாம்பிள்ளை எழுதிய கணக்கத்திகாரம் (1844), ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய இலங்கைப் பூமிசாஸ்திரம் (1874) போன்றன நவீன இலக்கியம் ஆகும். இவை தவிர, டாக்டர் கிரீனும் அவர்தம் மாணவர்கள் எழுதிய இரண் வைத்தியம் (1867), மனுக்கு அங்காதிபாதம் (1872), வைத்தியாகாரம் (1872), மனுக்குசுகரணம் (1872), கெமிஸ்தம் (1875), இந்து பதார்த்த சாரம் (1884) போன்ற மருத்துவ நூல்களும் இப்பகுதியில் அடங்கும்.

“இன்றுகூடப் பெருமைப்படத்தக்க சில நூல்களை டாக்டர் கிரீனும் அவரைச் சார்ந்தோரும் சுயமாக எழுதியும், மொழி பெயர்த்தும் தமிழில் ஆக்கினர்.”(பேராசிரியர் க.கௌலாசபதி)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முன்னேற்றகரமான அம்சங்களில் மற்றொன்று அகராதி உருவாக்கம். ஒருசொல்லுக்கு பலபொருள் குறிக்கும் விதத்தைக் காட்டும் நோக்குடனேயே நிகண்டுகள் ஆக்கப்பட்டன. ஆங்கில மொழி உடையவருக்கு தமிழ் கற்பிக்கவும், தமிழில் உள்ளவர்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்கும் வசதியையும் ஏற்படுத்த அகராதிகள் ஆக்கப்பட்டன. ஆங்கில மொழி முறையைப் பின்பற்றி அகராதி ஆக்கப்பட்டன. மூன்று வகையான அகராதி ஆக்கப்பட்டன.

- ❖ தமிழ் - தமிழ் அகராதி
- ❖ தமிழ் - ஆங்கில அகராதி
- ❖ ஆங்கில - தமிழ் அகராதி

1833 வண.ஜே.நெர் என்ற மிஷனரியின் தலைமையில் அகராதி அமைக்கக் குழு உருவாக்கப்பட்டது. மைரன், வின்சிலோ பீற்றர் பேர்சிவில், கரோல் விஸ்வநாதபிள்ளை, நெவின்ஸ், சிதம்பரப்பிள்ளை போன்றவர்கள் அகராதி முயற் சியில் ஈடுபட்டார்கள்.

மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளும் இக்காலத்தில் இடம் பெற்றன. ஆக்திகுடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, கல்வி, ஒழுக்கம், திருக்குறள் போன்றன ஆங்கிலத்திலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. எச்.ஆர்.கொசிங்டன் 1854 தத்துவக் கட்டளை, சிவஞானபோதம், சிவப்பிரகாசம் என்பவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். தமிழ்மொழியின் சிறப்பைக் கூற குழுத்துக்குமாரசாமிப்பிள்ளை அரிசசந்திர நாடகம், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆகியவற்றை மொழிபெயர்த்தார்.

திருமுருகாற்றுப்படை, கந்தபுராணத்தின் சில பகுதிகள், திருக்கோவையார், தாயுமானவர் பாடல்கள், குறிஞ்சிப்பாட்டு, பொருணராற்றுப்படை முதலியனமீம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மற்றுமொரு சிறப்பு உரைநடை:- ஆறுமுகநாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, கரோல் விசுவநாதபிள்ளை, நா. கதிரவேந்தின்ஸி, ஆர்.நோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை முதலானவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

மரபு இலக்கியம் என்ற வகையில் புராணங்கள், தூதி, அம்மானை, பிள்ளைத்தமிழ், நான்மணிமாலை, மும்மணிக்கோவை, குறவஞ்சி, ஊஞ்சல் முதலிய இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழில் தோன்றின. ஈழத்துத் தலங்கள் மட்டுமன்றித் தமிழகத் தலங்களையும் பற்றி புராணங்கள் எழுந்தன. அக்காலத்துப் பிரபுக்களைப் புகழ்ந்துபாடும் மரபும் காணப்பட்டது. உதாரணமாக: க.குமாரசாமிமுதலியாரின்

“கொச்சனக் குறத்தி தன் கோமானை கும்பிடா மாவைதுக் கச்சைக் குதிரையின் மேலே குலோத்துங்க வண்ணல் செல்வான் இச்சைப்பட்டாள் மாவையும்மா ளௌன இங்கழைத்து வந்தால் பச்சைப் பசுங்கிளியே பாலமிரதம் பருக்குவனே”

இத்துடன் ஈழத்து கவிதைமரபிற் சிலேடை, யமகம், மடக்கு, சித்திரக்கவி முதலானவற்றைப் புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். சன்னாகம் முத்துகுமார கவிராயர் ஞானக்கும்மியைப் பாடினார்.

சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைக்கொண்ட தத்தைவிடுதாது, கனகிபுராணம், கோட்டுப்புராணம், தலபுராணம் என்பவை குறிப்பிடத்தக்கன.

- தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை - தத்தைவிடுதாது, பெண்விடுதலை சுப்பையனார் - கனகிபுராணம், சிலேடை
அச்சுவேலிநீ.காசிநாதபுலவர் - தலபுராணம்
வே. இராமலிங்கம் - கோட்டுப்புராணம்
(அரசநிற்வாகம்)

- நாவல் அறிஞர் சித்திலெப்பை - அசன் பேயின் கதை (1885)
அதம்வெவ்வை. இன்னாசித்தம்பி - ஹஸோன்பாலந்தை கதை (1891)
சரவணமுத்துப்பிள்ளை - மோகனாங்கி (1895)
ஆர்னோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை - நன்னெறிக் கதாசங்கிரம்

சௌமன் காசிச்செட்டியார் (1807-1860) தமிழ் புஞ்சிடாக், ஆர்னோல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் (1820-1895) பாவலர் சரித்திரதீபகம் ஆகியன ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு சார்ந்தன.

உசாத்துகளை

01. அவ்வை துரைசாமிப்பிள்ளை, ச. 1939- புறநானூறு: குழக் வெளியீடு, சென்னை.
02. இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், 2008- சோழப் பேரரசும் சமயப் பெருநெறிகளும்: யுனிஆர்ட்ஸ் (பிரைவேர்) லிமிரேட், கொழும்பு.
03. இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் ஆய்வரங்கு, 2008- விஜயநகர பேரரசும் கலாசார மறுமலர்ச்சியம்: யுனிஆர்ட்ஸ் (பிரைவேர்) லிமிரேட், கொழும்பு.
04. இளங்குமரனார், இ. 2004 - தமிழர் வாழ்வியல் இலக்கணம்: அமிழ்தம் பதிப்பகம், சென்னை.
05. இரகுபரன், கு. கல்வி அமைச்சு, இலங்கை தமிழ்மொழிப் பிரிவு, 2006-2008 - “கூர்மதி” ஈழத்தில் மேனாட்டார் வருகைக்கு முன்னர் நிலவிய கல்விசார் அறிவிலக்கியப் பாரம்பரியம், தமிழ்மொழிப் பிரிவு. இசூருபாய, பத்ரமுல்ல.
06. உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மன்றம், 2008 - உலகத்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சென்னை.
07. கந்தசாமி, சோ. நா. 2005 - உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, கி.பி. 500-கி.பி. 900: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
08. கனக. செந்திநாதன், 1964 - ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு, யாழ்ப்பாணம்.
09. கணபதிப்பிள்ளை, க. 2001 - ஈழத்து வாழ்வும் வளமும்: குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

10. கைலாசபதி, க. 1962 - பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்: குமரன் பதிப்பகம், சென்னை.
11. கைலாசபதி, க. 2008 - ஓப்பியல் இலக்கணம்: குமரன் பதிப்பகம், சென்னை.
12. கைலாசபதி, க. 1966 - அடியும் முடியும்: குமரன் பதிப்பகம், கொழும்பு.
13. கைலாசபதி, க. 1986 - ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்: மக்கள் வெளியீடு, சென்னை.
14. சண்முகதாஸ், அ. 2000 - அயலகத் தமிழ் ஆய்வியல் சமகாலச் செல்நெறிகள்: "இலங்கையில் ஆய்வியல்" உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மன்றம், சென்னை.
15. சிவத்தம்பி, கா., சிவகாமி, ச., குருநாதன், 2005 - உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு கி.பி. 1851 கி.பி. 2009): உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
16. சிவத்தம்பி, கா. 2000 - தமிழில் இலக்கிய வரலாறு: நியுசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை.
17. சிவலிங்கராஜா, எஸ். 2009 - ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய செல்நெறி: குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.
18. சீனி. வேங்கடசாமி, 2001 - பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம்: மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம்.
19. சுப்பிரமணியன், எ. வி. 2000 - தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி: மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம்.
20. செல்வநாயகம், வி. 1962 - தமிழ் இலக்கியவரலாறு: குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

21. செல்லம், தி.வே. 2005 - தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்: மணிவாசகர் ஆப்செட் பிரின்டேரஸ், சென்னை.
22. சோமசுந்தரனார், வே. 1955 - குறுந்தொகை: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.
23. தமிழன்னல், 2004 - உலகத்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
24. தண்டியாசிரியர், 1938 - தண்டியலங்காரம்: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிட்டெட், சென்னை.
25. துரை மனேகரன், ச. 1997 - ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு: கலைவாணி புத்தக நிலையம், கண்டி.
26. பத்மநாதன், சி. 2004 - ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும்: குமரன் புத்தக நிலையம், சென்னை., கொழும்பு.
27. புலியூர்க்கேசிகன், 2009 - தொல்காப்பியம்: பாரி நிலையம், சென்னை.
28. புலியூர்கேசிகன், 1990 - நற்றினை: பாரி நிலையம், சென்னை.
29. பூலோகசிங்கம், பொ. 2002 - தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞர்களின் பெருமுயற்சிகள்: குமரன் புத்தக நிலையம், சென்னை.
30. வரதராசன், மு. 2005 - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: சென்னை மைக்கிரோ பிரின்ட், சென்னை.
31. வித்தியானந்தன், ச. 1953 - இலக்கியத் தென்றல்: அருணா அச்சகம், கண்டி.
32. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. 1980 - தமிழர் சமய வரலாறு: பாரி புத்தகப்பண்ணை, சென்னை.

33. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. 1969 - தமிழ் இலக்கியத்திற் காலமும் கருத்தும்: ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்.
34. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. 1986 - ஈழத்துத் தொடக்ககால இலக்கியங்களும் அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணியும்: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
35. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். 1972 - தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் கழகவெளியீடு, சென்னை.
36. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். 1967 - காவிய காலம்: சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் லிமிடெட், சென்னை.
37. மனோன்மணி, ச. 2012 - இலங்கைத் தமிழியல் சில பதிவுகள்: குமரன் பத்தக இல்லம், கொழும்பு, சென்னை.
38. மனோன்மணி, ச., சண்முகதாஸ், அ. 2005 - தமிழ்த்தொனி: கோகுலம் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
39. மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ. 2000 - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் நினைவு அறக்கட்டளை, சிதம்பரம்.
40. மௌனகுரு சித்திரலேகார், நுமோன், எம்.ஏ. 1979 - இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்: வாசகர் சங்கம், கல்முனை.
41. நடராசா, செ. 1970 - ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி: தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு.
42. ஜெயபால், கிரு. 2004 - அகநானூறு: நியு செஞ்சறி புக் கவுஸ் பிரைவேஷ் லிமிடெட், சென்னை.
43. ஸ்ரீவத்ஸன், 1996 - நாலாயிரத் தில்யப்பிரபந்தம்: தி லிட்டல் ப்ளவர் கம்பனி.

நாலாசிரியரைப்பற்றி....

திரு.பா.பாலகணேசன் அவர்கள் எமது யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். தமிழ்ப் பாடத்தை எமது முகிழ்நிலை ஆசிரியர்களுக்கு மிகச்சிறந்த முறையிற் கற்பித்துவரும் அவர் பன்முக ஆளுமை கொண்டவராகத் திகழ்கின்றார். தமிழ் மொழிசார்ந்த பல ஆய்வுகளையும், கட்டுரைகளையும், ஆக்கங்களையும் வெளியிட்டு வருகின்றார். அத்துடன் தமிழ் மொழிசார்ந்த நூல்களைப் படைத்தும் வருகின்றார்.

தனது இளநிலைப்பட்டத்தையும், முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற் பெற்றுக்கொண்ட இவர் பட்டபின் கல்வி டிப்ளோமா பட்ட நெறியைச் சிறப்பாகப் பூர்த்திசெய்தவர். இவற்றுடன் ஆசிரியர் கல்வியில் முதுகலைமாணி (சர்வதேசம்) பட்ட நெறியையும் இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்திற் பூர்த்திசெய்தார். மேலும் தனது பட்டப் படிப்புக்களை அதிவிசேட சித்தியுடன் பூர்த்திசெய்த நன்மாணாக்கராகக் காணப்படுகின்றார். தகவல் தொழில்நுட்பத்திலும் சிறப்புத்தேர்ச்சி பெற்று அப்பாடத்தை எமது முகிழ்நிலை ஆசிரியர் களுக்குப் போதித்தும் வருகின்றார்.

கல்வியியற்துறையில் மிகுந்த ஆர்வங்கொண்டு உழைத்துவரும் திரு. பா. பாலகணேசன் அவர்கள் கல்விமாணி பாடத்தெறியில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகவும், வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழைப் பிரதான பாடத்தெறியாகப் போதிப்பவராகவும், மினிர்ந்து வருகின்றார். இவர் ஆசிரியர்களுக்கு நவீனமுறையில் தமிழ்மொழியை மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் முறைகளை ஒழுங்குபடுத்தும் வளவாளராகவும் செயலாற்றி வருகின்றார். கற்பித்தல் முறைகளில் தகவல் தொழில்நுட்ப அறிவைச் சிறப்பாகப் பயன்படுத்திப் போதித்துவரும் இவர் துடிப்புமிக்க கல்வியியளாராகவும் விளங்குகின்றார்.

அவரின் “தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” என்னும் இந்த நூல் தமிழகம், இலங்கை தமிழ் இலக்கியங்களினுடான வரலாறாக அமைவதால் கற்பித்தலிற் தேசிய டிப்ளோமா ஆசிரிய மாணவர்களுக்கும், கல்வி பொது உயர்தர மாணவர்களுக்கும், வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ளும் மாணவர்களுக்கும், கல்விமாணி பட்ட நெறி மாணவர்களுக்கும், ஏனைய தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் ஏற்புடையதாக அமையும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. மேற்படி மாணவர்களின் தேவையறிந்து எழுதப்பட்ட இல்லிக்கிய வரலாறு இதுவரை வெளிவராத பல புதிய கருத்துக்களையும் தாங்கி வருவது சிறப்பம்சம் ஆகும். இவரது இத்தகைய படைப்பாற்றல் முயற்சி மென்மேலும் தொடர இறையாசியை வேண்டுகின்றேன்.

S.K. யோகநாதன்,
பிடாதியதி,
யாழ்ப்பாணம் நெசிய கல்வியியற் கல்லூரி.